

His Holiness Jagadguru Shri Shankaracharya Swamikal
&
Shri Jayendra Saraswathi Swamikal

Sri Sringeri Jagadguru Mahasamasthanam Saradapeetam
SRINGERI

PRIVATE SECRETARY
TO HIS HOLINESS THE JAGADGURU
MAHASWAMIGALAVARU SRINGERI MUTT
SARADA PEETHAM
P O SRINGERI (KADUR) KARNATAKA STATE

Camp SRINGERI

Date 29-11-75

Message

Dear Sir,

Your letter dated 24-11-75 was submitted
to His Holiness with your Pranams.

His Holiness blesses for success of the
6th Birth centenary celebrations of Sri
Arunagirinathar

Asir Mantrakshathas with Sarada Sri Chan-
dramouleswara Prasada are enclosed

Yours sincerely,
GIRIDHARA SASTRY.
Private Secretary.

Programmes held in Karnataka in connection with the Sixth Centenary Celebrations :

Date	Place	Programme	Party
7-1-75	Bangalore	Thiruppugazh Bhajan	Thevara Thiruppugazh Arutpa
10-1-75	"	"	Parayana Sabha, Bangalore
3-2-75	"	"	Panchali Bhakthananda Thiruppu-
6-2-75	"	"	gazh Sabha, Bangalore
1-3-75 to			Sadguru Seva Mandali, Bangalore
4-3-75	"	"	Valli Devasena Madhar Sangam,
5-3-75	Bangarpet	"	Bangalore.
6-3-75 to			Musical discourse
7-3-75	K G F	"	Arutkavi Swami Sadhuram
9-3-75	Bangalore	Discourse	"
10-3-75	"	Release of Kandar	"
		Anubhoothi in Kannada	Vidwan Shri K Natesa Mudaliar
30-3-75	"	Thiruppugazh Bhajan	Shri M Y. Ghorpade
2-4-75	"	"	Sri Radha-Krishnaswamiji,
26-4-75	"	"	Swami Sadhuram
29-4-75	"	"	Thiruppugazh Anbargal
21-7-75	"	"	Shri Sai Samaj (Ladies) Bangalore,
			Sri Sivananda Bhajana Mandali,
			Bangalore
			Thiruppugazh Anbargal Bangalore
			Panchali Bhakthananda Thiruppu
			gazh Sabha, Bangalore
28-8-75 to			
29-8-75	"	"	
30-8-75	Bangarpet	"	Shri A S Raghavan & Party
31-8-75	K G F	"	"
26-10-75	Bangalore	Dance Recital	"
27-10-75	"	Music	Kumari Meera Rajan
28-10-75	"	"	Bombay Sisters
10-11-75 to			Smt Mani Krishnaswamy
13-11-75	Bangarpet	Musical discourse	Swami Sadhuram
15-11-75	K G F	"	"
7-12-75	K G F	Ashtothra Satha	Thiruppugazh Anbargal
12-12-75 to	Bangalore	Thiruppugazh Bhajan	
14-12-75		Thiruppugazh Sammelanam	Delegates from all over the Country

R. VENKATARAMAN
(formerly Member Planning Commission)
Chairman

**Saint Arunagirinathar Sixth Birth Centenary
Celebration Committee-1975**

Malal Mandir Sector VII, Ramakrishna Puram
NEW DELHI - 110 022,

Message

I send my greetings and good wishes to the Saint Arunagirinathar Sixth Birth Centenary celebrations at Bangalore. Among the Saints and Sages who spread the Bhakthi Cult among the masses, Saint Arunagirinathar is the most popular one. There is not a single Tamil House-hold anywhere in the world where his Thirupugazh is not sung nor any Concert in Karnatic Music without one or two Compositions of the Saint. I am happy that on this grand occasion some of the works of the Saint are being issued in Canarese language to enable the Kannada people to enjoy the rhythmic beauty of his verses. May the Saint's Ishta-Devata Lord Muruga bless all of us.

I wish the function great success

R. VEKATARAMAN

6th December 1975

Message

Shri R Venkataraman,
Operations Manager
Bharath Earth Movers Ltd
Kolar Gold fields-563 115

Sir,

The Governor is happy to know that the Sixth Birth Centenary Celebrations of Saint Arunagirinathar is being celebrated on the 12th, 13th and 14th December 1975. He wishes the celebrations all success.

Yours faithfully

G V VISWANATH

Secretary to Governor

DEDICATION

This Souvenir is dedicated to all those who devote their time and service to the singing and study of Immortal Compositions of ,

“SAINT ARUNAGIRINATHAR”

We take special pride in publishing the Photo of Shri A S Raghavan, a dedicated devotee to the spread of Tiruppugazh in Delhi and elsewhere who spearheaded this movement on behalf of all ‘Muruga’ bhaktas and organised this centenary celebration in a manner befitting the noble ideals of the Great Saint

We thank

*all those who have contributed articles to this souvenir

*all those who have advertised in this souvenir

*all those who have helped translation and transliteration into Kannada of selected works of the Saint for inclusion in the souvenir and for their separate publication

*all those who have participated in the year-long celebrations

*all those who have helped the cause directly or indirectly and

*above all the Almighty for having successfully carried us through the memorable centenary year

Celebration Committee

Programmes held in Karnataka in connection with the Sixth Centenary Celebrations :

Date	Place	Programme	Party
7-1-75	Bangalore	Thiruppugazh Bhajan	Thevara Thiruppugazh Arutpa Parayana Sabha, Bangalore
10-1-75	"	"	Panchali Bhakthananda Thiruppu- gazh Sabha, Bangalore
3-2-75	"	"	Sadguru Seva Mandal, Bangalore
6-2-75	"	"	Valli Devasena Madhar Sangam, Bangalore
1-3-75 to			Musical discourse
4-3-75	"	"	Arutkavi Swami Sadhuram
5-3-75	Bangarpet	"	"
6-3-75 to			"
7-3-75	K. G. F	"	"
9-3-75	Bangalore	Discourse	Vidwan Shri K. Natesa Mudaliar
10-3-75	"	Release of Kandar Anubhoothi in Kannada	Shri M. Y. Ghorpade Sri Radha-Krishnaswamiji, Swami Sadhuram
30-3-75	"	Thiruppugazh Bhajan	Thiruppugazh Anbargal
2-4-75	"	"	Shri Sai Samaj (Ladies) Bangalore,
26-4-75	"	"	Sri Sivananda Bhajana Mandal, Bangalore
29-4-75	"	"	Thiruppugazh Anbargal Bangalore
21-7-75	"	"	Panchali Bhakthananda Thiruppu- gazh Sabha, Bangalore
28-8-75 to			
29-8-75	"	"	Shri A. S. Raghavan & Party
30-8-75	Bangarpet	"	"
31-8-75	K. G. F	"	"
26-10-75	Bangalore	Dance Recital	Kumari Meera Rajan
27-10-75	"	Music	Bombay Sisters
28-10-75	"	"	Smt. Mani Krishnaswamy
10-11-75 to			
13-11-75	Bangarpet	Musical discourse	Swami Sadhuram
15-11-75	K. G. F	"	"
7-12-75	K. G. F	Ashtothra Satha Thiruppugazh Bhajan	Thiruppugazh Anbargal
12-12-75 to	Bangalore	Thiruppugazh Sammelanam	Delegates from all over the Country
14-12-75			

ஸ்ரீ வைஷ்ணவி துணை

ஸ்ரீமத் அருணகிரி நாதர் ஒருபா ஒருபஃது

இயற்றியவா

[அருடகவி — தவத்திரு ஸாதுராம் ஸ்வாமிகள்,

ஸ்ரீ வைஷ்ணவி ஆலயம், அம்பாபுரி, வட திருமுல்லைவாயில்,

செனனை - 600 062, (தமிழ் நாடு)]

(கட்டளைக் கலிததுறை)

1

தெய்வத் திருப்புகழ்ச் சந்தக் கவிகள் சிவகுமரன்
சைவத் தலைவன் கவுமார சாகத் ஸமயபதி
தைவத் தலைவன் மிசைச்சொலும் ஷோடச ஸாஹஸிரம்
உயவைத் தருமஅரு ணுசல் நாத! உனமொழியே

2

மொழிபுகழ் அண்ணா மலைநாத! சந்த முநிவ! குறன்
கொழிபுகழ் 'கந்தா அலங்காரம் என்னக் கொடுத்தவ! மெய்
வழிபுகல் எற்குப் பிறவா இறவா வரம்பெறவே
செழிபுக லீபபதி யாரைக் குருவாத தெளிந்தவனே!

3

தெளிந்த தமிழில் வடமொழி கூட்டித் திருவகுப்பாம்
அளிந்த அருளபழுத் துள்ளசந தப்பா அறைந்தவனே!
நெளிந்த கழுத்தார மயிலாம் பரிமேல் நிமிர்ந்தவனைப்
புளிந்தகந யாபதி யைச்சவை முன்கொணா புண்ணியனே!

4

புண்ணியம் உன்றன் அறுநூரும் ஆண்டைப் புணர்ஜயநதி
கண்ணிய காலத் தெளியேன இருந்ததைக் கண்ணுறுதல்,
நண்ணிய கந்தா அநுபூதி வாயமலா நாவலவ!
விண்ணியல் மாமலா முன்கிளி யாககொண்டு மீண்டவனே!

2

5

மீண்டவ தாரம திருப்புகழ் எங்கும் விராஅயப்பரவ
ஏண்டவன வளளி மலைசசி தாந்நதா என்றுலகிற
பூண்டவ னே! கந்தா அநதாதி பாடிப் புலவரைவென
ருண்டவ னே! எம் அருண கிரிநாத ஆண்டகையே!

6

கையேடு வைததுத திருஎழு கூற்றிருக கைக்கவியை
மெய்யேடு செயதும திருவாய மலாநதும் விளம்பியவா!
பொய்யேடு செய்து பிரமன பிறப்பித்துப் புணசெய்வனஎன
மெய்யேடு மீண்டும் திருப்பித் திருப்பி, நீ விட்டிடிலே

7

விட்டிற் புழுப்போய விழுநதுதா னாயமாநும் வெவவிளக்கில
சுட்டிட்ட போதோ ஸுகமதுகக மாயமாறும் சொல்லப்புகில
பட்டிக் கடாஅனை யேனகதை யோஅப் படிஎனிறகை
கொட்டிச் சிரிப்பைநீ, வேலவிருத தஞ் சொல் குருமணியே!

8

குருமணி யாயத்திரு வேரகம் மேவும குருபரணை
கருமணி யாயஎன்றன கண்ணினுள் ஆடும் கடம்பனைப்போய
அருமணி யான நவமணி மாலை ஓத தற்புதமா
வருமணி ஒன்பது நூல்கள் வழங்கி வழுத்தினையே

9

வழுத்திய பாட்டா சிரிய விருத்தம் மயிலவிருத்தம்
பழுத்த தமிழிற பகவான குஹற்குப் பகாந்தனையே!
சுழுத்திஅப் பாலாம துரியம் துரியாதீ தச்சுடரைக
கழுத்திரு மூன்றுடைக கந்தனைக கணகூடாக கண்டனையே!

10

கண்டனை பறபல தலங்கள் தரிசித்துக் கந்தனஇசை
விண்டனை, சேவல விருத்தம் உரைத்தனை, “வேல, மில என
றுண்டனை, ஞாந அமுதம், அருணை உரைக்கரைசே!
தெண்டனை செய்யாக கருணைக கரையனும் தெய்வதமே!
(ஸ்ரீமத அருணகிரி நாதா ஒருபர். ஒருபஃது முற்றும்)

“ அருணகிரிப் பத்து ”

ஆசிரியா — பரஹ்ம ஸ்ரீ க சந்தரசேகரன

காபபு

(கலி விருத்தம்)

கரியின	கமலக	கழலைப	பணிநதே
அரியின	மருகன	அழகன	முருகன
பரிநதே	அருளும	பகவன ¹	அருண
கிரியின	கதை யை க	கிணகன ²	பகாவேனே

நூ ல

(கலி விருத்தம்)

திருமால்	பிரமன	சிறிதும	அறியாப
பெருமான	பரமன	பெருமதீப	பிழம்பாய
உருவே	எடுக்கும்	உயாசீர	அருணைத
திருஞா	தனிலே	ஜெநநம்	எடுத்தான

(1)

தமிழும்	பிறவும்	தகவாய	அறிந்தான
³ இமிலம்	எனவே	திகழந்தும்	அறிவில்,
அமிாதம்	அணையார	அழகார	மடவார
அமிதப	புணாவால் ⁴	அழககம்	அடைந்தான

(2)

பிணியால	உழன்றே	பெரிதும ¹	வருந்தித
தணியாத	துயரம்	தணிக்கும்	மருந்தாய
அணிகோ	புரத்தின	அதியுச	சியிலே
துணிவாய	அடைந்தே ⁵	துடித்தான	தரையில

(3)

மின்னல	எனவே	விரைந்தான	முருகன
இன்னல	தவிரத்தே	இயம்பற	கரிதாம
முன்னம்	எதிராவந	குணையா	மொழிந்தான
பின்நம்	புகழே	பினுமபே	சுகென்றே [*] ,

(4)

[*] முருகன	புகழே	முழக்கம்	பணியால
உருகிக	கரையும்	உலகோர்	இடையில
அருளில	மனத்தன	அருணைப	புலவன ⁶
ஒருவன	பகையால்	உளமெநாந	தன்னே

(5)

பக்தன	துயரம்	பறந்தோ	டிடவே
சித்தன	முருகன	சிகியில	சுயரு
பத்தில	வரவே	பதியில	எவரும்
நத்தும்	படிககே	நலம்பெற	றனனே

(6)

காதைக	குறடால	கணையும்	புலவன் ⁷
வாதைப	புரியும்	வழக்கம்	ஒழியக
கோதைக	குறமான	கொழுநன்	பெயரில
⁸ காதைப	புனைநதான	கவிதோற	றனனே

(7)

அரசன்	விருமபும	அழகார	மலரைப
பரமண	டலத்தில	பறிகக	கிளியாயக
குரவன்	அகலக ⁹	குடிப	புலவன்
¹⁰ கரணம்	கொளுத்திக	களிப	பெயதினனே

(8)

மனிதன்	உருவம்	மறைநதும்	கிளியாயப
¹¹ புனிதன்	முருகன்	புகழப்பா	புனைநதே
இனிதன்	புடையோ	எவரும்	துதிககும்
¹² கனியன்	உமையாள்	கரமஉற	றனனே

(9)

மாயோன்	மருகன்	மயிலவா	ஹநததான
சேயோன்	புகழைச	ஜெகததோ	மகிழத
தூயோன் ¹³	ஒருவன்	ஸொசுசாய	இசைநதான
நாயோன்	அதையே	நவிலும்	தரமோ [?]

(10)

தவத்திரு (அருடகவி) ஸாதுராம ஸ்வாமிகள் அருளிய சாற்றுககவி —

(நேரிசை வெண்பா)

(1) அருணகிரிப பத	தறைநதன்ன நூற	ருண்டா
றருணகிரி	யாககுக கொண	டாடும் - தருணமிதில
பெங்குநா வாழ	சநதர சேகரப்பக	தனபனவன்
அங்கலிவி	ருத்தத	தமைதது
(2) பததுக	கலிவிருத்தப	பாடடும் அருணகிரி
நத்தும்	சரித்ததை	நாம நவிலதற - கொத்தது
திகழகின்ற	ஆதலினால்	செப்பித திருமப்ப
புகழ கின்ற	தென்ன	புகல் ¹

1 குரு 2 அடிமை 3 மலை 4 சஞ்சலம் 5 குதித்ததான 6 சம்பநதாண்டான
7 விலலிபுத்தூரான 8 பாட்டு (கந்தரநதாதி) 9 வஞ்சாம 10 உடல
11 அருணகிரி 12 இனியவன் 13 ஒப்பற்றவன் (*) பேசுக+எனறே

“அருணகிரிநாதரும் திருப்புகழும்”

டி எஸ் பாரததசாரதி

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை இயற்கையின் சக்திகள் வெள்ளமெனப் பெருகி, மகத்தான வேகத்துடன் இயங்குகின்றன அப்பொழுது ஒரு மகா புருஷன்-மகா கவி-தோன்றுகிறான் அவன் தோன்றுவதற்கு முன்பிருந்த பண்பாட்டுக்கொரு சின்னமாகவும், எதிர்காலத்தின் தீர்க்க தரிசியாகவும் அவன் விளங்கி, ஒரு துறையிலோ அல்லது பல துறைகளிலோ புரட்சிகரமான மாறுதல்களை உண்டுபண்ணுகிறான் புரட்சியே அவனுடைய இயற்கை அவனுடைய காலத்திலிருந்து ஒரு புதிய சகாப்தம் பிறக்கிறது அவன் உலகில வாழும் காலம் பிரபஞ்சத்திற்கே ஒளி நிறைந்த நற்காலமாகும் சாமானிய மாந்தருக்கு அவன் புதிய உணர்ச்சியை, புதிய பகதி ஆவேசத்தை அளிக்கிறான் புத்தாலகத்தையே சிருஷ்டித்து விடுகிறான் புத்தியூர் பெற்ற மக்கள் தலை நிமிர்ந்து நின்று “இவன் ஒரு அமரன்” என்று போற்றுகிறார்கள்

அறு நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இத்தகைய புதிய உணர்ச்சியுடனே தான் நாம் அருணகிரிநாதரை நினைக்கிறோம் இது அருணகிரி யுகம் இசை, பகதி, சந்தக கவிதை ஆகிய துறைகளில் தமிழ்நாடு அவரது தலைமையைத் தான் இன்றும் பின்பற்றி வருகிறது தமிழர்கள் அவரை எத்தனை பெயர்கள் கொண்டு அழைத்தும் அவரது மேதா விலாசத்தின் எல்லையைக் கண்டிலா அவருக்கு ஸராவப் பெளம டிண்டிமகவி அஷ்டபாஷா பரமேசுவரா, ஷுடதாசன ஷண்முகா என்ற வடமொழிப் பெயர்கள் உண்டு அவருடைய

கவித திறத்தைப் போற்றிய தமிழ்ப் புலவர்கள் அவருக்கு நாற்கவி ராஜா, முதத்தமிழரசு, நவரசு நாவல்லா, சந்தக கவித தலைவா என்ற விருதுகளை அளித்துப் போற்றினா இசை வல்லுநர்கள் இவரை இசைஞானியாரா, தாளச் செல்வா, திருப்புகழ்பாவகையின் ஆதிக்கத்தா என்று அழைத்தனா தாயுமானவா ‘வாக்கிறகருணகிரி’ என்று உணர்ச்சி ததுமப்ப போற்றினா

வாழ்கை வரலாறு

அருணகிரியாரது வாழ்க்கையைப் பற்றி இரு வகையான வரலாறுகள் வழங்கி வருகின்றன இவற்றுள் முதலாவது காண்பரம்பரையை ஆதாரமாகக் கொண்டது அவா திருவண்ணாமலையில் இருந்தவா என்பதைத் தவிர அவருடைய பிறப்பு, இளமைப் பருவம், முதலியவற்றைத் தெளிவுறச் சொல்லக் கூடிய விவரங்கள் ஒன்றும் இவ வரலாற்றில் காணப் பெறவில்லை பாரக்கப் போனால், இவரது பிறப்பைப் பற்றி காணப்படும் தகவல்கள் அருவருப்பை விளைவிப்பவையாக இருக்கின்றன இவா இளமையில் சங்க மருவிய இலக்கிய இலகணங்களிலும், சாததிரங்களிலும், இதிகாச புராணங்களிலும், வடமொழியிலும் மிக்க தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினா ஒரு நொடியில், கவிதை இயற்றிப் பாடும் ஆசு கவியாகத் திகழ்ந்தாரா அருணகிரிநாதா ஆயினும் விதிவசத்தால் பரததையா வசப்பட்டு உள்ள பொருளையெல்லாம் இழந்து பல பிணிகளுக்கு ஆளாகி வருந்தினா

திருவண்ணாமலை வடகோபுரத்தில் ஆறு முகனிடம் முறையிட்டு தவம் கிடந்ததால் பல காலம் கழிந்தும் இறைவன் அருள்புரிய வில்லையாதலால் வாழ்க்கையில் வெறுப்பு உண்டாகி கோபுரத்தின் மேலேறிக் குதித்ததால் முருகன் அக்கணமே அவரைத் தமது திருக்கரத்தால் தாங்கி, அருள் நோக்கு அளித்தது, ஆறெழுத்தை அவர் நாவில் பொறித்ததால் சபமலை அளித்தது தமது புகழ் பாடுமாறு பணித்ததால் அருணகிரி தயங்கவும், முருகன் “முததைத் தரு பத்தித் திருநகை” என்ற முதலடி எடுத்துத் தந்தது மறைந்தான் அருணகிரி சந்தைப்பாவை முடித்து, தலந்தோறும் சென்று அளப்பரும் திருப்புகழ்களைப் பாடினார்

அண்ணாமலைப் பகுதியை ஆண்ட பிரவுட் தேவராயன் எனலும் அரசன் இவரிடம் மிகவும் பக்தி பூண்டு வணங்கி வந்தான் அவனுடைய சபையில் அருணகிரி தம் முடன் போட்டியிட்ட சம்பந்த ஆண்டான் என்ற தேவி உபாசகனை முருகன் துணை கொண்டு வென்றார் வில்லிபுத்தூரார் என்பவரையும் வாதில் வென்றதாகக் கூறுவார் 16,000 திருப்புகழ்களைப் பாடியதுடன், திருவகுப்பு, கந்தரநத்தாதி, கந்தரநுபூதி, கந்தரலங்காரம், வேல் விருத்தம், மயில் விருத்தம், முதலியவற்றையும் இயற்றினார் இறுதியில் கிளியுருவை மேற்கொண்டு தணிகை முருகப் பெருமானின் திருத்தோளின் மீது நித்திய ஸாசம் செய்யலாயினார்

மேற் கூறிய வரலாறு இவரது பாடல்களை அகச் சான்றாகக் கொள்பவர்களால் எழுதப் பெற்றது போல தோன்றுகிறது பல திருப்புகழ்களில் மாதரின் வனப்பையும், வஞ்சனைகளையும் இவா விவரித்திருப்பதி லிருந்து இவரே அவற்றிற்கு ஆளாகியிருக்க வேண்டுமென்ற ஊகத்தின் மீது இக் கதை உருவாகியிருக்க வேண்டும் தமிழ் இலக்கிய மரபில் ஆழவார்களும், நாயன்மார்களும் தாங்களே பறபல் பாவங்களைப்

புரிந்ததாகக் கூறி இறைவன் திருவருளை வேண்டுவது சாதாரண வழக்கமாகும்

சரித்திர ஆராய்ச்சி

நமது அதிர்ஷ்ட வசமாக சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் கல் வெட்டுக்களையும், சாசனங்களையும், பழைய சுவடிகளையும் ஆராய்ந்து அருணகிரிநாதரின் உண்மையான சரித்திரத்தைப் பற்றிய சுவையான தகவல்களை நமக்கு அளித்துள்ளனர். இவர்களுள் முதன்மையானவர் புதை பொருள் ஆராய்ச்சி இலாகாவை சோந்த காலஞ் சென்ற டி ஏ கோபிநாத ராவ் ஆவார் வட ஆற்காடு மாவட்டத்தைச் சோந்த முள்ளத்திரம் அல்லது பிரபுட் தேவராய புரம் என்ற கிராமத்தைச் சோந்த இரு கல் வெட்டுக்களையும், சிறுசில வடமொழி நூல்களையும் ராஜநாத் டிண்டிமா இயற்றிய ‘சாளுவ அபயுதயம்’ முதலிய நூல்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு அருணகிரிநாதரின் வம்சாவளியை ஆராய்ந்தார் முள்ளத்திரம் கல்வெட்டு ஒன்றில் பார்ப்பன மாத் ஒருத்தி தன் மூதாதையான டிண்டிமா கவி அண்ணாமலை நாதா என்பவருக்கு அமைத்துள்ள கோயிலுக்காக கி பி 1550 ல் நிலம் அளித்த விவரம் கூறப்பட்டுள்ளது இந்த அண்ணாமலை நாதரே திருப்புகழ் ஆசிரியரான அருணகிரிநாதா ஆதல் வேண்டும் என்று தக்க காரணங்களுடன் ஆராய்ச்சி மேதாவியாகிய கோபிநாதராவ் திருபித்திருக்கிறார்

திருவண்ணாமலைப் பிரதேசத்தை அடுத்த புத்தூரில் உள்ள சிவாலயத் திருமதிலில் காணப்பெறும் சாசன மொனறில் (கி பி 1370) சோமநாத ஜீயா என்பவருக்கு புத்தூராக கோயிலுட மடமும் உரிமையாக உதவப் பட்டன என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது அருணகிரிநாதா தமது திருப்புகழ் ஒன்றில்

“அமணா குல காலஞ்சும் அரிய தவராசராசன்

அவனிபுகழ் சோமநாதன் மட
மேஷம்”

என்று இந்த ஜீயரைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் புத்தாருக்கு அடுத்த ஊர்களான முள்ளத் திரம் முதலிய கிராமங்களில் வாழ்ந்துவந்த கௌட பிராமணர்கள் சிறு தம்பட்டம் போன்ற டிண்டிமம் அல்லது திண்டிமம் என்ற வாததியத்தை முழங்கிக் கொண்டு ஆசகவி பாட வல்லவராக இருந்தனர்

மேற் கூறிய சாசனங்களையும் மற்ற நூல்களையும் ஆராய்ந்து அருணகிரிநாதரைப் பற்றி வெகு அருமையான விஷயங்களைத் தந்தவர்களுள் இரண்டாமவர் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஒப்புயர்வற்று விளங்கிய மகா வித்துவான் ராகவ அய்யங்கார் ஆவார் இப் பெரியார் தமது “சாசனத் தமிழக கவி சரிதம்” என்ற நூலில் “அருணகிரிநாதர்” என்ற நீண்ட கட்டுரையொன்று எழுதி கோபிநாத ராவின ஆராய்ச்சி முடிவுகளை இன்னும் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்

“சாளுவ அபயுதயம்” என்ற வட மொழிக் காவியத்தை இயற்றிய ராஜநாத கவி அந் நூலில் தமது தந்தையாரான அருணகிரிநாதரை டிண்டிம கவி என்றும் சித்திர பிரபந்தம் இயற்றுவதில் சிறந்தவர் என்றும் எட்டு மொழிகளை அறிந்த புலவர் என்றும் போற்றியிருக்கிறார் அருணகிரியும் பல திருப்புகழ்களில் ‘நிகா சந்தத் தமிழ் சொரிந்தது பாடவும்’ என்றும் ‘சித்ர கவித்துவ சத்த மிகுத்த திருப்புகழ்’ என்றும் கூறித் தாம் சித்ரகவி இயற்றுவதில் இணையற்றவர் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்

விபாக பதரமாலா

“விபாக பதரமாலா” என்ற வடமொழி ஏட்டுச் சுவடியில் அருணகிரிநாதரின் வம்ச வரலாறு நமக்குக் கிடைக்கிறது இது அவருடைய சந்ததிகளில் ஒருவரால்

இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் இதன் படி இவரது குடும்பம் வங்க தேசத்திலிருந்து திருவண்ணாமலைக்குத் தைத்தப்பாடி என்ற ஊரில் குடியேறியதாகத் தெரியவருகிறது காசி யாத்திரை சென்ற சோழ மன்னன் ஒருவன் கங்கைக் கரையில் வசித்து வந்த வேதம் ஒதும் எட்டு பிராமண குடும்பங்களைத் தமிழ் நாட்டிற்கு அழைத்து வந்து குடியேறச் செய்வதாக அறிகிறோம் அருணகிரிநாதர் அக்காலத்தில் விஜயநகரத்தை ஆண்டு வந்த பிரபு தேவ மகாராஜரால் போற்றப்பட்டார் என்றும் ‘விபாக பதர மாலா’ குறிப்பிடுகிறது

“உதய தாம் மார்பான பிரபுதேவ
மாராயன்

உளமுமாட வாழ்தேவா பெருமானே”

என்று அருணகிரியாலேயே போற்றப்பட்ட அரசர் கி.பி 1421 முதல் 1448 வரை விஜயநகரத்தை ஆண்டு வந்த இரண்டாம் தேவராயர் ஆவார் திருவண்ணாமலையை இரண்டாவது தலை நகராகக் கொண்டிருந்தவர், வட மொழி, தெலுங்கு, கன்னடம், தமிழ் முதலிய பன்மொழிப் புலவர்களை ஆதரித்து வந்தவர் இல்லாவிடில், முருகனைத் தவிர வேறு ஒருவரையும் பாடாத அருணகிரிநாதர் இந்த அரசரைத் தமது திருப்புகழில் வைத்து இழைத்து அவரை அமரராக ஆக்கியிருக்க மாட்டார்

சங்கீதச் சிறப்பு

தணிகைமணி செங்கலவராய பிள்ளையவர்கள் தமது வாழ்நாள முழுதும் அரும பாடுபட்டுச் சேகரித்தும் 1300 திருப்புகளே கிடைத்துள்ளன வட மொழி சொற்களும் அரிய தமிழ் சொற்களும் நிறைந்த இப் பாடல்களுக்கு ‘மிகுந்த பிரயாசையுடன் உரையெழுதிப் பிரசுரித்த பிள்ளையவர்களுக்கு திருப்புகழ் அன்பர்கள் என்றென்றும் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும்

தென்னாட்டுச் சங்கீதத் துறையில் திருப்புகழ் பாடல்கள் சிறந்த ஸ்தானத்தை

வகிக்கின்றன சுமார் 600 ஆண்டுகளுக்கு முன் வழங்கி வந்த ராகங்களும் தாளங்களும் அவற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன ஆயினும் இவற்றுள் ஒரு ராகத்திலாவது திருப்புகழ்களைப் பாடாமல் நமது வீத்துவான்கள் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் வந்த ராகங்களில் அவற்றை அமைத்துப் பாடி வருவது பெரிதும் வருந்தத்தக்கதாகும்

“முத வேதாள வகுப்பு” என்ற பகுதியில் அருணகிரி இருபதுக்கு மேற்பட்ட ராகங்களையும், எட்டு தாளங்களையும், இசைக் கருவிகளையும், நாட்டிய வகைகளையும், குறிப்பிட்டிருப்பதிலிருந்து அவர் இசை முதலிய கலைகளில் வீத்தகராகத் திகழ்ந்தவர் என்று நாம் அறிகிறோம்

தாளங்களைப் பொறுத்த வரையில் அறியப்படவையும், அறியப்படாதவையுமான எண்ணற்ற தாளங்களுக்குக் கருவூலமாக விளங்குவது திருப்புகழ் ஒன்றே யாகும்

அருணகிரியின் கவித்திறம்

அருணகிரிநாதர் வரகலி பன்மொழிப் புலவர் முததமிழின் பொலிவும் அவருடைய பாடல்களில் அடங்கியுள்ளன சந்தப் பெருக்கினாலும், ஓசை நயத்தினாலும், பக்திச் சுவையாலும் கேட்போரைப் பரவசமடையச் செய்வது அவருடைய பாவனமை திருஞான சம்பந்தருடைய பாடினத்தாரும் ஓரளவிற்கு சந்தக்கவி இயற்றியிருப்பினும் இந்த பாவனை அருணகிரிநாதருடைய திருப்புகழ்களில் தான் சிகரத்தை எட்டியது

வட மொழியில் அருணகிரிநாதரின்பெயரால் வழங்கும் நூல்கள் “ஸோமவல்லியோகாதந்த பிரஹ்மஸனம்”, “வீரபதர் விஜயம்” ஆகிய இரு நாடகங்களும் சில உரைகளும் ஆகும் திருப்புகழ்களிலும் கந்தரலங்காரத்திலும் வடமொழிச் சொற்களைத் தவகு தடையிலாமல் வழங்குகிறார்

அருணகிரிநாதர் ஆகவே தமிழிலும் வட மொழியிலும் சிறந்த கவி ஆவார்

அருணகிரியின் தத்துவம்

எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் மேலாகி நின்ற தத்துவமே முருகன் எனப்பது அவா துணிபு “ஆதி பரம பொருளே அருமுக வேள” எனப்பது அவர் உபதேசம்

“செம்மான மகளைத் திருடும் திருடன் பெம்மான முருகன் பிறவான் இறவான்”

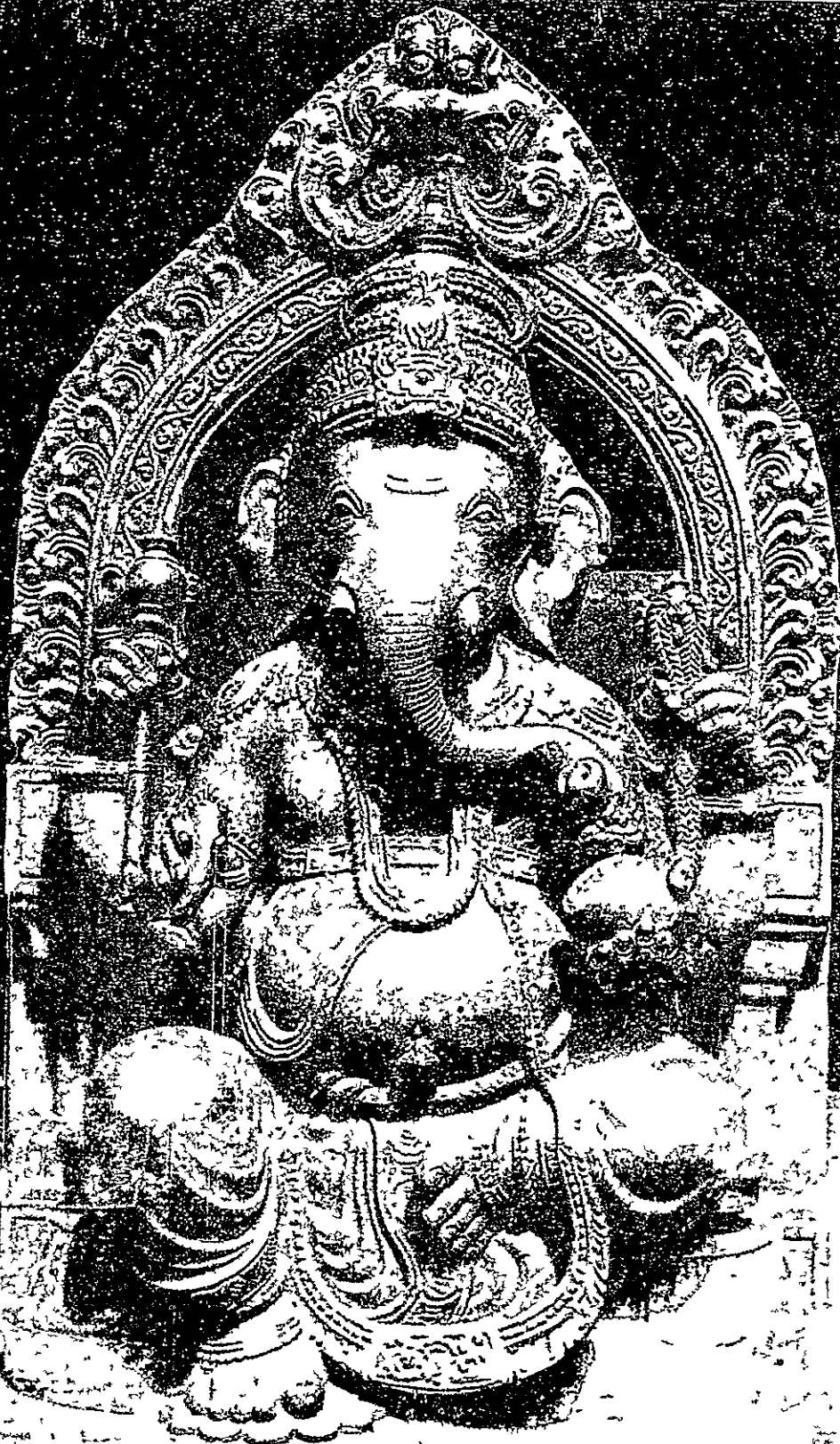
என்று முருகனது ஆதியந்த மறநிலையை உணர்த்தி குமரக் கடவுளே பரம பொருள் என்று தெளியக் காட்டுகிறார்

ஆயினும் அவர் சைவ-வைணவ சமரச நோக்கு உடையவர் முருகன் திருமால் முருகன் என்றே பல விடங்களில் குறிப்பிடுவதுடன் ‘பெருமானே’ என்று அழைத்து விடுகிறார் புராண இதிகாசங்களையும் அவைகளில் கூறப்படும் தெய்வங்களையும் தத்துவங்களையும் சமரசமாகக் கையாண்டு சிறிதும் துவேஷமின்றி பாடியிருக்கிறார்

கந்த புராணத்தில் காணப்பெறும் முருகப் பெருமானின் திருவிளையாடல்களை அனுபவித்த முறையில்திருப்புகழில் வெகுவாகப் பாடியிருக்கிறார் வேதம், உபநிஷதம், ஆகமம், புராணம் முதலியவைகளில் உள்ள அரிய நுட்பங்களைத் தெரிந்து, இசைத் தமிழில் பாடி, யாவரும் அறிந்து ஒழுகக் கூடியவாறு எளிதான அறநெறியைக் காட்டியிருக்கிறார்

முடிவுரை

தமிழக கடவுளாகக் கருதிப் போற்றப் பெறும் முருகப் பெருமானின் அடியார்கள அருணகிரியின் திருப்புகழ்களையும், மற்ற பனுவல்களையும் தமிழ் வேதமெனவே கருதி நித்திய பாராயணம் செய்து வருகின்றனர் அளவற்ற பகதியுடனும் தியாக புத்தியுடனும், திருப்புகழிற்கு அழகிய பல ராகங்களில் மெட்டு அமைத்து அவற்றைப்

Courtesy Sri Maha Ganapathi Temple Committee BEL Jalahalli, Bangalore-13

ஓம

ஸ்ரீ சதகுருநாதன துணை

ஆணையாம்பட்டி ஸ்ரீ சாது குஹானந்தா

கருத்துரை

நமமுடைய பாரத தேசமானது பழமை யானது அது பல மதஸ்தாக்களைக் கொண் டது அவரவர்களின் சமயக் கோட்பாடு கட்டேறப் அவரவர்கள் வழிபாடுகளைச் செயது வருகின்றனர் - அவைகளில் நம ஹிந்து மதம் மிக மிகப் பழமையானது வேத, ஆகம, சாஸ்திர, புராண, தத்துவ, உபநிஷத, இதிகாசங்களைக் கொண்டு பாரம்பரியமாக இந்து மதத்தினர் தெய்வீக வழிபாடு செயது வருகின்றனர்

இமயம் முதல் குமரி, இராமேஸ்வரம் வரையில் ஒரே தெய்வீக வழிபாடு அமைந் துள்ளது அதனை மூன்று மதாச்சாரியா கள் வழி வழியாக வகுத்துத் தந்திருக்கின்றார்கள்

அவர்கள் வகுத்துத் தந்த முறைகளைப் பண்டிதர் முதல் பாமரர்கள் வரையில் கையாள நம் அருணகிரிநாதா சைவ, வைணவ சித்தாந்தத்திற்குரியதான ஆகம சாஸ்திரங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு, பற பல ஷேஷதீரங்களுக்கும் சென்று அங் குள்ள விசேஷங்களைக் குறிப்பிட்டு ஸ்ரீ முரு களைப் போற்றி 'பெருமானே' என்று துதித்துப் பாடி இருக்கின்றார்

சித்தாந்த முறைக்கு ஏற்றவாறு ஆகமங் களைக் கொண்டு பிரதிஷ்டா மூர்த்திகளை சைவ சமய ஆசாரியர்கள், வைணவ ஆழ வாராதிகள் பாடியுள்ளவாறே நம் அருண் கிரிப் பெருமானும் பாடியுள்ளதோடு ஆங்

காங்கே தம் பாடல்களில் வேத, ஆகம, சாஸ்திர, தத்துவக் கலை, உபநிஷத மகா வாக்கியங்களையும், புராண இதிகாசங் களான இராமாயணம், மகா பாரதம், பாக வதம், தேவி பாடிவதம் ஆகியவைகளில் உள்ள கருத்துக்களையும் எடுத்துக்காட்டிப் பெருமைப் படுத்தியுள்ளார் மேலும், பர வெளி, ஜோதி, மலை, நதிகள் முதலிய வற்றையும் பஞ்ச பூதங்களையும் இணைத்து இயற்கையழகில் கடவுளைத் தலைவனாக வைத்துத் தன் இஷ்ட தெய்வமான ஸ்ரீ முருகனைப் 'பெருமானே' என்று பணிந்து பாடி இருக்கின்றார்

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள் ஸ்ரீ ஆதி சங்கர பகவத்பாத-ஆசாரியார் ஸதா பித்த அதவைத் மதக் கருத்துக்களை ஆமோதித்துத் தம் பாடல்களில் பாடியுள் ளார் ஸ்ரீ பகவான் சதாசிவன் முதற் கொண்டு ஸ்ரீ ஆதி சங்கரா வரையில் அவிச்சின்ன பரம்பரையாக வருகின்ற 1 சதாசிவன், 2 ஸ்ரீமந் நாராயணன், 3 'பிரமமா, 4 வசிஷ்டா, 5 சுக்திரிஷி, 6 பராசரா, 7 வேதவியாசா, 8 சுகப் பிரமம், 9 கௌடபாதா, 10 கோவிந்த பகவத பாதா, 11 ஆதி சங்கரா, என்ற பரம்பரையில் ஏற்பட்டது அதவைத் மத மாகும் ஸ்ரீ அருணகிரி நாதா இம் மதத் திற்குரிய மெளனத்தைப் பற்றியும், அதை அறிய வேண்டிய நெறிகளைப் பற்றியும், துரியவதீதமானது பற்றியும், ஜீவன் சிவஸ் ரூபம் எனப்பது பற்றியும், 'பிரமமேவாஹம்'

என்ற நிலை பற்றியும் 'திருப்புகழ்' பாடல்களில் பாடியுள்ளாரா

'தத்துவமணி' என்ற மகா வாக்கியத்திற்கு கிணங்க அது ஒன்றினை அருளாயேல என னும் பழம்பாடலான 'சுருதி முடி மோனம்' என்ற பாட்டில் அதவைததைப் பற்றிய சிறந்த கருத்தினைப் பிழிந்து தந்துள்ளாரா தம் அநுபூதிப் பாடல்களிலும் இம் மதக் கருத்தினைப் புகுத்தியுள்ளாரா

யோக, சாஸ்திர முறைகளை அவற்றைக் கடைப்பிடிப்பதும் ஸரமம் என்று கருதி திருப்புகழ்ப் பாடல்களான பகதிப் பாடல்களினாலேயே பாடி, 'முகதியே சோவதற்கு அருளவாயே,' என்றும் பாடி இருக்கின்றா மனிதன் அடைய வேண்டிய சாதனங்களை-காமா, பகதி, யோகம், ஞானம்-இவ்வழிகளை எல்லாம் அருள வேண்டித் தன்னுடைய தெய்வீக வாக்கினாலே ஸ்ரீ முருகனைப் 'பெருமானே!' என்று பன் முறையும் போற்றிப் பரவுகின்ற அருணகிரியாரா அதவைத் ததைத் - அதன் கருத்துக்களை ஏற்றுள்ளாரா என்பதனைக் கூறவும் வேண்டுமோ?

ஸ்ரீ பகவான் தெக்கிணமூர்த்தி ஆதி குருவின அம்சம் ஆனாலும் அவா காரணாத் தமாக ஸகாதத புராணத்தில் சொல்லியபடி ஸ்ரீ பால் முருகனைக் குருவாக ஏற்றுக கொண்டு "ஸவாமி நாதா" - என்றழைத்து 'ஓம்' என்ற பிரணவத்திற்குப் பொருள் தெரிந்து கொண்டதான லீலையை ஆதாரமாக வைத்துப் பல பாடல்களில், 'குருநாதா' - என்று அருணகிரியாரா பாடியுள்ளாரா இது ஸ்ரீ மதவாச்சாரியாரா ஸதாபித்த தவைத் சம்பிரதாயத்தை அனுசரித்து உள்ளது ஸ்ரீ அருணகிரி நாதா குருவின் மூலமாகவே ஸ்ரீ ஆண்டவன் அருளைக் கோரிப் பிரார்த்திப்பதால் அவாதவைத் ததைத் கருத்துக்களை ஆதரிப்பதுடன் தவைத் ததைத் அன்பாக்கையும் ஸ்ரீ முருகன் வழிபாட்டிற்கு அழைக்கின்றா என்பது இனிது புலனாகும்

ஸ்ரீ அருணகிரிப் பெருமான, ஸ்ரீ பகவான் ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் வீற்றிருக்கும் சந்நிதியில் பாத சேவை செயது நிதய சூரிகளாக விளங்கக் கோரும் 'ஆண்டான் அடிமை' என்ற ஸ்ரீ ராமானுஜாசாரியாரா அவர்கள் ஸதாபித்த விசிஷ்டாதவைத் ததைத் சம்பிரதாயத்தை ஆமோதித்துத் தெரிச்சனைப் பதிகப் பாக்களாக அமைத்துப் பாடியுள்ளாரா சூரபத்மனால் இந்திராதி தேவர்கள் வருந்த, ஸ்ரீ முருகப்பெருமான அவதரித்து சூரசம்ஹாரம் செயது, தேவலோகத்தைத் தேவர்களுக்கு மீட்டுக் கொடுத்து, இந்திராதி தேவர்களைக் காப்பாற்றியதால், ஸ்ரீ முருகனை ஸகாததலோகத்தில் தேவர்கள் 'தேவசேனாபதியாக' 'ஸவரூப் தெரிச்சனம்' செய்தனா என்பே, ஸ்ரீ அருணகிரியாரா 'ஆபாதநேனும் நினைவது பெறவேணும்'-என்று ஸவரூப் தெரிச்சனைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பல பாடல்களில் பாடியுள்ளாரா ஆதலின், 'ஸாவம் விஷ்ணு மயம் ஜகத்'- என்ற மகா வாக்கியத்தை ஸ்திரிப் படுத்தி விசிஷ்டாதவைத் ததைத் கருத்துக்களையும் ஆமோதித்து ஸ்ரீ முருகப் பெருமானை வழிபாடு செய்ய அன்பாக்களை அழைக்கின்றா என்பது நனி விளங்கும்

ஆகவே, நம் ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள் மூன்று சமய ஆச்சாரியார்கள, சித்தாந்தப் பெரியோர்கள், நாயனமார்கள், ஆழ்வார்கள் போன்ற பெரியோர்கட்கும், பட்டினத்தடிகள் போன்ற ஞானிகளுக்கும் இப்பால் ஆறு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்தோன்றிய 'ஆசாராய புருஷா' ஆவாரா இதில் ஐயமில்லை இவா தமிழையும் சமஸ்கிருதத்தையும் நன்கு கற்று முதிர்ந்த அனுபவத்துடன் ஸ்ரீ முருகப்பெருமானிடம் பகதி பூண்டு, தெரிச்சனம் பெற்று ஆசுக்கவியாக விளங்கியிருக்கின்றா அவருடைய பாடல்களில் காமத்தால் விளையும் அவகேடடையும், ஆணவத்தையும், பேராசையையும், சுய நலத்தையும் சாடி முன்னடியாக நான்கு அடிகளில் பாடி - அவைகளைத் தாம் செய்ததாக ஏற்றுக கொண்டு-ஏனைய

நான்கு அடிகளில் பறபல வியாதிகளையும், அவ குணங்களையும் கடிமிதது நமக்கு அருள் செய்ய வேண்டுமெனக் கோரி ஸ்ரீ முருகப்பெருமானிடம் பிரார்த்திக்கின்றோ

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள் இயற்றியுள்ள நூல்களின் பாடல்களைப் பறபல பாஷைகளில் அதன் ஒலி, சுருதி, நடை, சங்கீத லயம், இவைகள் குறையாமல் விளங்கக் கோரிச் செய்யும் ஓர் அறிமுக விழாவாக இந்த 'அருணகிரி நாதரின் ஆறாம் நூற்றாண்டு விழா' - நம்மிடையே விளங்குகின்றது

இவ்வித நற்பணிகளைச் செய்திருக்கின்ற அனபாகளுக்கும், அடியார்களுக்கும், 'ஸ்டாம்பு' மூலம் வெளி நாடுகளுக்கெல்லாம் ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் புகழ் பரப்பிய இந்திய அரசின் அஞ்சல துறையினாக்கும் நம்முடைய வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிப்போமாக

உலகம் போற்றும் நம் ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள் பல தெய்வீக உணர்ச்சிகளையும் மும்மத ஆசாரியர்களின் வழி முறைகளையும் பிற சிந்தாநதங்களையும் இதிகாச புரா

ணங்களையும் ஒருங்கே இணைத்து, திருப்புகழ், கந்தா அலங்காரம், கந்தா அனுபூதி, கந்தா அநந்தாதி, திரு வருப்பு முதலிய நூல்களில் இசைத்துப் பாடி அருளி இருக்கின்றார்கள் ஆகவே காநாடக மாநிலத்தில் மிகப் பெருமையுடன் நடத்தும் ஸ்ரீமத அருணகிரிநாதர் அவர்களின் ஆறாவது நூற்றாண்டு விழாவில் அனபாக்களின் முன்பாக சமாப்பித்துக் கொள்கிறேன்

அவைகளைப் பற்றிய கருத்துரைகளையும், பெருமையையும் பற்றி அடியேன் என சிறு றறிவுக் கெட்டிய வரையில் பதது இசைப்பாக்களைப் பாடியுள்ளேன் அனபாக்கள் அவற்றைப் பாடி மகிழ் ஸ்ரீ முருகப் பெருமானின் அனுபூதி பெற்ற ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் பாதங்களில் சமாப்பணம் செய்து கொள்கின்றேன்

—சாது குஹானந்தா

பஜனை மடம்,
ஆனையாம்பட்டி ஆத்தூர்
சேலம் ஜில்லா - 636105
Salem Dt

விழிக்குத் துணை திருமென மலாப பாதங்கள், மெய்மமை குன்று
மொழிக்குத் துணை முருகர் எனும் நாமங்கள், முன்பு செய்த
பழிக்குத் துணை அவன் பன்னிரு தோளும், பயந்த தனி
வழிக்குத் துணை வடிவேலும் செங்கோடன மயூரமுமே

— கந்தரலங்காரம்.

பழமொழி நோக்கில் முருகன்

பேராசிரியர் வ பெருமாள், எம் ஏ , பி டி , எம் ஆ ஏ எஸ் ,

தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் & தமிழ்த் துறைத் தலைவர்

முதல் நிலைக் கல்லூரி

உரிகம், கோலார் தங்க வயல் (K G F) கருநாடக மாநிலம்

தமிழர்கள் தொன்று தொட்டுப் போற்றியும் வழிபட்டும் வரும் இறைவன் முருகப் பெருமான முருகனைப் பற்றிய மெய்ப்பொருளைச் சிந்திப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்

முருகு தமிழ் மொழி ஒலியை இலககண அடிப்படையில் ஆராய்ந்தால் அதில் மூவினம் இருப்பதை நன்கு அறியலாம் செவிகு மென்மையாக இருப்பது மெல்லினம், இடைப்பட்ட நிலையில் இருப்பது இடையினம், வன்மையாக இருப்பது வலினம். 'முருகு' என்னும் அழகு வாய்ந்த பெயரில் மூவினம் பொருத்தமாக அமைந்திருப்பது சிந்தித்தறகுரியது மு - மெல்லினம் இறைவன், அடியார்களுக்கு அருள் புரியும் போதும் இரக்கம் காட்டும் போதும் இனியவனாகத் திகழ்கின்றான் கு - இடையினம் நீதி வழங்கும் போது துலாக்கோலின் இடையில் உள்ள முளையைப் போல காய்தல் உவததலின் நி நடு நிலைமை உணர்வுடன் செயல்படுகின்றான் கு - வலினம் பகைவர்களையும் தீயோர்களையும் ஒறுக்கும் போதும் தீமையினை நீக்கும் போதும் ஆற்றல் சான்ற வலியவனாக விளங்குகின்றான் அருள், நடு நிலைமை, வலிமை மு ப பொ ரு னையும் 'முருகு' உணர்த்துகின்றது

'முருகு' என்னும் திருப் பெயர்க்கு வேறொரு வகையிலும் பொருள் கொள்ளலாம்

'மு' முகுந்தனையும் (திருமால்) 'ரு' ருத்திரனையும் (சிவன்) 'க' கமலனையும் (நான முகன்) குறிப்பதாகக் கொண்டாலும் பொருள் பொருத்தமாக அமையும் சுருங்கக் கூறுமிடத்து 'முருகன்' என்னும் சொல் படைத்தல், காததல், அழித்தல் ஆகிய முப் பெரும் மெய்ப்பொருளை உணர்த்துகின்றது மும் மூர்த்தியின் இணைந்த தத் துவமே முருகன்

வேல் கூமை (acumen), அகலம் (breadth), ஆழம் (depth), தெளிவு (clarity) ஆகிய நான்கு நல்லிலக்கணங்களையும் கொண்டு அறிவு விளங்குதல் வேண்டும் முருகனுடைய வேல் இந் நான்கு இலக்கணங்களையும் உணர்த்திய வண்ணம் இருக்கின்றது வேலின் நுனி கூமையை யும், நடுவிலுள்ள அகன்ற பகுதி அகலத்தையும், கீழ் நோக்கி அமைந்துள்ள நீண்ட கைப்பிடி ஆழத்தையும், வேலின் பளபளப்பு மிகுந்த சுடரொளி தெளிவையும் குறிக்கின்றன அறிவின் சின்னமாக வேல் விளங்குகின்றது முருகன் ஞானப் பழமாக விளங்குகின்றான் என்பதை ஈண்டு நினைவு கூர்தல் தகும் அவன் சிவ பெருமானாகக் 'ஓம்' என்னும் பிரணவப் பொருளை உபதேசித்தது தகப்பன் சாமி என்னும் பெயர் பெற்றான் என்பது புராண வரலாறு சுருங்கக் கூறுமிடத்து வேல், வெற்றிச் சின்னமாகவும் வீரச் சின்னமாகவும்

வும் விளங்குவதுடன் அறிவுச் சின்னமாகவும் திகழ்கின்றது

ஆறுமுகன் . முருகனுக்கு ஆறு முகங்கள் என்று நாம் எண்ணும் போதும் பேசும் போதும் புறக் கண்ணுக்குப் புலனாகும் முகங்களை நாம் கருத்தில் கொள்ளுதல் கூடாது இனப் முகம், ஞானமுகம், வினை தீர்க்கும் முகம், வேல முகம், வெற்றி முகம், மண முகம் ஆகியவற்றையே ஆறு முகங்களாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும் ஆறுமுகம் கொண்ட 'முருகு'க்கு இளமை, அழகு, திருவிழா, தேனம், மணம், தெய்வம் என்னும் ஆறு சிறந்த பொருள் உண்டு ஆறு என்பதற்கு வழி என்றும் பொருள் முருகனாகிய ஆறு முகன்தான் அடியார்களை நலவழிப் படுத்தவான் என்னும் குறிப்பு 'ஆறு' என்னும் சொல்லில் அழகுற அமைந்துள்ளது அது மட்டுமன்று, ஆறுமுகனை வழிபட்டால் ஆறுதல் கிடைக்கும் என்னும் உட பொருளும் உண்டு ஆறு முகம் என்பதற்குக் கந்தசட்டி விரதத்துக்குரிய ஆறு நாளைக் குறிப்பதாகக் கொண்டாலும் பொருந்தும் கீழ்க் கண்ட ஆறு மெய்ப பொருளை ஆறுமுகன் உணர்த்துவதாகக் கொண்டாலும் பொருந்தும்

- (1) முருகன் மும்மூர்த்திக்கும் மேலாக நிற்கின்றான்
- (2) முருகன் சமரசத்தின் சின்னமாக விளங்குகின்றான்
- (3) முருகு மும்மலத்தை முறியடிக்கும்
- (4) முருக பகதி வினையைப் போக்கும்
- (5) உள்ளம் ஒன்றிய பகதி இசையே முருகன் நெறி
- (6) மூண்ட வினையாகிய விதியைத் தாண்டுவதே கதி

முருகனைப் பற்றிய பழமொழிகள்

முருகனைப் பற்றிப் பண்டைத் தமிழர்கள் கொண்ட கருத்து பலவேறு பழ மொழிகள் வாயிலாக வெளிப்படுகின்றது முருகனுக்கு மேல தெய்வமே இல்லை என்று அறுதியிட்டு உறுதியாகக் கூறும் வகையில் ஒரு பழமொழி அமைந்துள்ளது இதோ அப் பழமொழி

‘சுக்குக்கு மிஞ்சிய மருந்து இல்லை

சுப்பிரமணியனுக்கு மிஞ்சிய தெய்வம் இல்லை’

முருகன் ஓளவையாரைப் பார்த்துச் ‘சுட்ட பழம் வேண்டுமா சுட்டாத பழம் வேண்டுமா ?’ என்று கேட்ட கேள்வி பழ மொழியாகவே நிலைத்து விட்டது முருகன் ஞானக் கடவுள் என்பதை இப் பழமொழி நன்கு மெய்ப்பிக்கின்றது ‘திரை கடல ஓடியும் திரவியம் தேடு’ என்னும் முது மொழியைக் கருத்தில் கொண்டு கடல வழியாக வாணிபம் செய்வோர்க்கு முருகனே துணை புரிபவன் என்னும் நம்பிக்கை இந்த நாட்டு மக்களுக்கு என்றும் உண்டு அந் நம்பிக்கையின் பயனாகச் ‘செட்டி மக்கள் கப்பலுக்குச் செந்தூரான துணை’ என்னும் பழமொழி தோன்றிற்று செந்தூரான என்பது திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள முருகப் பெருமானைக் குறிக்கும் முருகனுக்குக் காவடி எடுப்பது தமிழரிடையே நெடுங்காலமாக நிலவி வரும் சமய மரபாகும் ‘எப்படி அலைந்தாலும் காவடி இரா மேசுவரம் போனாலு சரி’, ‘சுமக்கிறவனுக்குத் தெரியும் காவடி பாரம்’ முதலிய பழ மொழிகள் முருகனுக்குக் காவடி எடுக்கும் வழக்கத்தை உணர்த்துகின்றன மாநில அரசு, பொருள் உதவி பெறுவதற்கு அடிக் கடி டில்லியில் உள்ள மத்திய அரசிடம் செல்வதை ‘மாநில அரசு டில்லிக்குக் காவடி எடுக்கின்றது’ என்று இகழ்ச்சி தோன்றக் குறிப்பிட்டுப் பேசப்படுவதை நாம் கேட்கின்றோம் அந்த அளவிற்குக் காவடிப்

பழமொழி தமிழரிடையே மிக ஆழமாக வேருன்றி விட்டது துளி கூட இறையுணாவோ பகதியோ இல்லாத முழுநாதிகளும் தம்மையும் அறியாமலே முருகனுக்குரிய காவடிப் பழமொழியைத் தம் பேச்சில் வழங்குவதை நாம் இன்றும் கேட்கின்றோம். சுருங்கக் கூறுமிடத்துக் காவடிப் பழமொழியை ஆத்திகளும் பயன்படுத்துகின்றனர், நாததிகளும் பயன்படுத்துகின்றனர். 'சட்டியில் இருந்தால் அகப்பையில் வரும்' எனும் பழமொழியை மேலோட்டமாகப் பாரக்கும் போது இது சமையற் கலையைச் சோந்த பழமொழி போல தோன்றும். இதனை நுணுமாண நுழைபுலத்துடன் ஆராயும்போது இது அறிவுத் துறையைச் சோந்தது எனப்பது தெரியும். மூளையில் இருந்தால் தான் வாக்கில் வரும், என்று இப் பழ மொழிக்குப் பொருள் கொள்ளலாம். இப் பழமொழியை மேலும் ஆழமாக ஆனமிக உணர்வுடன் ஆராய்ந்தால் இது கௌமார சமயக் கருத்தைப் புலப்படுத்துவதை அறியலாம். கந்தா சட்டி முருகன் அடியார்களுக்குப் புனிதமானது அப்போது அவர்கள் முறைப்படி விரதம் இருந்தால் முருகன் திருவருளால் அவர்களுக்கு நல்ல குழந்தைகள் பிறக்கும் (சட்டி - சஷ்டி, அகப்பை - கருப்பை) கந்தா சஷ்டியின் போது விரதம் இருந்தால் குழந்தை பிறக்கும் எனப்பது இப் பழ மொழியின் ஆனமிகப் பொருளாகும்.

கந்தனது அருமை பெருமை எல்லா வற்றையும் மிக விரிவாக எடுத்துரைக்கும் நூல் கந்த புராணம். எந்நூலிலும் இல்லாத ஆழந்தகனற் நுண்ணிய கருத்துக்கள் இந்நூலில் உண்டு. இவ்வுண்மையை 'எந்த புராணத்திலும் இல்லாதது கந்த புராணத்தில் இருக்கும்' எனும் பழ மொழி உணர்த்துகின்றது. 'கடவுள்துணை' என்று பொதுவாக ஆத்திகர்கள் அடிக்கடி கூறுவதைச் சிறப்பாக முருகன் அடியார்கள் 'வேலும் மயிலும் துணை' என்று சொல்லுவார்கள். 'வேலும் மயிலும் துணை'

என்பது கௌமாரப் பழமொழியாகவே ஆகிவிட்டது. இலங்கையில் உள்ள முருகன் திருத்தலம் கதிகாமம். அத் திருத்தலத்திற்குச் செல்லக் கப்பல் ஏறிக் கடல்கடத்தல் வேண்டும். கடல் பொங்கும் காலத்திலும் கரும் புயல் வீசும் காலத்திலும் கதிகாமத்திற்குச் செல்ல முடியாது. 'காலமல்லாத காலத்தில் கப்பல் ஏறிக் கதிகாமம்' கதிகாமம் என்பது போல' எனும் பழமொழி, இந்திய நாட்டு முருகன் அடியார்கள் ஈழத்திலுள்ள கதிகாமத்திற்குத் தல யாத்திரை செல்லும் வழக்கத்தை நினைவூட்டுகின்றது. 'யாம் இருக்கப் பயம் ஏன்?' என்று முருகன் தன் அடியார்களைப் பார்த்துக் கேட்பது போல அமைந்த வினாவும், 'கந்தசாமி எங்கள் சொந்தசாமி' என்று அடியார்கள் கூற்றாக அமைந்த திருவாய் மொழியும் கர்லப் போக்கில் பழமொழிகளாகவே ஆகிவிடும் போல தெரிகின்றது.

முருகப் பெருமானைப் பற்றிய பழமொழிகள் மிகுதியாகத் தோன்றி நிலைத்திருப்பதைப் போல முருகன் திருப்புகழைப் பாடிய அருணகிரிநாதரைக் குறித்தும் முதுமொழிகள் நிலவுகின்றன. 'வாக்கிற்கு அருணகிரி' எனும் பழமொழியும் 'காசுக்குக் கம்பன் கருணைக்கு அருணகிரி' எனும் பழமொழியும் இவண் குறிப்பிடத்தக்கவை.

சிறப்புப் பெயர்கள்

முருக நம்பிக்கையும் முருகன் வழிபாடும் பொதுவாக இந்தியாவிலும் குறிப்பாகத் தமிழகத்திலும் மிக ஆழமாக வேருன்றி நிலவி வருகின்றன. அவற்றின் நற்பயனாக முருகன் திருப் பெயர்களாகவுள்ள மக்கட் சிறப்புப் பெயர்களை நாம் அங்கிலு எடுத்த படி தமிழ் உலகம் முழுவதும் காண்கின்றோம்.

• முருகன், முருகேசன், முருகானந்தம், முருகையா, முருகப்பா, முருகு, முருக

வேள, முருகரத்தினம், குமரன், குமர வேள, குமரப்பா, குமரேசன், குமார சுவாமி, குமாரவேலு, குமார, கந்தன், கந்தசாமி, கந்தையா, கந்தப்பன், கந்தப்பா, சரவணன், சரவணசாமி, சரவண முத்து, சரவணப்பன், வேலன், வேல முருகன், வேலுசாமி, வேலாயுதன், வேலாயுதப் பெருமான், வடிவேல, வடிவேலாயுதன், ஆறுமுகம், சுப்பிரமணியன், முத்துக்குமாரசாமி, பழனி, பழனிச்சாமி, பழனிவேல, செந்தூரான், செந்திலநாதன், செந்திலமுருகன், செந்திலநாயகம், மயிலவாகனன், வள்ளிமணான், காரத்தி கேயன், சிவகுமார், தேவசேனாபதி, சுவாமிநாதன், கதிவேலு, கடம்பன், கௌமாரன், காங்கேயன், வேள, பால சுப்பிரமணியன், பால முருகன், சுந்தரன், சுரேசன், சேந்தன், செவவேள, பால சுந்தரம், ஞானப்பண்டிதன், தண்டாயுத பாணி, மனோகரன், தெய்வசிகாமணி, ஹிசாகன், பழனியப்பன், குருநாதன், சண்முகம், குன்றக்குடியான், அபிராமன், தணிகையப்பா, தணிகையாசு, மலைச்சாமி, மலையப்பா முதலிய மக்கட சிறப்புப் பெயர்கள முருகன் சிந்தனையை உண்டாக்கிய வண்ணம் இருக்கின்றன

திருப்புகழ்

முருகனைப் போற்றும் இலக்கியங்களில் திருப்புகழ் மிகவும் குறிப்பிடத் தக்கது அருணகிரிநாதா முருகனின் வெறும புக

ழைப் பாடினா அல்லா, முருகன் திருப்புகழைப் பாடினா திருப்புகழ் செவிககு இனிககிறது, சிந்தனையைத் தூண்டுகிறது, உள்ளத்திற்கு உவகை அளிக்கின்றது, ஆருயிர்க்கு ஆனமிக மருந்தாக விளங்குகின்றது செவி வழியாக இனிதாகச் சிந்தைக்குச் சென்று பின்னா உள்ளத்தின் வழியாக உயிரை உய்விப்பதில் ஒப்பற்று விளங்குகின்றது திருப்புகழ்

அருணகிரிநாதா

ஆறுமுகப் பெருமானின் அருமபுகழைத் திருப்புகழாக இனிது திருவாய் மலாநதருளிய அருணகிரிநாதா இசைத் தமிழால் தெய்வத் தமிழை உயர்த்தியவா அருணகிரிநாதா வாய்மொழியின் மெய்ப்பொருளை நன்கு உணர்நது தெளிந்த தாயுமானவா

‘ஐயா அருணகிரியப்பா உனைப்போல மெய்யாக ஓர் சொல் விளம்பினாயா?’

என்று பாராட்டிப் பாடுகின்றா

அருணகிரிநாதா ஆருவது நூற்றாண்டு விழாவை மிகப் சிறப்பாகக் கொண்டாடும் இந்த நல்லாண்டில் நல்லறம் ஒங்குவதாக !

ஆலும்	வேலும்	பல்லுக்குறுதி
நாலும்	இரண்டும்	சொல்லுக்குறுதி
பாலும்	தேனும்	உடலுக்குறுதி
வேலும்	மயிலும்	உயிருக்குறுதி !!

‘முருகன், குமரன், குகன்’ என்று மொழிந்தது,
உருகும் செயல் தந்தது, உணர்வு(வு) என(று) அருளவாய் ?
பொரு புங்கவரும், புனியும் பரவும்
குருபுங்கவ ! என் குண பஞ்சரணே !

— கந்தா அநுபூதி

புது டிலியில நூற்றுக்கணக்கான அனபா
களுக்காக கற்பித்து அவர்களையும் பாடச
செய்து மகிழ்ந்த பெருமை திரு ஏ எஸ்
ராகவன் அவர்களைச் சாரத்தாகும் தற்
பொழுது டிலியில திருப்புகழ் முழக்கப்
படுவது போல இந்தியாவில வேறு ஒரு
நகரிலும் முழக்கப்படுவதில்லை புது டிலி
யிலுள்ள உத்தர சுவாமிமலை முருகனது

ஏழாவது படை வீடாகவே விளங்குகிறது
அருணகிரியின் ஆளுவது நூற்றாண்டு
விழாவைக் கொண்டாடும் இவ வருடம்
நாம் கலியுகத்தில் பிரத்தியட்ச தெய்வமா
கிய குமரவேளை திருப்புகழ் கொண்டு துதி
பாடி அவனது திருவருள் பெற்று விளங்கு
வோமாக !

With best compliments from

TAMILNAD CEMENTS

ALANGULAM

Ramanathapuram Dt (Tamil Nadu)

Use **"ARASU CEMENT"**

for Super Strength and fine finish

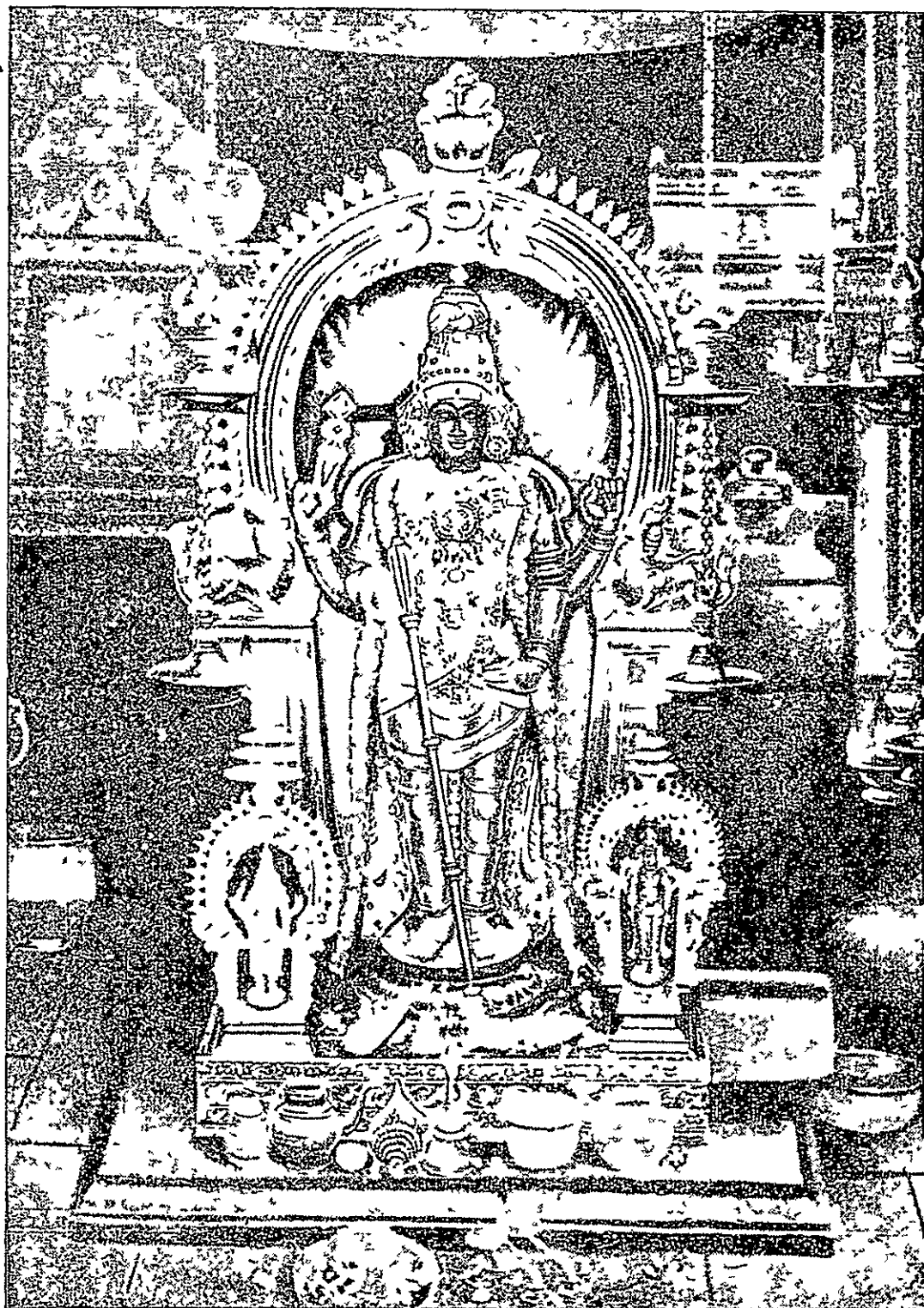
அருணகிரிநாத அமுதமும் நாதோபாஸனையும்

டாக்டர் இராஜாராம்

பிரபஞ்ச ஸருஷ்டியின் முன்னே ஸவயம் பூவாக எங்கும் வியாபித்திருந்த பரம பொருள் சிவபெருமான அவர், தன கையிலிருந்த டமருகம் என்ற தோல வாத தியத்தை அடித்து நாத ஒலியை எழுப்பி னார். அந்த நாத பிருமமே பரணவம் ஒம் என்ற அகண்ட நாதம். அந்த ஒலியிலிருந்து ஸபதஸ்வரங்களின் கூட்டங்களும் அவைகளிலிருந்து லயம், ஜதி, தாளம் ஆகியவைகளும், 51 பீஜாக்களும் விரிந்தன. ஆகவே, நாதமே உடம்பான வாசிவன் இதை மனதிற கொண்டு “நாததனுமனிசம் சங்கரம் நமாம்” (நாதமே உடம்பாக வுடைய சங்கரனை தினமும் ஸமரிகிறேன்) என்று ஸ்ரீ தியாக ராஜ ஸ்வாமிகள் பாடியிருக்கிறார். நாதத்தையே தன் முழு மூச்சாக கொண்டு அதன் மூலம் கீதத்தளைகளை அமைத்து இறைவனை வழிபட்டு வந்தவா நாரத முனிவர் மற்றும் தேவ கந்தாவர்கள், கின்னர வித்யாதரர்கள், அகஸ்தியா, தும்புரு, மதங்கா போன்ற எத்தனையோ முனிவர்கள் நாத உபாஸனையின் மூலம் வீடுபேறு அடைந்திருக்கிறார்கள். ராவணன் கைலாயமலையை தூக்க முயற்சித்து அதனடியில் நசுக்குண்டு உயிர் போகவிருக்கும் தறுவாயில் தன் வீணையை மீட்டி இசையின் மூலம் சிவபெருமானை மகிழ்வித்து விடுபட்ட கதை நமக்கு தெரிந்ததே. இதன் பொருள் என்ன? ராவணன் பத்து தலைகளுடைய அரக்கன் பத்து தலைகள், பத்து இந்திரியங்களை குறிக்கின்றன. அவன் இந்திரியங்களுக்கு அடிமையாகி கைலாயத்தை தூக்க முயன்றது போல,

நாம் எத்தனை பெரிய பெரிய பாபங்களை செய்து அவற்றை தூக்க முடியாமல் கால சக்கரத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டாலும், நாத உபாஸனையின் மூலம் இறைவனின் அருளைப்பெறலாம் என்ற இந்த பெரிய தத்துவத்தை மீண்டும் மீண்டும் நமக்கு உணர்த்துவதற்கு எத்தனையோ மஹான்கள் அவதரித்திருக்கிறார்கள். தேவாரம், திருவாசகம், ஜயதேவ கீத கோவிந்தம், கிருஷ்ண லீலா தரங்கினி, திருப்பள்ளி எழுச்சி, திருப்பாவை, திருவெம்பாவை, அருட்பா போன்ற நாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நூல்கள் அநேகம். லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம் போன்ற நூல்களில் அம்பாளை நாதஸ்வரூபினியாக வாணித திருப்பது இங்கு குறிப்பிட வேண்டியது. ஆதி சங்கரா ஸௌந்தர்யலஹரியில் தேவியின் கழுத்தில் உள்ள ரேகைகளை ஸபத ஸ்வரங்களுக்கு ஒப்பிட்டு வாணித்திருக்கிறார். ஒரு சமயம் ஸரஸ்வதிதேவி பாவதியேவியின் முன்பு வீணை வாசிக்கும் தறுவாயில், பாவதியேவி தன் திருவாய் மலர்ந்து “ஸாது” (நன்று) என்று மொழிந்ததாகவும், அந்த வாக்கின் இனிமையை கேட்டு மெய் மறந்து, மேலும் வீணை வாசிக்க விரும்பாமல் வெட்கமுற்று ஸரஸ்வதிதேவி, தன் வீணையை உறையிட்டு மூடி வைத்து விட்டதாகவும் ஸௌந்தர்யலஹரியில் அழகாக வாணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவை யெல்லாம் நாதத்தின் பெருமையை மேலும் நமக்கு விளக்குகின்ற நிகழ்ச்சிகள்.

அதற்கைய நாத சொரூபமான சிவனுக்கும், அம்பாளுக்குப் பிறந்த முருகன்

திருச்செந்தூர்
TIRUCHENDUR

தன தந்தைகளுக்கே பிரணவ உபதேசம் செய்வன எத்தனை பெருமை அவனுக்கு? முருகனிடம் உபதேசம் பெற்ற பாககியம் பெற்றவர்கள் உலகிலேயே மூன்றே பேர்கள் தாம் அவர்களில் முதல் இருவர் சிவ பெருமானும், அகஸ்திய முனிவரும் மூன்றாமாவா நம் அருணகிரிநாதர் அவரைத் தடுத்தாட்கொண்டு “முத்தைத்தரு பத்தித்திருமுக” எனென்று முருகவேள அடியெடுத்துக் கொடுக்க, நாதமழை பொழிந்தவா அருணகிரியார் “நாதவிந்துகலாதீ நமோநமோ வேதமந்தர சொரூபா நமோ” நமோ” என்று நாதமே உருவான முருகனை உபாஸித்து அவனுடன் ஒன்றாகக் கலந்தவா அருணகிரியார் திருப்புகழை வாரிவழங்கி இக்கவியிலிருந்து நம்மை கடையேற்றும் மாரகத்தை நமக்கு தெளிவாக விளக்கியதால் அவர் ‘வள்ளல்’ என்று புகழ்பெற்றார் அவர் வழங்கிய செலவம் என்றும் குறையாத, அழியாத செலவமல்லவோ? ஆகவே அவரை விட பெரிய வள்ளல் உண்டோ?

திருமாலும், பிரமமாவும் அடிமுடி தேடியும் அண்ணாது (எட்டாத) வாறு ஜோதிமலை வடிவமாய் சிவபெருமான உயர்ந்து நின்றருளிய ஸதலம் திருவண்ணாமலை பஞ்ச பூத ஸதலங்களில் முக்கியமானது அங்கு அவதரித்தவா அருணகிரியார் வயலூரில் எழுந்தருளியுள்ள மஹாகணபதியின் அருளால் திருப்புகழைப் பாடும் திறம் பெற்றதால் “பக்கரை விசிதரமணி” என்று பாடி வினாயகருக்கு தன நன்றியை தெரிவிக்கிறார் செயப்பதியில் வைத்து உயர் திருப்புகழ் விருப்பமோடு செப்பு” [செய = வயல், பதி = ஊர் — வயலூர்] — வயலூரில் உறையும் கணபதியே! என்னையும் ஒரு பொருட்டாக்கி திருப்புகழை விருப்பத்துடன் செப்புக எனருயே! உன்னை மறவேனே என்கிறார் “மயில, கடப்பமலா, வேல், சேவல், முருகவேளின் இரு சீறடி, அவன் பன்னிரு தோள்கள், வயலூர்” ஆகியவற்றை வைத்து அவன் புகழ் பாடுக

என்ற வினாயகரை “அருளிறசீர் பொயாத கணபதி” என்கிறார் திருநீறும், ஜபமாலையும், திருவடி தீக்கையும், மனோவுபதேசமும் முருகனிடம் பெற்று, பலவேறு தலங்களும் சென்று அவன் புகழ் பாடி, பிரபுட தேவராஜனுக்கும், அவன் மக்களுக்கும் முருகனின் தரிசனம் செய்துவைத்தாரா “அதல் சேடனாரா” என்ற பாடலைப் பாடி “மயிலும் ஆடி நீ ஆடி வரவேணும்” என்று முடிக்கையில் அக்கணமே கலப் மயில் மீது வந்து நடுச்சபையில் காட்சி கொடுத்தான் முருகன் அவன் இன்றும் திரு அருணையில் கம்பத்தினையனா என்று புகழ் பெற்று கோயில் கொண்டிருக்கின்றார் உலகறிய தமக்குக் காட்சி தந்ததை “சயிலம் ஈறிந்த கை வேற்கொடு மயிலினில் வந்தெனை ஆட்கொளல் சகம் அறியும்படிகாடிய குருநாதா” என்று, “உலகினில் அனைவர்கள் புகழ்வுற அருணையில் ஒரு நொடிதனில் வரு மயிலவீரா” என்றும் பாடியுள்ளார் அருணகிரியார்

இவர் பாடிய திருப்புகழ் 16,000 கருப் மேற்பட்டது ஆனால் இன்று நமக்கு கிடைத்திருப்பது 1330 மட்டுமே இதில் 9 அங்கங்கள் உள்ளன.

1) பொதுப் பாடல்கள் (ஆறுபடை வீடு, மற்ற பாடல்கள்) 2) கந்தரலங்காரம் 3) கந்தரனுபூதி 4) ஏழு வகுப்புகள் (கடைக கண்ணியல், சீர்பாத, தேவநதிர சங்க, சேவகன், வேல், வீர வாள, திருவேளைக்காரன் வகுப்புகள் — ஏழு) 5) வேல் விருத்தம் 6) மயில் விருத்தம் 7) சேவல் விருத்தம் 8) கந்தா அநதாதி 9) திரு எழுகூற்றிருக்கை ஆகியவை

அருணை கோபுரத்தினையனாரை அலங்கரித்துப் பார்த்து மகிழ் அமைந்தது கந்தரலங்காரம் இது பன்னிரு திருமுறைகளில் 8 வதாக அமைந்தது தமிழ் மொழியிலுள்ள 12 உயிரெழுத்துக்களும் முருகவேளின் 12 கைகளாகவும், 18 மெய்

யெழுத்துக்களும் அவனது 18 கண்களாகவும் வாணிககிருா சரவணபவ என்ற ஆறெழுத்துக்களை குறிக்கும் ஆறு முகங்களுக்கு மொத்தம் 18 கண்கள் அதாவது ஒவ்வொரு முகத்திற்கும் மூன்று கண்கள் “தரி ஷண நேதராய நம” என்று ஸுபரமணய திரிசுதியில் வாணித்திருப்பதை நினைவிற கொள்க குரியன், சுந்திரன், அகனி ஆகியவைகளே அம் மூன்று கண்கள் முருகு, கந்தது, தமிழ், அழகு, வடிவு என்று மூன்றெழுத்துள்ள சொற்கள் ஆழ்ந்த தத்துவங்கள் கொண்டவை

‘கசுடதபற’ என்ற 6 மெய்யெழுத்துக்களிலுள்ள ‘த’ என்ற எழுத்தும், ‘ங்ருன நமண’ என்ற 6 மெய்யெழுத்துக்களிலுள்ள ‘ம’ என்ற எழுத்தும், ‘யரலவழன்’ என்ற கடைசி 6 மெய்யெழுத்துக்களிலுள்ள ‘ழ’ என்ற எழுத்தும், சோநது உருவாகியது “தமிழ்” அது போலவே இந்த மூன்று பகுதிகளில் சிறந்த ‘ம’, ‘ர’, ‘க’ என்ற எழுத்துக்கள் சோநது உருவாகியது ‘முருகு’ முருகு என்றால் அழகு என்பது பொருள் (முருகன் = அழகன்) ‘கந்தது’ என்ற சொல்லிற்கு பறறுக்கோல என்பது பொருள் (கந்தன் = ஜீவர்களுக்கு பறறுக்கோடாக விளங்குபவன்) அஃறிணை என்பப்டும் ஆயுத எழுத்தைப் பாபப்போம் ஃ என்ற மூன்று புள்ளிகளை சோததால் வரும் வடிவம் வேலாயுதத்தைக் குறிக்கும் வேலும், மயிலும், சேவலும் கூடிய முருகனை அலங்கரித்து, தன் ஆனந்த அனுபவத்தை உலகுக்கு உபதேசித்து, யமனை வெல்லும் உபாயத்தை புகட்டி, வீரரஸம், அடைக்கலம், ஸ்தஸங்க பெருமை, பலசுருதி ஆகியவற்றுடன் தொடுத்த பகுதியே கந்தரலங்காரம்

சந்தம் வைத்துப் பாடுவதில் அருணகிரிக்கு நிகாயாருமில்லை அவருக்கு அபார லயஞானமிருந்ததால் ‘டிணடிமம்’ என்ற தோலவாதியத்தை வைத்துக்கொண்டு பாடியிருக்கிறார் ‘தித்தத்தத்த’ என்று

தொடங்கும் 54 வது கந்தரநதாதிப் பாடலில் சந்தம் மிக வைத்துப்பாடி விலிப்புத் தூராரை திகைக்க வைத்த நிகழ்ச்சி நமக்கு தெரிந்ததே வாதில் தோற்ற ஆழ்வாரின் காதை கொய்யாமல், அவா குறடை வீசி எறிந்து, இனிமேல் வேறு புலவா எவரையும் துன்புறுத்தாதிருக்கும்படி ஆணையிட்ட அருணகிரியின் கருணை சொல்லிற கடங்காதது எனவே கருணைக்கருணை கிரி என்று புகழ் பெற்றா எளிய சந்த நடையில் எல்லோரும் அறிந்து கொள்ளும் வகையில் பத்தாவது திருமுறையாக அனுபூதியை அமைத்திருக்கிறார் ‘அனு’ என்றால் ‘கூட இருத்தல்’ என்று பொருள் பூதி = பேறு, அனுபவம், பாக்கியம் ஆகவே கந்தா அனுபூதி என்ற சொல்லுக்கு முருகனின் கூட இருப்பதால் ஏற்படும் அனுபவம் என்பதுபொருள் ‘கந்தா’ என்ற பதம் ஸகந்தன் என்ற ஸமஸகருத சொல்லிலிருந்து வந்தது ஆறு கிருத்திகா குழந்தைகள் ஒன்று சோநது முருகன்தால் ‘ஸகந்தன்’ என்பபட்டான மேலும், கந்தது என்ற தமிழ் சொல்லுக்கு கொழும்பு அல்லது ஊன்று கோல என்ற பொருள் உண்டு என்று முன்னரே அறிந்தோம் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே அனுபூதி பாடல்களைப் பாடி அனுபவித்து உணர்ந்ததால் தான் அதன் சுவை தெரியும் அச்சுவையை வாணிக முடியாது முருகனின் கூடவே பகததிருக்கும் அனுபவம் துவைத நிலையை குறிக்கிறது அதை பெற்ற பின் கந்தனோடு ஒன்று சேரும் பெரு நிலை அதவைதம் ஆறு குழவிகள் ஒன்று சோநதால் கந்தன் என்று பெயர்பெற்றா போல, நம்மை யெல்லாம் தன்னுடன் ஒன்று சோத்துக்கொள்ளும் அனுபூதியே மோகும் என்பபடுவது ‘வீடு பேறு’, ‘மீளாப் பெருநிலை’, முகதி போன்ற பதங்கள் இதையே குறிக்கின்றன ‘சுமமா இரு! சொல் அற! என்றலுமே அம்மா! பொருள் ஒன்றும் அறிந்திலனே’ என்று பாடியிருப்பதும், 43 வது அனுபூதியில் ‘பேசா அனுபூதி பிறந்ததுவே’ என்று

சூறுவதும் அவரது அதவைத் நிலையை குறிக்கின்றன புறப் பேச்சை ஒழித்து தனக்குள்ளேயிருக்கும் முருகனிடம் மட்டுமே பேச்சை வைத்துக் கொண்டால் உலகப் பொருள்களும், விஷய சுகங்களும் மறைந்து போய்விடும் என்பது இதன்கருத்து. இந்த சுமமா இருக்கும் பேசாப் பெரு நிலையை மேலும் “தடுங்கோள மனத்தை” விடுங்கோள வெகுளியை” என்று துவங்கும் கந்தரலங்காரப் பாடலில் “இருந்தபடி இருங்கோள” என்ற வாக்கின் மூலம் மீண்டும் தெளிவாக உபதேசிக்கிறார் அனுபூதியின் ஆரம்பத்தில் “பஞ்சகர ஆனை பதம் பணிவாம்” என்று பஞ்சாஷ்டர ரூபமானவரும், பஞ்சகரங்களை (ஐந்து கைகளை) யுடையவரும் ஆன கணபதிக்கு நமஸ்காரம் “ஆடும் பரி”, “வேல”, “சேவல” என்ற 3 விருத்தங்களில், ‘ஆ’ என்ற முதல் எழுத்து ஆண்டவனைக் குறிக்கிறது ‘அ’ முதல் ‘க்ஷ’ வரை 51 ஸமஸ்கருத பீஜ அக்ஷரங்களையும், ஒவ்வொரு பாட்டிற்கு ஒவ்வொரு அக்ஷரம் வீதம் 51 பாட்டுக்கள் சேர்ந்தது கந்தரனுபூதி அதில் முதல் லெழுத்தான ‘அ’ வின தேவதை அம்பிகை அவளுக்கு இந்த அனுபூதியை மதுரையில் கிளி ரூபமாக அவள கையில் அமாந்துபாடி ஸமாப்பிக்கிறார் “மாதருகா புஷ்ப மாலை கோலபரவாள பாதத்தில் அணிவேளே” என்ற வாக்கும் இந்த ஸமாப்பணத்தையே குறிக்கிறது ஆடும் பரிவேல “ஆடும்” என்ற சொல்லை ஆ + (ட + உ) + ம என்று பிரித்தறிந்தால், ஆ + உ + ம = ஓம் என்று பிரணவரூபம் வருகிறது என்பே ஆடும்பரி என்பது பரணவரூபமான மயில் ஆடும் காட்சியை வருணிப்பதாகும் “எல்லாம் அற என்னை இழந்த நலம் சொல்லாய் முருகா” என்ற வாக்கிலும், “யானாகிய என்னை விழுங்கி வெறுமதானாய் நிலை நின்றது தற்பரமே” என்ற 28 வது அனுபூதியிலும், “செறிவற்று உலகோடுறை சிந்தையுமற்று அறிவற்று அறியாமையும் அறற நிலை” என்ற 42 வது

பாடலிலும், அதவைத் நிலை நன்கு விளங்குகிறது அம் மெய்ப்பொருளை உணர்த்திய முருகனை “உபதேசம் உணர்த்தியவா” என்று 20 வது பாடலிலும், அன்று எனக்கு உணர்வித்தது தான் எவ்வாறெருவாககு இசைவிப்பதுவே” என்று 30 வது பாடலிலும் பாடி முருகனுக்கு நன்றி தெரிவிக்கிறார் அம் மெய்ப்பொருளை அறிய ஆசை கொண்டு அரனார் “ஓதாய” என்று முருகனை கேட்டுக் கொண்டதை 36 வது அனுபூதியில் பாடுகிறார் இந்த நிலையை என்னால் விளக்க இயலாது நியே “சொல்வாய் முருகா சுரபூபதியே! குருவாய் வருவாய்! அருளவாய் குகனே (மனக்குகையில் உறைபவனே!)” என்று பாடி பூர்த்தி செய்கிறார்

சாகதம், வைஷ்ணவம், போன்ற ஷண்மதங்களுக்கும் போற்றி, எல்லா தெய்வங்களின் மேலும் பாடல்கள் அமைத்திருக்கிறார் அருணகிரியார் கமல மாதாடன என்ற பாடலில் ‘குமரி காளி பயங்கரி’ என ஆரம்பித்து அம்பிகையை துதித்து, பின் மம் வினாயகன் என்று பாடி கடைசியில் இளையோனே! என்று முடிக்கிறார் எந்த பாடலிலும் முடிவில் தன் முருகனிடம் சேர்வது ஏக பாவம் (ஒரு நெறித் தன்மையை) குறிக்கிறது அங்ஙனம் முருகனை நம் நாயகனாகப் பார்த்து ஏக பாவத்தை வளர்ப்பது அவசியம் கடினதர (விஷத்தை தரித்த), பணிதர (பாமபை தரித்த) வன்னிதர (நெருப்பை தரித்த) என்று தொடங்கும் ஸமஸ்கருத பாடலில் சிவபெருமானைப்பாடி பின் ‘பணி சைலம்’ (பாம்பு மலையான திருச்செங்கோட்டில் வாழும் முருகனே) என்று முடிக்கிறார் ‘சருவியிகழ்ந்து என்ற பாட்டில் சுருதியிலங்கையழிந்து விடுமபடி’ என்று ராவணன் அடக்கிய சந்திர சூரியர்களை விடுத்தல் செய்த விஷ்ணுவை பாடி, கஜேந்திர மோக்ஷம், சகடாசுர வதம், இரு மருத மரங்களுக்கு மோக்ஷ மளித்த ஸௌலபய ரூபஹரி சரித்திரம் பாடி, அப்போப பட்ட திருமால் முருகனே என்று

முடிக்கிறா 'புமியதனில்' என்ற பாடலில் புகலியில் விததகா என்று திருஞான சம்பந்தரையும், 'வண தமிழ்' என்ற பாடலில் ஆழ்வாரா கதையையும், சமயாசாரியாரா சரித்திரத்தையும், சைவ சித்தாந்தத்தையும் பாடியிருப்பது அவரது பரந்த நோக்கை காண்பிக்கிறது 'மால அயனெடு சலாமிடு' என்று 'சலாம்' என்று உருது மொழியிலும் பாடியிருக்கிறா கந்தரலங்காரம் 51 வது பாடலில் வரும் 'ராவுத்தனே' என்ற சொல்லும் உருது மொழிச் சொல்லே "பச்சையொண்கிரி" என்ற பாடில் "சபாசென்" என்று வருகிறது இது ஹிந்திச் சொல் இதுவும் அவா மொழிப்பற்றை கடந்தவா என்பதை உணர்த்துகிறது நோய் நொடிகள் நீங்க 'இருமலரோக' என்ற பாடலும், பொருள் கிடைக்க 'வசனமிக வேற்றி' என்ற பாடலும், லௌகீக சுகங்களுக்காக அமைத்திருக்கிறா "சேயவன புந்தி என்று தொடங்கும் கந்தரநதாதிப பாடல் நவகரஹ தோஷங்களைப் போக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தது பல ரலங்களை அவா பாடல்களில் காணலாம் யமனை வெருட்டும் வீரரஸம் விழிப்புறச் செய்வனவாகும்—"தண்டாயுதமும் திரிசூலமும் விழத்தாககி" என்று கந்தரலங்காரத்திலும், நாளென செய்யும் வினைதான் என செய்யும்" என்றும், "யமபடா தொடர்ந்தழைக்கின் இடியென முழங்கி வெற்றி பேசலாம் நீங்கள் வாருமே! பெருத்த பாருளீர்!" என்றும் கூலி அழைக்கிறா இதுவும் வீரரஸம்

மற்றொரு பாடலில், சிவபெருமானின் வாகனமான ரிஷபம் திருமாலே என்றும், அத் திருமாலின் கையில் விளங்கும் சங்கும, முருகனின் சேவலும், சூரியோதய சமயத்தில் ஒருங்கே முழங்குவதால், சங்கும சேவலும் வேறல்ல, இரண்டிற்கும் ஜீவன் ஒன்றே என்று வாணிககிறா மேலும், சேவல் முழங்க, சூரியோதயம் ஆயிற்று என நெண்ணி ஆம்பல் மலாநது, இரவு முழுவதும் அதனுள்ளே சிறைப்பட்டு

கிடந்த வண்டு விடுதலை பெறுவது போன்று, திருப்புகழைக் கேட்ட மாத் திரத்தில் இதயத் தாமரை மலாநது அதில் சிறைப்படும் ஆனமா வீடு பேறு பெறும் என்று பாடி முடிக்கிறா இது அவரது கவி நயத்திற்கு சிறந்ததோர் சான்று

"சினத்தவா முடிக்கும்" என்ற பாடல் திருப்புகழின் பெருமைக்கு சிறந்த உதாரணப் பாடல் காம, கரோத, மே ஹ ம போன்ற இந்திரிய வெறிகளில் காமமே பெரும் கொடும் நோய் என்பதைத் தன வாழ்க்கையில் நன்கு உணர்ந்த பின், உலகத்தவருக்கு அதை எண்ணற்ற பாடல்களின் மூலம் அறிவுறுத்தி அதினின்று மீளும் உபாயத்தையும் கூறுகிறா சூரன், தாரகன், சிங்கமுகன் போன்ற அசுரர்களை முருகன் தன் வேற பட்டையால் அழித்த பெரும் புராணமே கந்த புராணம் அது எனவே ஒரு நாள் நடந்ததுபோன சம்பவம்! அல்ல நம் மனத்தில் ஒவ்வொரு தினமும், ஒவ்வொரு க்ஷணமும் தோன்றும் காம, கரோத இந்திரிய நோய்களே அந்த அசுரர்கள் அவர்களை அழித்து நம்மைக் கால்கும் வேற பட்டையே திருப்புகழ் இப்படிப்பட்ட சூக்ஷ்ம ரூபமான தத்துவப் பொருளை ஆங்கிலத்தில் Allegoric Significance என்று கூறுவா உதாரணமாக, "சீகர! சிந்த உரமால் வினைக்குன்றை சிகண்டிகொண்டே!" என்ற கந்தரநதாதி பாடலில் ஆழ்ந்த தத்துவம் அடங்கியிருப்பதைப் பாரக்கலாம் "உரமால் வினைக்குன்றை = கொடும் மயக்கத்தைத் தரும் எனது நலவினை, தீவினை யென்ற இரு வினைகளாகிய மலையை, சிகண்டிகொண்டு சிந்த = மயில் மீதேறி வந்து பொடி செய்! என்கிறா சூரபத்மனின் தம்பியாகிய தாரகாசுரனையும், அவனது மாயா மலையாகிய கிரௌஞ்சத்தையும் வேல வீசி பிளந்தெறிந்த கந்த புராணக் கதையை அருணகிரியார் இங்கு குறிப்பிடுகிறா வீரபாகுஷ, தன் சேனைகளும் கிரௌஞ்ச மலைக்குள் அகப்பட்டு, அசுர

மாயையினால் வெளியேறும் வழி யறிபாது திகைத்திருக்கையில், எவ்வாறு வேல விடுதது அம் மாயையை விலக்கி அவா களை விடுவித்தாயோ, அதே போல-என வினையாகிய மலையை பிளந்தெறிநது மாயா மோஹத்தையும் நீக்கு என்று இறைஞ்சுகிறா மேலும், ஒரு தத்துவப் பொருளைப் பார்ப்போம் மனித உடம்பில், ஆறு முக்கிய ஸ்தானங்கள் (நிலைகள்) அமைந்திருப்பதாக ராஜயோகம் நமக்கு விளக்குகிறது அவை - மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாஹ தம், விசுத்தம், ஆஞ்ஞம் என்பனவாம் இவை ஒவ்வொன்றும் ஒரு தாமரை மலா போன்றும், ஒவ்வொரு மலருக்கும், பீஜா ஷ்டரங்கள், அதிதேவதை, வாணம் என்று பதினாறு இதழ்கள் அமைந்திருப்பதாகவும் ராஜயோகம் கூறுகிறது ஸமஸ்கருத உயிர் எழுத்துக்கள் பதினாறும் இந்த பதினாறு இதழ்கள் என்றும் கூறுவா லலிதா ஸஹஸரநாமத்தில் வரும் “விசுத்தி சகர நிலயா” என்ற பதம் இக் கருத்தையே தழுவி, அம்பிகை வீற்றிருக்கும் ஐந்தா வது தாமரை ஸ்தானத்தை (கழுத்துப் பிர தேசம்) குறிக்கிறது அம்பிகையிடமிருந்து உதித்தவனே முருகன் அவனும் சரவ ணப் பொய்கையிலே, ஆறு தாமரை மலா களில், ஆறு ரூபமாகத் தோன்றி, ஆறு கிருத்திகா பெண்களால் வளர்க்கப்பட்டு, ஒன்று சேர்ந்து ஆறுமுகம் கொண்டு, சர வணப்பவனென்ற ஆறெழுத்து இறை வனாகி, அவ்வொவ்வொரு எழுத்துக்கும் மேலே கூறப்பட்ட மனித சரீர ஸ்தானங் கள் ஒவ்வொன்று வீதம் தன் ஆறு படை வீடுகளை இருப்பிடமாகி, நமக்கெல்லாம் ஆறுதலை யளிப்பவன் பெரிய தத்துவ விஷயம் இது எப்படி ஒரு சிறிய விதை யானது தன்னுள்ளே ரூக்ஷம் ரூபமாக ஒரு பெரிய ஆலமரத்தையே மறைத்து வைத் துக் கொண்டிருந்து, தான் பக்குவமடைந் ததும் ‘மரத்தை வெளிவிடுகிறதோ, அதே போல, இத்தனை தத்துவப் பொருளையும் “சரவணஜாதா நமோ நமோ” என்று ஒரே சொல்லில் அடக்கி வைத்தாரா அருண்

கிரி ஆகவே அவா நாதவீதது வடிவான வா ரூக்ஷம்மானவா

மெய்வாய் விழி நாசியொடு செவியாம் ஐவாய் வழி செல்லும் அவாவினையே ஒழி வாய் ஒழிவாய்! முருகன் கழல் பெற்று உய்வாய் மனனே!” என்ற மனோபதேச அனுபூதிப் பாடலை நாம் யாண்டும் நினை விற கொள்ள வேண்டும்’ அவன் தான் பறருதார பிறவிப் பெருங்கடலை தாண்டார ஏழு பிறப்பும் பிறந்து, இறந்து, பிறந்து முடிவுறா என்றும் எச்சரிக்கிறார் மாஏழ் ஜனனம் கெட மாயை விடா மூர்டனை என்று முடிந்திடுமோ?” என்ற அவரது கேள்வி நமமை விழிப்புறச் செய்யும் துருத்தி போல வாயுவை குமிழித்து பரா ணுயாம் முறையில் உடலை பாழ் படுத்திக் கொள்வதை விட ஆறுமுகன் உபதேசம் பெற்று சிவயோகம் பயிலவதே மேல என்று மந்திர, தந்திர, யோக நிலைகளில் அலையாது சுருக்கமான முறையில் முத்தி பெறும் மாககத்தைப் பல பாடல்களில் விளக்கியிருக்கிறார் திருப்புகழை, ‘வினா யகதுதி முதல் மங்களம்’ வரை ஷோட சோபசாரங்களுடன் எல்லா பாடல்களையும், சுருதி, பாவம், லயம், தாளம் ‘இவை களோடு கூட அமைத்து நமக்கு இன்று கற்றுத் தருபவா புது தில்லி ஸ்ரீ ராகவன் அவர்கள் இப் பணிகளே தனனை அரப் பணம் செய்துகொண்ட ‘பெரியோர்களில் ஒருவா முருகன் ‘சரவணப்ப’ என்று ஆளுனவன் தன் பகதா துன்பங்கள் கண்டு ஆளுதவன் அருண்கிரியின் ஆளு வது நூற்றாண்டு விழாவில், நமக்கெல்லாம் ஆருத் காதலுடன் திருப்புகழ் கற்றுத் தருப வா ஸ்ரீ ராகவன் அவர்கள் ஒரு சாதகனை மேல நிலைக்கு தற்போதைய சூழ் நிலையில் அழைத்து செல்லும் பெரும் பணியில் இறங்கியிருப்பவா அவா தலை நகரில் வசிக் கும தலைவா கருணைக்கு அருண் கிரி என்றபடி, “சாதகனுக்கு ராக வன்” என்று நாம் கூறுவோமானால் அது மிகையாகாது அனனூரை பின்பற்றி பயனடைவோமாக அதுவே நம்மால் இயன்ற நாத உபாஸனை

ஸ்ரீமத அருணகிரி நாதரின் அருளிச் செயல்கள்

[அருடகவி — தவத்திரு ஸாதுராம ஸ்வாமிகள்,

ஸ்ரீ வைஷ்ணவி ஆலயம், அம்பாபுரி, வட திருமுல்லை வாயில்;

செனனை - 600 062, (தமிழ்நாடு)]

ஸ்ரீமத அருணகிரி நாதா இறைகருசு

சுறேறகருசுறைய 600 ஆண்டுகட்கு முன்பு உதித்தவர் எனபது ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்து அதைக் கொண்டு, 1975 ஆம் ஆண்டாகிய இவ்வாண்டில் அவரது ஆருவது நூருவது ஜயந்தி விழாவைப் பாரத தேசம் முழுவதும் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடி வருகிறோம் அந்த விழாவைக் கொண்டாடுகிற போது அருணகிரி நாத ஸ்வாமிகள் அருளிச் செய்துள்ள தண்டமிழ் நூல்களின் விவரங்களைப் பற்றியும், அவ்வவற்றின் சிறப்பியல்புகளைப் பற்றியும் பெரிதும் அறிந்து கொள்ள ஆஸ்ததிக அன்பார்களின் உள்ளங்கள்துடித்துக் கொண்டிருக்குந் தானே! இதோ! அவற்றைப் பற்றிய விளக்கங்கள்

அருணை வள்ளல் நமமை எல்லாம் பொறுத்தவரை மிக்க பெருங் கருணை வள்ளலே ஆவார் நாம் எல்லாம் பாடி உய்ய, முருகன் திருவருளைப் பெற, முத தமிழ் அறிவை வளர்த்துக் கொள்ள, இசை இனம் நுகர, இலக்கண இலக்கிய நயங்களை உணர அவர் அருளிச் செய்துள்ள செந்தமிழ் நூல்கள் ஒன்பது வகையாக அமைந்துள்ளன

அவையாவன —

- 1 திருப்புகழ்
- 2 திரு எழு கூற்றிருக்கை
- 3 மயில விருத்தம்
- 4 வேல விருத்தம்
- 5 சேவல விருத்தம்
- 6 கந்தா அநதாதி
- 7 கந்தா அலங்காரம்
- 8 கந்தா அநுபூதி
- 9 திரு வருப்பு -

மேற் சொன்ன ஒன்பது தலைப்புகளிலும் அருணகிரிப் பெருமானின் அருள் வாக்குகளின் பெருஞ் சிறப்புகளை இனி, தனித்தனி ஆராய்வோம்

1 திருப்புகழ்

“எம் அருணகிரி நாதா ஓது பதினாறு யிரம் திருப்புகழ் அமுதுமே” எனனும் திருவிஞ்சை முருகன் பிள்ளைத் தமிழ் வாக்கின் படியும், “அருணகிரி நாதா அறைந்த பதினாறு யிரகவிதை” எனனும் அபியுக்தா வெண்பாவின படியும், “முன பதினாறு யிரமாம் பததித் திருப்புகழைப் பாடும் காண்” எனனும் திருத்தணிகை ஸநநிதி முறைத் திருவாக்கின் படியும்

‘திருப்புகழ்’ எனப்பது அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகளாலேயே அருளிச் செய்யப்பட்டது என்பதும், அதுவும் மொத்தம் 16,000 பாக்களாக அமைந்திருந்தது என்பதும் தெளிவாக விளங்கும் இவையாவும் ‘சந்தப பாக்கள், அருணகிரியின் ஸொந்தப பாக்கள், நல்ல சந்தப பாக்கள், இவற்றிற்கு வேறு எந்தப பாக்கள் இவ்வுலகில் இணை?’ எனலாம் வண்ணத் தமிழிலே தம் எண்ணத்தை எல்லாம் வெளியிட்ட அருணை முநிவரின் வாக்கின் வண்ணத்தை - திண்ணத்தை - யாரே அறுதி இட்டு உரைக்க வல்லா? அப் பாக்கட்குத் ‘திருப்புகழ்’ என்று பெயர் சூட்டியவரே வயலூரப் பொய்யாக கணபதியாராதானே!

‘‘செய்யப்பதியும் வைத்துயா திருப்புகழ் விருப்பமொடு செப்பென எனக்கருள்கை மறவேனே’’ எனப்பது விநாயகா திருப்புகழ் வாக்கல்லவா? ‘‘திருப்புகழ் நித்தம் பாடும் அன்பது செய்ப பதியில் தந்த வன நீயே’’ என்பதும் திருப்புகழ்ச் சொற ரெட்டா இல்லையா?

அருணகிரியாரின் சந்தப பாட்டுக்குத் ‘திருப்புகழ்’ என வயலூர் விநாயகா போ தந்ததும், அதை முருகப் பெருமான (வயலூரில்) பின் மொழிந்ததும் எல்லாம், அவா திருவாக்குகளாலேயே நமக்கு அறிமுகம் ஆவது ஒரு புறம் இருக்க, இந்தத் ‘திருப்புகழ்’ என்ற சொல்லாட்சி அருணகிரியாரின் காலத்துக்கு முந்தியே ஸுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடிய வட திருமுல்லை வாயில் தேவாரத் திருப்பதிகத்திலும், பன்னீராழ வாக்களில் குலசேகரமூர்த்தியாரின் ‘பெருமான திருமொழி’ யிலும் விரவி வரக் காண்கிறோம்

‘‘திருமுல்லை வாயிலாய் திருப்புகழ் விருப்பால் பாடிய அடியேன படுதுயா களையாய் பாடிபதா! பரஞ்சுடரே!’’

—ஸுந்தரா தேவாரம்

‘‘தூராத் மதக்காதல தொண்டா தங்கள் குழாமகுழுமித் திருப்புகழ்கள் பலவும் பாடி’’

—பெருமான திருமொழி.

அருணகிரியாரின் திருவாக்கிலேயே ‘திருப்புகழ்’ என்ற சொல்லாட்சி முன் சொன்னவை தவிர மேலும் வருகின்றன

‘‘இருப்பவல திருப்புகழ் விருப்பொடு படிப்பவா’’, ‘‘சிரிப்பவா தமக்கும் பழிப்பவா தமக்கும் திருப்புகழ் நெருப்பென றறிவோம் யாம்’’, ‘‘சிதர் கவித்துவ சத்த மிகுத்த திருப்புகழைச் சிறி தடியேனும் செப்பென வைத்து’’, ‘‘திருப்புகழ் ஒதும கருத்தினா சேரும் திருத்தணி’’, ‘‘உண்ப பல நாளும் திருப்புகழாலும் உரைத்திடுவாரா’’, ‘‘கன முழுதும் வாழிய திருப்புகழ் முழக்குவன’’ என்றெல்லாம் வரும் திருத்தணித் திருப்புகழ், திருச்செங்கோட்டுத் திருப்புகழ், பூதவேதாள வகுப்பு முதலிய பகுதிகளால் அருணகிரியாரும் இந்தச் சொல்லாட்சியை, நம்பி ஆரூரரையும், குலசேகரமூர்த்தியாரையும் அடி ஒற்றியே உபயோகிப்பதாகத் தெரிகிறது எனவே, ‘திருப்புகழ்’ எனப்பது ‘இறைவனின் கீததி ஆண்டவனின் பெருமை’ என்று முற்காலத்தில் பொதுப் பொருளிலேயே வழங்கி வந்து, அருணகிரியார் காலத்துக்குப் பின் தான் பொருளின் சுருக்க நிலையை அடைந்தது, சிறப்புப் பொருளில் அருணகிரியாரின் சந்தப பாக்களை-அதாவது முருகப் பெருமானின் புகழை-மட்டுமே குறிக்கிற அளவுக்கு வழக்குக்கு வந்துள்ளது எனத் திடமாகக் கூறலாம் ‘திருப்புகழ்’ போலச் சந்தத்தில் நாகை-அருடகவி-அழகு முதலுப் புலவா அருளிச் செய்த ‘‘திருப்புகழ்’’ என்ற சொல்லாட்சியும் ஈண்டு நினைவு கூர்தற்பாலது திரு = தெய்விகமான, புகழ் = கீததி, அதாவது ‘தெய்விக கீததி’ என்ற பொதுமையான கருத்துப் போய், இன்று அச் சொல் அருணகிரிய

ரின 16,000 சந்தப்பாககளை மாததிரமே குறிப்பது வயலூர்ப் பதியில் அண்ணாவும், தம்பியுமான ஆணைமுகனும், ஆறுமுகனும் சேயத் திருவருளின் சிறப்பே எனனலாம்

திருப்புகழ்-16,000 பாடினா அருணகிரி யார ஆனால, அவற்றுள், தீர்க்கும், நீருக் கும், இயற்கைக்கும், செல்லுக்கும், காலத் துக்கும் எஞ்சி, மிஞ்சிக் கிடைத்திருப்பன 1330 பாக்களே ஆகும் இவையும் கி பி 1871 இல் திருப்புகழ் ஒலை ஏடு தேடத் தொடங்கிச் சேகரித்த வடக்குப்பட்டுத் து ஸுபரமணிய பிள்ளை அவர்களின் பெரு முயற்சியாலேயே தான் வெளிவந்தன அவர்கள் விடா முயற்சியையும் மீறி, மீதி 14,670 திருப்புகழ்ப் பாக்களும் எங்கே ஓடி ஒளிந்தனவோ? தெரியக் காண்கிலேம்

திருப்புகழில் 1000 க்கும் மேலான சந்தக் குழிப்புகளைச்-சந்த யாப்பிலக்கண அமை தியை-அருணகிரி கையாண்டுள்ளார், தத்த, தன்ன, தைய, தந்த, தான், தன்ன, தாதத், தாதத், தானன் முதலிய பலவகைச் சந்த ஓசைகளையும் வெகுநயம் படக் காட்டுகிறார் திருப்புகழ் முழுவதுமே தமிழிலக்கியச் சுவையும், சந்த இலக்கண அழகும், தாளக் கட்டுகளின் ஓசை நய முடி, இசை இனம் அருப்பித்தற் குரிய ஒலிக் குறிப்புகளும், பல வகை வாததியங் கள் முழங்கொலிகளை வழங்குகின்ற தன் மையும் யாவும் ஒரு சேர அமையப் பெற்றிருக்கிற ஒரு தனித் தெய்வக் கருவூலம் எனலாம் இயற்றமிழ் விளக்கமும், இசைத் தமிழ்த் துலக்கமும், நாடகத் தமிழ் நடந மும் பொங்கித் ததும்புகின்ற தீநதமிழ்ப் பூங்கா திருப்புகழ் ஹிந்து ஸமய ஸாவ கைவ ஸமஸ்தையோ, வட மொழித் தமிழ் மொழிக் கதம்பச் சுவையையோ, நவரஸ நாவனமையையோ, இத்திறாஸங் களாகிற ராமாயணம், மஹாபாரதம் இவற் றின் கதை அம்சங்களையோ, பெரிய புராண நாயனமார்களின் வரலாறுகள், கந்த புராணக் கதைகள், திருவிளையாடற்

புராணச் சரிதரங்கள், ஆழ்வார்களின் சரி தைகள் இவற்றையோ, சரியை, கரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு ஞான பாதங்களின் விளக்கங்களையோ, காம, பகதி, யோக, ஞானம் என்னும் நான்கு மாகங்களின் இயல்புகளையோ, அஷ்டாங்க யோகம், ஸமாதியை, ஷடாதார யோக மேனமை, முகதி நிலை இவற்றின் உண்மை விளக்கங்களையோ, பழங்காலப் பழக்க வழக்கங்களின் பாங்குகளையோ, சருங்கார ரஸத்தின் 64 கலை நுணுக்கங் களின் சிறப்பியல்புகளையோ, முருகக் கடவு ளின் முழுத் தன்மையின் கருணை, அழகு, வீரம், ஆற்றல், மேனமை, பரம் பொருள் உண்மை முதலியவற்றின் பரன்மை களையோ, அவரது அததனை நூல்களிலும் அடியில் மறைந்து இமையோடியிருக்கும் சாகத் ஸம்பரதாய நெறி முறைகளையோ சுகதி பரதவக் கொள்கையையோ-யாவற் றையுமே இன்னும் பிற பிற தனித் தனி அம் சங்களுடன் திருப்புகழில் விரவி நிறக் காண கிறோம் திருப்புகழில் காணப்பெறும் பல வேறு செய்திகளின் உயாச்சிகள் ஒருபுறம் இருக்கட்டும் 'திருப்புகழே மஹாமந்தரம்' என ஸ்ரீ வள்ளிமலைத் திருப்புகழ் ஸச்சிதா நந்த ஸவாமிகடஞ்ச சேஷாதரி ஸவாமிகள் உபதேசித்த வண்ணம் திருப்புகழில் மஹா மந்தரங்கள் யாவும் ஸத்ர ல மாகவும, ஸுக்ஷ்மமாகவும் ஆங்காங்கே பொதிந்து கிடக்கின்றன திருப்புகழ் என்னும் கட லில் ஆழ ஆழ முக்கிக் குளித்தால மேலும் மேலும் பலபல அருமை பெருமை வாய்ந்த முதல்களை எடுக்கலாம் 'முத்தைத் தரு' எனத் தொடங்கும் முதல் திருப்புகழை ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டால், நூலாகத் துவங்கும் அப்பாடலின் மூலமாக, முழுத் திருப்புகழ் நூலுமே மேலும் மேலும் பறபல முத்தைத் தந்து கொண்டே இருக்கும் என ஸுச்சுப்படுத்தி கிறது 'திருப்புகழ்ப்' புத்தகத்தை ஒருவா கையில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு வாசிக்கத் தொடங்கினால் மேலும் மேலும்

பக்கங்களைத் 'திருப்புக' , 'திருப்புக' என்று வாசகங்களைத் தூண்டுமே தவிரப் புத்தகத்தை மூடி வைத்து விடத் தோன்றவே தோன்றது

“திருப்புகழ் படிக்கும்அவா சிந்தைவலு வாலே

ஒருத்தரை மதிப்பதிலே உன்றனஅரு ளாலே எனற

அபியுத்தாக்களின் வாகுக்கு இணங்கத் திருப்புகழ் பாராயணம், திருப்புகழ் பஜனை, திருப்புகழ் இன்னிசை, திருப்புகழ் ஸங்கீத உபநயாஸங்கள் (இன்னிசைச் சொற்பொழிவுகள்) முதலியன ஸதா செய்து கொண்டிருக்கிறவர்களுக்குத் திருப்புகழ் அமுதமாய் இனிதது, உடலுக்கு உறுதி, உள்ளத்துக்கு உறுதி உணர்வுக்கு உறுதி, உயிருக்கு உறுதி அளித்தும் கொடுத்தது உதவும் எனப்பதில் அசையாத நம்பிக்கை ஏற்பட்டு விடுவதைக் காண்கிறோம் “திருப்புகழ் பரவுக லெகம் எலாம்” திருப்புகழ் ஒலிக்க நாவெலாம்” திருப்புகழ் வழங்குக உளம் எலாம்” என இனிது முழங்குவோம்

2 திரு எழு கூற்றிருக்கை

‘திரு எழு கூற்றிருக்கை’ எனப்பது 96 வகைத் தமிழ்ப் பரபந்தங்களுள் ஒன்று,

இது, ‘மிறைக்கவி’ வகையைச் சேர்ந்தது, இது ஒரு சித்ர கவி, அதாவது தோ (ரதம்) போலப்படம் போட்டு அதற்குள் கட்டங் கள் அமைத்து இப் பாடலை அதற்குரிய முறைப்படி எழுதினால் பாடல் முழுதும் ரத்தத்துக்குள் அடைப்பட்டு அமைவது ஓர் அழகு அதனால் இதனை ‘ரதபந்தப் பாடல்’ எனவும் கூறுவா ஒன்று முதல் ஏழு வரை முறையே வரிசை கரம்பபடி என்கள் ஏறியும் இறங்கியும் வர அமையும் படிப்பாடப்பட்டுவதே திரு எழு கூற்றிருக்கை எனப்படும் திரு - அழகிய, முதற்சிச் செல்வத்தைத் தருகின்ற, எழு - (ஒன்று முதல்) ஏழு வரை எண்ணைக் குறிக்கும்) கூற்று - சொற்கள், இருக்கை - இருக்கும்படியான கவி அமைப்பு எனப்பதே இச் சொற்றொடரின் பொருள் அருணகிரி நாதரை ‘நாற்கவி ராஜன்’ (ஆசு கவி, மதுர கவி, சித்ர கவி, விஸத்தார கவி எனப்படும் நாலவகை கவி களுக்கும் அரசு) எனப்பதற்குச் ‘சித்ர கவி’ யாக நின்று ருஜுப்படுத்ததுவது, இதுகாறும் கிடைத்துள்ள அவரது பாக்களுள் இஃது ஒன்று தான், இரண்டாம் பக்ஷமாகத் திருப்புகழ் பாக்களில் விரவி வரும் ‘கரந துறை பாக்களைச்’ சொல்லலாம் இவரைப் போல திரு எழு கூற்றிருக்கை பிற தெய்வங்களுக்கும் பாடி யிருக்கிறவர்கள் மிகச் சிலரே *

* 1 சிவபிரான் திரு எழு கூற்றிருக்கை

— நக்கீரர் & திருஞாந் ஸம்பந்தா

2 திருமால் ,, ,,

— திருமங்கை ஆழ்வார்

3 தேவி (வைஷ்ணவி) ,,

— இக் கட்டுரை ஆசிரியர்

4 முருகன் (வள்ளிமலை) ,,

— ,, ,,

5 விநாயகர் ,, ,,

— பாலகவி எம் கே வேங்கட ராமனார்

6 நம்மாழ்வார் ,, ,,

— மாறன் அலங்கார ஆசிரியர்

திருஞாந ஸம்பந்தரது திரு எழு கூற்றி ருக்கையைப் போல அருணகிரியார அருளி யுள்ள திரு எழு கூற்றிருக்கைக்கும் ஒரு தனிச் சிறப்பு உண்டு ஆளுடைய பிள்ளை யார், தமதந்தை சிவபாத ஹருதயா விருப் பத்துக் கிணங்கத் தமது தேவாரப் பதிகங் கள் முழுவதையும் பாராயணம் செய்த பயன பெறுமபடி ஒரே பதிகம் அருளிச் செய்யும் முகத்தான் உதவியதே சிவ பிரான் (சீகாழித்) திரு எழு கூற்றிருக்கை அதே போலத் திருவேரகத்துக்கு அருண கிரியார் பாடியுள்ள திருஎழுக்கூற்றிருக்கை யும் கூட, அவரது இதர நூல்கள் அனைத் தையும் பாராயணம் செய்த பலனைத் தர வல்லது என்பது ஆனந்தோகள் கண்டறிந்த உண்மை அருணை முநிவா குமபகோ ணத்தில் “செஞ்சொல் சோ சிதரத் தமிழ் மூல உன் செம்பொன் ஆவததைப் பெறு வேனோ” எனத் திருப்புகழ் பாடிக், குடந் தை முருகனை வேண்டினா அங்ஙனமே, அதற்கருகில் உள்ள ஸவாமி மலையிற சென ர்தும் குமர குருபரனின் பாத தாசநம் பெற றுப்பின், சிதரத் தமிழக் கவியால்-திருஎழு கூற்றிருக்கையால் - ஸவாமி நாதனைப் பாடிப் பரவினா எவ்வளவு விரைவில் வேண்டு கோள்களை அடியார்களுக்கு முரு கன் பூர்த்தி பண்ணி வைக்கிறான் அத னாலன்றே அவனைக் ‘கலியுக வரதன்’, ‘கண்கண்ட தெய்வம்’, ‘ஏழை பங்கா ளன்’ என்றெல்லாம் போற்றுகின்றோம்!

அருணகிரியாரின் இத் திரு எழு கூற்றி ருக்கையில், “காவிரி வட கரை மேவிய குருகிரி இருந்த ஆறெழுத்து அநதணா அடி இணை போற்ற ஏரகத்தி றைவன் என இருந்தனையே” என வருகின்றது இவ்வடி களில் ஸவாமி மலை அதாவது, ‘உத்தர ஸவாமி மலை’ புது தில்லியில் அமைந்துள் ளது, ‘மதய ஸவாமி மலை’ எனச் சொல் லத் தக்க- ‘ஸவாமி மலை’ எனவே போ பெற்று வழங்கும்-மலை ஒன்றில் பூனாவுக்கு அருகில் உள்ள தமிழன்பாக்கள் முருகன் கோயில் ஒன்று எழுப்பப் போவதாகவும்

கேள்விப்படுகிறோம் தக்ஷிணஸவாமி மலை என்பது காவிரியாற்றின் வட கரையில் உள்ள ‘குரு மலை’ என்னும் திருவேரகம் தான் எனத் தெள்ளத் தெளிய விளக்கம் தருகிறா அருணைச் சந்த முநிவா

“ஏரக வெறபெனும் அறபுதம் மிக்க ஸுவாமி மலைப் பதி” என வரும் இரண்டு திருப்புகழ் பாகங்களும் கூட இதற்குச் சான்று பகாந்து பக்க பலமாய் நிற்கின்றன ‘ஏரகம் என்பது மலைநாட் டொருபதி’ எனத் திருமுருகாற்றுப் படைக்கு நச்சி னாகக்கினியா உரை வகுத்ததைக்கொண்டு கேரள தேசத்தில் தான் ஏரகம் இருக்கிறது தமிழ் நாட்டில் அன்று என்று சிலர் வாதம் செய்வது பயனற்றது! என்பதை அருணகிரி உணர்த்துகிறா

3 ம யி ல் வி ரு த் த ம

‘மயில் விருத்தம்’ 10 பாக்களால் ஆனது பதினான்கு சீரககழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தப் பாடல்களால் அமைத்த தொரு பதிகம் போன்ற இம் மயில் விருத் தம் முன்னே ஒரு காப்புப் பாட்டிலும் (அதாவது கண்பதி தோத்திரத்தையும்), பின்னே ஒரு நூற்பயன் (பலசருதிப்) பாட் டிலும் கொண்டு மொத்தம் 12 பாடல்களால் நிறைவுறுகின்றது மயில் வாஹ நம் முருகவேளின் ஊர்தியாய் மட்டும் இல் லாமல் ஆணவத்தை ஆண்டவன் அடக்கி ஆள்கிறான் என்ற தத்வத்தையும் விளக்கு கிறது மேலும், ஆடம்பரமான - படா டோபமான - தோற்றத்தைத் தோகை களால் விளக்குகின்ற மயிலின் மேல் ஏறி முருகன் வீற்றிருக்கின்ற தன்மை, அஹங் கார மமகார மயமாயிருந்து டம்பம் செய யும் மாயையை ஒடுக்கி, அழகுகி, அதை வென்று, தன் அரசாட்சியை இறைவன் செலுத்துகிறான் என்ற பேருண்மையைத் தான் புரிய வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது ஒரு கோணத்தில் நோக்குகையில்,

“ஆனதனி மந்தர ரூப் நிலை கொண்ட

தாடு(ம்) மயில் என்ப தறியேனே” - என்ற

சோலைமலை திருப்புகழ்ச் சொற்றொடா களின்படிப் பரணவ ருபமாயத் தோகை மயில தோற்றமளிகிறது என்பதும் புலனா கின்றது இத்தகைய பறபல அறபுதக கருத துகளைத் தமக்கே உரிய பாணியில், சந்த நயம் கொஞ்ச, உபமான உபமேய அணி கள பொலிய, வட மொழியும் தென தமிழ் மும் விரவி வரும் மணிபரவாள நடையில் அழகு ஒழுகப்பாடி, மயில் விருத்தமாகக் கொடுத்திருக்கிறா ஓசை முதிவா

மயில் விருத்தத்தின் 'நூற்பயன்' பாட டில் அவா தெரிவிக்கும் பலா பலன்களை நோக்குமிடத்து, யாருமே மயில் விருத்தம் பாராயணம் செய்யாமல் இருக்கமாட்டார்களெனத் துணிந்து கூறலாம்

காண பரம்பரைக் கதையின் மூலம் அருணகிரி நாதா, பரபுட தேவராஜன ஸபையில் முருகவேளை வரவழைத்துக் காட்ட முயன்ற போது, முருகனுக்குரிய வாஹநமாம் மயில் அவருக்கு அருகில் அப போது இல்லாமையால் அவா புறப்படத் தாமதம் ஆயிற்று என்றும், அதனால் இம் மயில் விருத்தம் பாடி மயிலேச் சென்று முருக வேள திரு முன்பு ஆட்ச்சொலவி-வேண்டி னா என்றும், அதன்படி மயிலும் சென்று ஆட அதனை வாஹநமாக உபயோகித்துக் குமரவேள, ராஜ ஸபையில் கற்கமபம் பிளக்க மரகதக் கம்பத்தின் மீது பொற கம்பம் போல வந்ததா என்ற வரலாறு வழங்கி வருகிறதும் அறிதற்பாலது

4 வேல விருத்தம்

முருகக் கடவுளின் வேலாயுதத்தைப் பற்றிப் பதினான்கு சீக்கழி நெடில் அடி ஆசிரிய வருத்தத்தில் 10 பாக்களாக ஆக கப் பெற்றதே வேல விருத்தம் எனப்பது இது வேலாயுதத்தின் நோமை சீமைகளை எல்லாம் தொகுத்துக் கூறுவது அருண கிரி நாதரின் வாக்கில் இதர நூல்களில் எங்ஙனம் வட மொழியும் தென தமிழும் கலந்து மணிபரவாள நடையில் விரவி வரு

கின்றனவோ அங்ஙனமே இந்த வேல விருத்தம், முன் சொன்ன மயில் விருத்தம், பின் சொல்லப் பேராகும் சேவல் விருத்தம் ஆகிய முன்று நூல்களிலும் கூட அந்த மணிபரவாள நடை ஆங்காங்கு மலிந்து கிடப்பதைக் கண கூடாகக் காணலாம் வேல வகுப்பு, வேல வாங்கு வகுப்பு இவற்றில் காணக் கிடக்கும் அநேகம் கருத்துகளை இந்த வேல-விருத் தப் பதிகத்தும் காணலாம் இங்ஙனமே அருணகிரியாரா பாடிய மயில் வகுப்பும், மயில் விருத்தமும் கூட அநேக ஒற்றுமை நயங்களை நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன ஆனால், சேவல் விருத்தம் பாடிய அருண கிரி நாதா 'சேவல் வகுப்பு' என ஒன்று பாடியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை, கிடைத் திருக்கும் திரு வகுப்புகளில் அப்படி ஒரு திரு வகுப்பைக் காணப் பெருமையால், ஒரு வேளை அவா அங்ங்னம் ஒரு 'சேவல் வகுப்பு' பாடியிருந்ததும், ஆனால், அது நமக்குக் கிடைக்கப் பெறவில்லை என்று வேண்டுமானால் கொள்ளலாம் மேலும் மயில் விருத்தம், வேல விருத்தம், சேவல் விருத்தம் ஆகிய இம் முன்றையும் அநேகம் பதிப்புகளில் அச்சப் பிழை, சொற் பிழை, பொருட்பிழைகள், ஏற்படுமபடி எழுத்துப் பிழை, இலக்கணப் பிழை இவைகள் எல் லாம் மலியும்படிப் பலா பலவிதமாக அச் சிட்டு வெளியிட்டிருப்பதையும் காண்கி றோம் அந்தத் தவறுகளை எல்லாம் திருத் திக்கொண்டு நல்ல முறையில் திருத்தமான் பாககளைப் படித்து நெட்டுருச் செய்து பாராயணம் பண்ண விரும்பும் வாசக அன பாகள், தமிழ்ப் பேரறிஞர்-தணிகைமணி வ சு செங்கலவராய பிள்ளை முதலிய பெரியவர்களின் அணிநதுரை ஆகியவற் றோடு திருச்செங்கோட்டு ஷஷ்டி வழி பாட்டு ஸங்கத்தார 1968 இல் வெளியிட்ட இலவச வெளியீடாகிய 'ஆடும பரிவேல அணிசேவல் விருத்தங்கள்' என்ற தூய பதிப்பை வரவழைத்து வைத்துக்கொண்டு நிதய பாராயணம், படினை, இன்னிசை

முதலிய நிகழ்ச்சிகளில் ஸரியான பாடல படி உருப போட்டு, இம் மூன்று விருத்தங் களையும் ஸரிவரப பரவச செயவாகளா யின் ஆஸத்திகா உலகமும், தமிழ் உலக மும் போற்றும்

5 சேவல விருத்தம்

‘சேவல விருத்தம்’ எனபதும் பதினான்கு சீராகழி நெடில் அடி ஆசிரிய வருத்தப பாக்கள பத்தால ஆன பதிகம் தான இதற்குத் தனியே ஒரு காப்புப் பாடல் போன்ற விநாயகா ஆதியும் இருக்கிறது இதைச் சோதது மொத்தம் 11 பாக்களாக அமைகிறது இச் சேவல விருத்தம் இது, முருகவேளின் கோழிக் கொடியின் சிறப் பியலபுகளை எல்லாம் விவரித்து, விளக்கமா கக் கூறும் தோத்திர நூல் சேவல விருத் தக் காப்பில் கோகாணக் கதையையும் அருணகிரியார் நினைவுறுத்துகிறார் சேவல விருத்தப் பாக்களில் முருகவேளின்கோழிக் கொடியானது சரீர அமைப்பினாலும், சிறகுகளின் அசைவின ஆற்றலினாலும், அலகின் திறத்தாலும், கொக்கரிக்கின்ற குரல் ஒலியாலும், செய்கின்ற செயல்கள் பலவற்றைத் திறம்பட அருணகிரியார் விவ ரித்துள்ளார் அதோடு மட்டும் நிலலாமல், பேய், பிலி, சூதயம், பிசாசு முதலான வற்றை விரட்டி ஓட்டும் ஆற்றல் உடை

யது சேவல என்றும், உடல் நோய் களோடு, உள்ள நோய்களையும் தீரக்க வல லது கோழி என்றும், இப் பகுதியில் அவா விளக்குகிறார் “ஆடும் பரி, வேல, அணி சேவல விருத்தங்கள்” - ஒவ்வொன்றிலும் வண்ணப் பாவைச் சோந்த சந்த விருத்தம் ஒவ்வொன்றேனும் அமைந்திருப்பதும் அருணகிரி நாதருடைய இதர நூல்களில் அவரால் கையாளப் பெற்றிருக்கின்ற சொல்லாட்சிகள், வழக்காறுகள் முதலியன இம் மூன்று விருத்தங்களிலும் அப்படி அப் படி நிரம்ப விரவி வருதலாலும், இந்த மூன்று விருத்த நூல்களும் நிச்சயம் அருணகிரியாரின் திருவாக்கே எனபது மிகத் தெளிவாகப் புலனாகும்

தணிகை மணி வ ச செங்கலவராய பிள்ளை அவர்கள் பாடியுள்ள சேவற பாட்டு, வேற பாட்டு, மஞ்ஞைப் பாட்டு ஆகிய வையும், திருத்தணிகைக் கந்தப்பதேசிகா இயற்றியுள்ள வேல, மயில, சேவல இவற் றைப் பற்றிய நூல்களும், வண்ணச் சரபம் தண்டபாணி ஸ்வாமிகள் இயற்றிய வேல அலங்காரம், மயில அலங்காரம் முதலிய நூல்களும், அருணகிரியாரின் இந்த மூன்று விருத்தப்பா, பகுதியை முழுதும் பொரு ணுணர்ந்து நன்கு விரிவாக அறிந்து அநு பவிப்பதற்கு உறுதுணையாக நின்று உதவும் எனபதில் ஐயமில்லை (தொடர்ச்சி)

With best compliments from

Sri G. N. KRISHNAMURTHY

BANKER & MUNDY MERCHANT

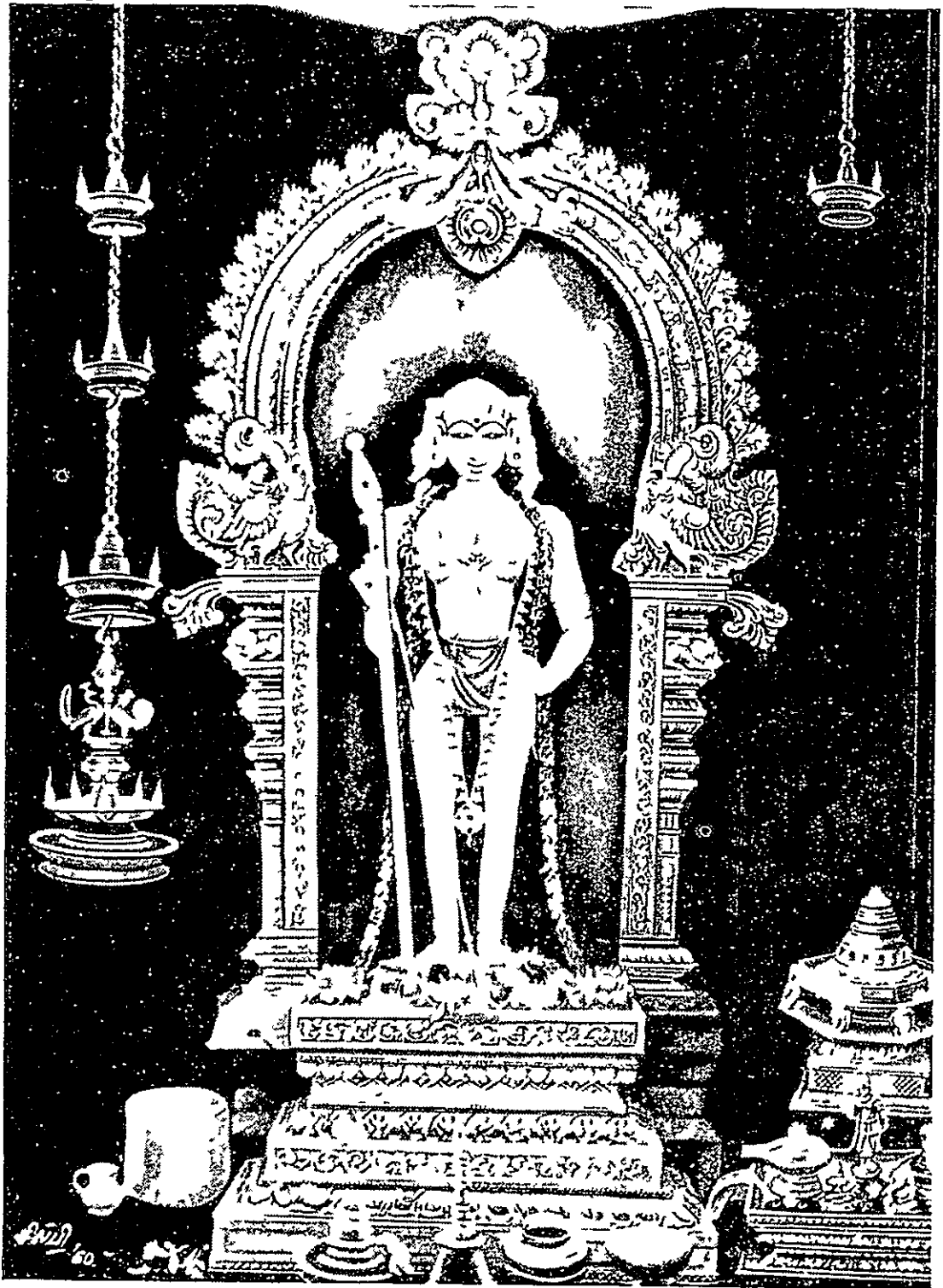
Ex President of Town Municipal Council

President of Theosophical Society, Bangarapet

Post Box No 9

BANGARPET.

Phone 27

பழநி
PAZHANI

தீம்

வேலும் மயிலும் துணை

திரு அருணைவள்ளலும் அத்வைதக் கொள்கையும்

சபாரத்தினம்

தமிழததுறை, வைஷ்ணவா கலலூரி, செனனை-600029

இவ்வுலகில் எத்தனை விதமான பேதங்கள் உண்டோ அதனைவிதமான பேதங்களும் அழிபடுகின்ற இடம் ஒன்று உண்டு அதுதான் அத்வைதம் இரண்டறக் கலந்து அபேத பாவத்தோடு விளங்குகின்ற நிலையை நம் சித்ததாந்தப பெரியோர்களும் மகரிஷிகளும் அத்வைதம் என்று குறித்தனர் அத்வைத நிலையில் பேத உணர்வு ஒருபோதும் பிறப்பதில்லை, ஆசைகள் அரும்புவதில்லை, கோப உணர்வுகள் குழுகி கொண்டு எழுவதில்லை. ஏனெனில் அங்கே எல்லாம் சமமதம், என்ற உணர்வு மேலோங்கி இருக்கின்றது இது மிக உயர்ந்த நிலை. புகழ்வமாகிய ஆனமாவும் பரமான்மாவாகிய இறைவனும் இரண்டறக் கலந்து ஐக்கியமாகும் அத்வைத நிலையையே மகரிஷிகளும் வேதவிற்பனனரும் உயாவாக மதித்தனர், குறிகோளாகக் கொண்டு அதற்கேற்றவையான நியமங்களையும் யோகநெறிகளையும் மேற்கொண்டனர், தம்முடைய அந்த லட்சியத்தில் வெற்றியும் பெற்றனர்.

‘த்வைத பாவம்’ அல்லது பேத உணர்வே மனிதனுக்கு ஏற்படுகின்ற பேராபத்து என்று கூறலாம். “தவிதியாதவை பயம் பவதி” பேத உணர்வால் பயம் உண்டாகிறது-என்று பருஹதாரணயகம் கூறுகின்றது பயம், துன்பம், வெறுப்பு, கோபம் முதலான பல அசுர குணங்களும் பேத உணர்வாலேயே உண்டாகின்றன “பேத உணர்ச்சி என்பது பொயம்மையே அது மாயையால் ஆனமாவில உண்டாகப்படுகிறது” என்பது ஸ்ரீ பத்ம பாதர் வாக்கு ஆனால் இதற்கு நேர்மாறான இயல்புகளைக் கொண்டிருப்பது அத்வைதம் “எல்லாம் ஈசுவரனாகி ஒன்றாகிவிட்டால் எல்லாம் நாமாக ஆகிறோம் நமக்கு நம்மேல் ஆசை அப்பொழுது ஏற்பட்டது ஆசையில்லா விட்டால் பாபம் இல்லை, பாபம் இல்லையென்றால் தேகம் இல்லை, தேகம் இல்லாவிட்டால் துக்கமே இல்லை அந்த துக்க நிவிருத்திக்கு அத்வைதம் மருந்து” என்று அத்வைத சித்தாந்தத்தின் தனிப் பெருமையை, எதையும் எளிதாக எடுத்துச் சொல்லி

எனக்கும் இயல்புடைய நம காஞ்சிமாமுனிவா பெருமான் கூறியருள்கிறார் வேதத்
தன் முடிவாக விளங்குவது அத்தவையே

சிவபரகாசம் எனபது சைவசித்தாந்த நூல்களுள் ஒன்று ஸ்ரீமத்
மாபதிசிவம் அவர்கள் அந்தத் தத்துவ நூலை நமக்களித்தவா அத்தவையின
பருமையை மிக நன்றாக ஒரு பாடலில் கூறுகிறார்

“புறச்சமயத் தவாககிருளாய அகச்சமயத் தொளியாயப்
புகல் அளவைக் களவாகிப் பொறப்பணிபோல அபேதப்
பிறப்பிலதாய இருளவெளிபோற பேதமுமசொற பொருளபோல
பேதாபே தமுமினறிப் பெருநூல் சொன்ன
அறத்திறனூல விளைவதாய உடலுயிரகண அருககண
அறிவொளிபோல பிறிவருமஅத துவித மாகும
சிறப்பினதாய வேதாந்தத் தெளிவாம சைவ

சித்தாந்தத் திறனிலங்கு தெரிகக லுற்றம”

(சிவபரகாசம் - 7)

ஸ்ரீமத் உமாபதிசிவம் அவர்கள் அத்தவத் தத்துவத்தின் தனியுயா நிலையை விளக்குவ
தாடு அந்தநிலை பூவபுண்ணியம் உள்ளோராகக் தெளிவாக விளங்கும் என்றும்
றுவதை நாம் மேற்பாட்டில் நன்கு உணரலாம் ‘நல், அத்துவிதமான அருண
ானமில்லாது முத்தியிலை” என்று அபராருணகிரி என்றழைக்கப்படும் ஸ்ரீமத்
மபன் சுவாமிகள் பாடுகின்றார், தமது ‘கருணைக் குகப்பிரமம்’ என்ற பதிகத்தில்.

தவையும சைவசித்தாந்தமே

இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த அத்வைத் தித்தாந்தத்தை உலகில் அவ்வப்போது
வதரித்தருளிய அனுபூதிச் செல்வர்கள் நிலைநாட்டிச் சென்றுள்ளனர் வளிஷ்டர்,
நதி, பராசரா, வேதவியாசர், சுகா, கௌட பாதா, கோவிந்த பகவத் பாதர்,
திசங்கரா—இவர்களெல்லாம் ஆதியில் அத்வைத் நெறியை நிலைநாட்டியவர்களாவர்.
திசங்கரருக்குப் பிறகு பத்மபாதர் முதற்கொண்டு ஆசார்யப் பெருமக்கள் பலரும்
த்தவத் தித்தையின் பேரொளியைக் காலந்தோறும் பரப்பி வருகின்றனர் சைவ
ந்தாந்த நூல்களில் ஸ்ரீநந்தியும் பெருமான முதலாகக் குருபரமபரை கூறப்
புகின்றது

இவர்கள் வரிசையில் சைவசமய குர்வர்களின் பெயர்களும் குமரகுருபரர்,
அருணகிரிநாதா முதலான அனுபூதிமான்களின் பெயர்களும் குறிக்கப்படாமல்
நப்பினும் அவர்கள் அத்வைத்தித்தாந்தத்தை உபதேசித்து அருளிய பெரியோர்கள்
ன்பதில் ஒரு சிறிதும் ஐயம் இருக்கமுடியாது அத்தவையுக் கொள்கை வேறு

சைவசித்தாந்தம் வேறு என்று கூறிவிடமுடியாது ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்தி அஷ்டகத் திலும், சதஸலோகி எனனும் நூலிலும் வேறுபல பாஷ்யங்களிலும் பெருமான் ஆதிசங்கரா தெரிவித்தருளும் கருத்துகள் சைவசித்தாந்தத்திற்கு உட்பட்டவையே தவிரப் புறம்பானவை அல்ல மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்தால் சிறு வேறுபாடு இருப்பதுபோல தோன்றும், எனினும் உண்மையில் வேறுபாடு கிடையாது. “ஆனமாகுகள சீவிகுமிடத்து சிவன அறிவிகக அறிந்து பிரிவறநின்று சீவிககின்றது” எனபது சிவபரகாச உரை சிவமே அத்தைவத்தான் எனகிறது வேதம் “சிவம் அதவைதம் சதுர்த்தம்” என்று மாணடுகய உபநிஷத முதலியவற்றிலும் பைங்கலம், சுகரஹஸயம், துரியாதீதாவதாதம் என்னும் உபநிஷதங்களிலும் சிவம அதவைதமே என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது நடராஜப்பெருமானின் கரத்திலுள்ள டமருகத்வனி பேத பாவத்தை நசுககி அதவைதமாகுகத்தைப் போதிககினறதாக உமாபதி சிவம் அவாகள பாடுகின்றார்கள்

‘நானா ஜீவாதமவாதி பரகடித குனயா பாஸயுகதயதரி பக்ஷ
தவநதவச சேதானு தாவட டமருகமுகரகஞாத ஸதயாராதத லோகம்!’
(குஞ்சிதாங்கரிஸதவம்—249)

“அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி” என்று சிவஞானபோதம் தெரிவிக்கின்றது

‘சுருதிமுடி மோனஞ்சொல சிறபரம ஞானசிவ
சமயவடி வாயவதத அத்துவித மானபர
சுடசொளிய தாயநின்ற திடகளசொ ரூபமுதல ஓருவாழவே”

என்று நம் அருணைப் பெருமான ‘அத்துவிதமான பரசுடா’ என்று அறுமுகச சிவனை அழகாகப் பாடுகின்றார்

அறுமுகச சிவன

பெருமான அருணகிரிநாதா ஐம்முகச சிவபெருமானுக்கும் அறுமுகப் பெருமானுக்கும் இடையே சிறிதளவும் பேதம் உணராதவா, உணர்த்தாதவர். உமைமணாளனையும் வளளிமணாளனையும் ஒன்றாகவே கண்டவா. இந்த அபேத உணர்வுடனேயே அவர் எண்ணிறந்த திருப்புகழ்ப்பாக்களை நம்பொருட்டுத் திருவாய் மலர்நதருளியிருக்கிறார் கௌமாரசமயத்தை வளர்க்கவும் பரப்பவும் அவதரித்த மகானே அருணகிரியார் என்று கூறுவாரும் உளா ஆனால் ஸ்ரீமத் பாம்பன சுவாமிகள் அவ்வாறு கூறுவதை அறவே கண்டித்துள்ளாரா ஆறுமுகப்பெருமான சிவம், பரம சிவன, சதாசிவன் என்றெல்லாம் அழைக்கப்பட்டிருப்பதற்கு வேதப்ரமாணங்களை நன்கு எடுத்துக்காட்டிச் செவவேள முருகனை வழிபடும் சமயம் சிவசமயம் என்றும்

அவ்வழிபாடுடையவா யாவரும் வைதிகசைவா எனப்படுவாரேயன்றிக் கௌமாரர் எனப்படாரா என்றும் பாம்மபன் சுவாமிகள் 'சுபரமணிய விலாசம்' என்னும் நூலிலும் திருப்பா எனனும் நூலின் வியாக்யானத்திலும் மிகத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளாரா.

“ஆதலின் நமது சகதி அறுமுகன அவனும் யாமும்
பேதகம் அனரூல நம்போல் பிரிவில்லா யாணடும் நினரூன்”

என்கிறது முதலவன புராணம் (கந்த புராணம்).

“ஸாக்ஷாத் பரசிவம் ஸதய க்ருானுனந்தஸவரூபிணம்”

என்கிறது (உடமொழி) ஸகாந்தம் இலிங்கபுராணம் என்னும் நூலில் உத்தர காண்டத்துப் பத்தாம் அத்தியாயத்தில்

“தூவி மாமயில் ஊர்பவன சுடாமதி யணிநதோன
தேவ யானையே திருநதிழை உமையவளாமால்”

என்ற கருத்து கூறப்பட்டிருக்கிறது

“ஆறு முகத்தில் அதிபதி நானென்றும்
கூறு சமய குருபரன நானென்றும்
தேறினா தெற்குத் திருவம் பலததுளே
வேறின்றி யண்ணல விளங்கிநின ருளே”

எனவரும் திருமூலர் வாகுகிறகேற்பவே பெருமான அருணகிரிநாதரும் சிதம்பரத் திருப்புகழ்ப்பாக்களில் முருகப்பெருமானையும் சிவபெருமானையும் ஒன்றாகப் பாடுகின்றார்

“சிவசிவ ஹரஹர தேவா நமோநம
தெரிசன பரகதி யானாய நமோநம
திசையினும் இசையினும் வாழவே நமோநம செஞ்சொலசேரும்
திருதரு கலவி மணுளா நமோநம
திரிபுரம் எரிசெய்த கோவே நமோநம
ஜெயஜெய ஹரஹர தேவா சுராதிபா தம்பிரானே
(அவகுண விரகனை-திருப்புகழ்)

“ஒருபொருள தாயி அருவிடைய யூரும்
உபைதன மணவாளப் பெருமாளகாண்”
(பரமகுருநாத-திருப்புகழ்)

அரிதுயில் சயனவி யாள ஞாதத்னும

அணிதிகழ் மிருபுலி யூவி யாகரனும

அரிதென முறைமுறை யாடல காட்டிய பெருமானே

(மகரமொடுநு குழை-திருப்புகழ்)

இவையாவும் சிதம்பரத்துப் பாசுள வேறு சில பாடல்களிலும் இந்த அபேத உணர்வை நாம் நனகு உணரலாம்

“நாடருஞ்சுடா தானு வோதுசி

வாக மங்களின நானு பேதவ்

நாத தநதர கலாமா போதக வடிவாகி

நாலவி தநதரு வேதா வேதமும

நாடி நின்றதொர மாயா தீதம

ஞோல யநதரு நாதர் ஆறிரு புய்வேனே

(தோடுநும குழை-திருப்புகழ்)

ஆதரவதாய வருநதி ஆதியருணோசரெனறு

ஆளுமனையே வணங்க

அருளவாயே

(ஆதிமகமாயி-திருப்புகழ்)

மேற்காட்டப்பட்ட திருப்புகழ் அடிகளைப் பயின்றால் அறுமுகப் பெருமானை அருண கிரிப் பெருமான சிவபெருமானாகவே கருதிவழிபடுகின்றார் எனபது புலனாகும் இந்த வழிபாட்டு நெறியினின்று அவர்தம் உள்ளம் ஒருபோதும் பிறழ்நததில்லை திருப் புகழைக் குறிக்குமிடத்தும் ‘சிவமார் திருப்புகழ்’ என்றுதான் கூறுகிறார்.

இவ்வாறு பேதமற்ற உணாவோடு திருப்புகழ் நெருப்பை யளித்த அருணைப் பெருமான் அதவைதானந்தப் பெரும பேற்றினை எப்படிப் பெற்றாரா என்பதையும் அப்பேற்றினை உலகோரும் பெறுமாறு அவர் உபதேசித்ததனும் வழிவகைகள் குறித் தும் இனி ஒருவாறு காண்போம்

அறுமுகன் உபதேசம் அதவைத சாரம்

அறுமுகப் பெருமான் அருணைப் பெருமானின் உபதேசகுரு சிவபெருமானாக் கும அகத்திய முனிவருக்கும் அடுத்தபடியாக அறுமுகப்பெருமானிடம் தேரே உப தேசம் பெறும் ஒப்பற்ற பேற்றைப் பெற்றவா நம் அருணைப்பெருமான் ஒருவ்ரே மயிலூரும் பெருமான ஓரிமைப்பொழுதில் மதுரமொழி ஒன்றினால் அருணைமாமுனி-

வருககு உலகனைத்தையும் உணாததிக காட்டினான், அபரிமிதமான வித்தைகளை அருணைப்பெருமானுக்கு அள்ளிஅள்ளி வழங்கிவிட்டான் அறுமுகன்

“மதுர்மொழியால உலகனைத்தையும் உணாததுமவன்”

“அறிவும் அறி தத்துவமும் அபரிமித வித்தைகளும்
அறியென இமைப்பொழுதில வாழ்வித்த வேதியனும்”

என்றெல்லாம் நாவெல்லாம் இனிக்கப் பாடுகின்றா நமபெருமான

முருகப்பெருமானின் தோற்றம், அடபெருமானின் திருவிளையாடல் ஆகிய இனவெல்லாம் அதனவத தத்துவத்தை நன்கு விளக்குவனவாக உள்ளன சிவம சக்தி என்ற பேதம் முருகப்பெருமானின் ஒருவடிவத்தில் அடிபட்டுப் போகின்றது ,

“பஞ்சகருதய பர சாஹம் பஞ்சவகதர ஸதாசிவ |
ஏகவகதராஸி பஹுதா பினனாபி பரமேஸவரி ||
தவனமயோ மனமயோ யஸமாத ஷடவகதரஃ பரிகாததித”||

என்பது ஸகாந்தத்தில் வரும் மஹேஸ்வரனின் வாகு. “ஐந்துதொழில்களுக்குத் தலைவனும் ஐந்து முகங்களை உடையவனுமாகிய ஸதாசிவன் நான் நீ பலவிதமாக மாறுபட்டிருந்தாலும் ஒரேமுகமாய் விளங்கும் பரமேசவரி நமது குமாரன முருகனே எனது வடிவத்தையும் உனது வடிவத்தையும் சோதனைசெய்து உன் ஆகையால் அறுமுகன் எனப்படுவான்” — மேற்காட்டப்பட்ட ச்லோகங்களின் பொருள் இது. எனவே அறுமுகன் என்று நோக்கும் போது அங்கே சிவன் — சக்தி என்ற பேதம் ஏற்படுவதில்லை

“அகிலாண்டமுற்றும் நொடியினிறசுற
றுநதி றறபர சண்ட முழுநீல
மயில தாண்ட விட்டு”

உலகனைத்தையும் வலம்வந்து திருப்பழி மீது வந்தமர்ந்த திருவிளையாடல இப்பிர பஞ்சம் முழுவதும் இறைவன ஊடுருவி நின்று இரண்டறக் கலந்தும் வேறுகவும் விளங்குகின்றான் என்ற உண்மையை விளக்குவதாகும்

“வாகைமயில கொண்டுலகு சூழநொடிவருங்குமரன்
மயமுறுபரபஞ்சமும் சங்கேத ஷடசம்ய
வழியுமன முங்கடந தெங்கேனும் நிறகுமவன்”

என்று துதிககப்பெறும் தூவியில வாகனன அருணைப் பெருமானுக்கு ஓர் உபதேசம் செய்தார். “சுமமா இரு, சொல்லற” எனபது அவவுபதேசம் இவவுபதேச

மொழிபைப் பெற்றவுடனே அருணைப்பெருமான் அடைந்த அனுபவம் சொல்லால்
எடுத்து விளக்குதற்கரியதாக இருந்தது அதனால்தான்

“சும்மாயிரு சொல்லற என்றலுமே

அமமா பொருளொன்றும் அறிந்திலனே”

என்று அதிசயிக்கின்றா, ஆனந்தப் படுகின்றா வெளிப்படையாகப் பார்த்தால்
இது அறிவுரை போலத் தோன்றுமே தவிர மந்தரோபதேசமாகத் தோன்றுது.
ஆனால் ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் இந்த உபதேசம் ‘ததவமஸி’ என்ற மஹா வாக்யோப
தேசமாக விளங்குகிறது எனப்பது தெரியவரும் சும்மாயிரு என்பது மனோலயத்தை
அருளவது, சொல்லற என்பது மவுனநிலையை அருளவது யோக குருவினிடமிருந்து
ததவமஸி என்ற மஹாவாக்ய உபதேசம் பெறும் தீவிரதரமான சீடன மனோலயமும்
மவுனநிலையும் அடைவது உறுதி மோனம் எனப்பது ஞானவரம்பு இது ஆனரோ
மொழி ஞானத்தின் எல்லையில் மவுனம் கைகூடும். பெருமானின் அருளால் மவுன
நிலையும் பொழுது அருணகிரியாகக் குபரிமீதமான விதைகளும் புலனாகிவிடு
கின்றன ‘ஞானத்தின் நன்மோனம் நாதாந்த மோனமே’ எனப்பது திருமந்திரம்.
பிரணவத்தின் உச்சியே நாதாந்தமாகும் எனவே இப்படிப் பொருள்கொண்டு பார்க்
கும் பொழுது ‘சும்மாயிரு, சொல்லற’ என்ற உபதேசம் பரணவ உபதேசமும்
ஆகின்றது அருணகிரியாரே வேறோர் இடத்தில் இதனை மவுன மந்திரம் என்று
குறிக்கின்றா அந்த மவுனமந்திரத்தின் இயல்புகளையும் ஆற்றலையும் பெருமைகளையும்
ஒருசேரக் கூறியருளுகின்றா அந்தத் திருப்புகழ்ப்பாடலில் அதனை நோக்குவோம்,

“அகரமுதல எனவுரைசெய ஐம்பததொ ரகசுரமும்

அகிலகலை களும்வெகுவி தங்கொண்ட தத்துவமும்

அபரிமித சுருதியு மடங்குந்த னிப்பொருளை எப்பொருளுமாய்

அறிவையறி பவரறியும் இனப்பந தனைததுரிய

முடிவைஅடி நடுமுடிவில் துங்கந தனைச்சிறிய

அணுவையணு வினினமலமும் நெஞ்சங் குணதரயமு மறறதொருகாலம்

நிகழும்வடி வினைமுடிவி லொன்றைந றிருப்பதனை

நிறைவுகுறை வொழிவறநி றைநதெங்கும் நிறப்பதனை

நிகாபகர அரியதைவி சும்பினபு ரதரயமெ ரித்தபெருமானும்

நிருப்பரு பரகமர எனறென்று பத்திகொடு

பரவஅரு ளியமவுன மந்தரம்

மவுனோபதேச மகிமையை நாம் இததிருப்புகழில் நன்கு உணரலாம் மவுன நிலையில்
ரபஞ்ச விஷயங்கள் அற்றுப் போகின்றன உலகத்தில் ஈடுபடுதல் என்பது அப்

பொழுது முடிவுபெறுகிறது, மயக்க அறிவு மாய்ந்தொழிகிறது. தனக்கு வெளியே இருப்பதாகத் தோன்றும் உலகங்கள் தனக்குள்ளேயே தெரிகின்றன. அதாவது தனது ஆனமவொளி அண்டங்கள் எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றது எங்கெங்கும் பரமான்ம வொளியோடு அபேதமாகத் தோன்றும் தன் ஆதம் ஜோதியையே கண்டுகளிப்பதால் இரண்டாவதான வேறொரு பொருளை அப்பொழுது உணர முடிவதில்லை ஆகையால்தான் அநுணவளளல் பொருளொன்றும் அறிய திலனே என்கிறார்

சிறறம்பல நாடிகள் சிறந்த அனுபூதிமான அறுமுகப்பெருமானின் வழிவழியடிவாகளுள் அந்த மகானும் ஒருவர் அவர் பாடியருளிய 'திருச்செந்தூர் அகவல்' சைவசித்தாந்தத்தை மிகச் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் தெரிவிக்கிறது. முருகப்பெருமான குருமேனி தாங்கித் தனக்குச் சும்மாயிரு சொல்லற' என்று உபதேசித்தருளும் போது சீடன் பெறுகின்ற அனுபவங்களை அந்தப் பாடலில் தெரிவிக்கின்றார், சிறறம்பலநாடிகள் சிலவரிகளைக் காண்போம்.

“எனசெய லகனேன யானற ஈசன
தனசெயல நடக்கும் தனமையும் கண்டேன

பஞ்ச வருணப் படாமவிரித ததுபோல
விஞ்சுபல சோதி விளங்கிடக் கண்டேன
சித்திர படத்திற சோபல வடிவம்
ஒத்த அநேகம் ஒளிகளுளே கண்டேன”

“பஞ்சமூர்த்திகளும் பஞ்சசக்திகளும்
விஞ்சைபோல ஒளிகளுள வெளிப்படக் கண்டேன
மண்ணெடும் கடம்போல வரைமா திரங்கள்
எண்ணில புவனமும் என்னுளே கண்டேன
எழுவகைத் தோற்றத் தியைநதபல லுயிரும
வழுவறச் சோதி வானிடைக் கண்டேன
தன்னுளே சகமும் சகத்துளே யானும்
பின்னமற நிருக்கும் பெற்றியும் கண்டேன

(திருச்செந்தூர் அகவல் 339-359)

இத்தகைய அனுபவங்களை எடுத்துக் கூறி மேலும் பல்கருத்துகளை இவ்வகவல் தெரிவிக்கின்றது மவுனசீலையில் தன் ஆத்மஜோதிபால அண்டங்கள் அனைத்தையும் தன்னிலும் அண்டங்கள் அனைத்திலும் தன்னையும் காணும் அத்வைதானந்தம் சித்திக் கின்றது என்பதை இங்கே விளங்கிக்கொள்ளலாம்.

“யானாகியவெனனை விழுங்கி வெறும்

தானாய் நினைநின்றது தற்பரமே”

(கந்தரனுபூதி)

“சொல்லுகைக்கிலையென நெல்லாமிழந்து சுமையிருக்கும்

எல்லையுட செல்ல எனைவிட்டவா”

(கந்தரலங்காரம்)

என்றெல்லாம் தாம் பெற்ற உபதேசப்பெற்றையும் அதனால் விளைந்த உயர்ந்த — சொல்லுதற்கரிய-நிலையையும் பாடுகின்றா அருணகிரிப பெருமான்

“உரையற நுணாவற லுடலற நுயிரற நுபாயமறறுக

கரையற நிருளற நெனதற நிருக்குமக காட்சியதே” (கந்த அலங்காரம்)

என்று குறிககப்பெறும் பரமானந்த நிலை சொல்லுதற்கரியது, ‘சொருபத்திருத்தினை சொல்லிறந்தோமே’ எனகிறா திருமூலரும்

அவிரோத ஞானமே அதவைத ஞானம்

அறுமுகப் பெருமான் உபதேசித்தருளிய மந்தரம் அத்வைத நிலையினை அருணகிரியாக்கு அரைக் கணத்திலே அளித்ததுவிட்டது அத்வைதம் எனபது பேசுமில்லாதது அதாவது விநோதம் இல்லாதது. ஆனாரோ இதனை அவிரோதம் என கூறினா அவிரோதம் எனபது ஞானவரம்புதான சிறந்த ஆதம் ஞானிகு விநோதம் எனபது ஒருபோதும் உண்டாவதில்லை சதாசிவபரமமேந்திரா போன்ற சிறந்த அவதூதர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைப் படித்துணர்ந்தால் இந்தக் கருத்து நன்கு தெளிவாகும். இந்த அவிரோத ஞானம்தான், சிறந்த ஆதம் ஞானிகு வாட்படையாகின்றது விநோதமில்லாத ஞானிகு வாளாயுதம் எதற்கு? ‘காலன முதுகை விரிப்பதற்கு’! ஞானவாள ஏந்தும் ஐயா, நாதப் பறையறைமின்’ என்று பாடுகின்றா மாணிகவாசகர் இந்த ஞானமாகிய வாளால் யமனையும் மாய்க்கலாம் அநுணைப்பெருமான முருகனின் உபதேச மொழியை ஞானவாளாகவே பல இடங்களில் உருவகித்துப் பாடுகின்றா, அவிரோதத்தைத் தமக்கு வாட்படையாக முருகன் அளித்தருளினான் என்று கூறுகிறா இந்த வாட்படையைப் பெற்றவுடனே அவா யமனைப் பார்த்து காலிகின்றா, எக்காளமிடுகின்றா

“தண்டாயுதமும் திரிகுலமும் விழத் தாக்கியுனைத்

திண்டாட வெட்டி விழ விடு வேன செந்தில வேலுனுக்குத்

தொண்டாகியவென அவிரோத ஞானச சுடாவடிவாள

கண்டாய்டா அந்தகா வந்துயார் சற்றென் கைக்கெட்டவே”

அவ்ரோத ஞானம் கிட்டினால் யமன் கிட்டமாட்டான் என? அவ்ரோத ஞானம் உடையவன் 'காலன முதுகை விரிகும பெருமாளாகவே' மாறி விடுகின்றான் தாம் பெற்ற உபதேச மொழி அவ்ரோத ஞானமே என்று பல இடங்களிலும் அருணைப பெருமான கூறுகின்றார்

“உய்யவொரு காலம் ஐய உபதேசம்

உளருருக நாதம்

படிபேசி

உள்ளது மிலாதும் அல்லதவி ரோத

உல்லச விநோதம்

தருவாயே”

(பையரவு போலும்-திருப்புகழ்)

“நிகரில் பஞ்ச பூதமும் நினையும் நெஞ்சும் ஆவியும்

நெகிழ்வநது நோபடும்

அவ்ரோதம்

நிகழ்தருமபர பாகர நிரவயமப ராபர”

எனவரும் திருப்புகழ் அடிகளை நோக்குக. பரம சுகத்தைத் தருகின்ற மவுனநிலையே சம்மாயிருந்து சொல்லறறிருக்கும் நிலைபே-யமனைத்துணிகக வல்ல ஞானவாள என்று ‘வேடிச்சி காவலன வகுப்பில்’ கூறுகின்றார், அவர்

“எனதுமன சிறபரம சுகமவுன கட்கமதை

யமன்முடி துணிககவிதி யாவைத்த பூபதியும்”

(18)

எனவே ‘எமபடரை மோது மோன உரையில் உபதேச வாள’ (திருப்புகழ்) என்று குறிக்கப்பெறும் அவ்ரோத ஞானமும், ‘சுமமா இரு சொல்லற’ எனனும் உபதேசமும் ஒன்றே எனப் புரிந்து கொள்ளலாம்

“தரதி சோகம் ஆதமவித”

என்பது சாந்தோகய உபநிஷதம் ‘ஆத்மாவைப் பற்றி அறிந்தவன் துன்பத்தை, (யமனை) கடக்கின்றான்’ மவுன நிலையில்தான் ஞானி தன் உண்மைபான ஆத்ம சொருபத்தை உணரமுடியும் இது அவ்வைத் சித்தாந்தத்தின் தெளிந்த முடிவு

நிர்வசன பரசங்கம

பெருமான் அருணகிரிநாதர் ‘நிர்வசனபரஸங்க குருநாதர்’ என்று ஸாக்ஷாத் தக்ஷிணமூர்த்தி ஸவருபமாகவே அறுமுகப்பெருமானைத் துதிக்கின்றார் எத்தனைமுறை சொல்லிப்பார்த்தாலும் ‘மீண்டும் இப்படியே சொல்லிக் கொண்டிருக்கமாட்டோமா’ என்று எண்ணத் தூண்டுகின்ற மந்தரமபமான சொற்றொடர்கள் திருப்புகழில் ஆயிரக்க

கணக்காக இருக்கின்றன அவற்றுள் ஒன்று 'நிர்வசனப்ரசங்க குருநாதா' என்பது நம்மனம் ஒடுங்க வேண்டுமாயின் இந்த ஒரு தொடரைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலே போதும் அதனை மந்திர சக்தி வாய்ந்த தொடர் இது தக்ஷிணாமூர்த்தி சுலோகம் ஒன்று 'குரோஸது மௌனம் வயாகயா' (மௌனமாகிய வ்யாகயானம் குருவினிடம் அமைந்துள்ளது) என்று கூறுகிறது நிர்வசனம் என்பது மௌனம், பரஸங்கம் என்பது தெளிவுபடுத்துதல், விளக்கம் செய்தல் மௌன நிலையைக்காட்டி சகல கலைகளையும் அண்டங்களையும் முருகப்பெருமான் விளங்கச்செய்து விடுகின்றான். 'சும்மா இரு, சொல்லற' என்பதையே 'நிர்வசனப்ரசங்கம்' என்று அருணைப்பெருமான கூறுகின்றார் (ஸ்ரீ ரமண பகவான், அடியவர் சேட்டும் பல சந்தேகங்களைத் தம் மௌனத்தாலேயே பலமுறை தீர்த்து வைத்திருக்கின்றார் என்பதையும் இங்கே நினைவுபடுத்திக் கொள்ளலாம்)

“வாசகம்பிற வாத்தோர் ஞானசு

கோதயம் புகல் வாசா தேசிக”

(தோடுறுங்குழை-திருப்புகழ்)

என்று பேசாமல் பேசும் பெரிய பேச்சினை அருணைப்பெருமான் விளக்குகின்றார்.

வளளி சனமாககம்

இதே உபதேச நெறியை அருணைப்பெருமான வேறோர் அருமைச்சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றார் அந்நச் சொல்பிரயோசம் தவராஜரான அருணகிரியாசகே உரியது முருகப்பெருமானின் உபதேச மொழியை அந்நச் சொல்லால் வேறு அனுபூதிமான்கள் குறித்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை அந்ந அருமைச்சொல்-சொல்லச்சொல்ல அமிழ்தச் சுவையை அளளிவழங்கும் சொல்-வள்ளிசனமாககம் என்பது வளளி சன்மாககம் என்பதற்கு வளளி அனுட்டித்த நன்னெறி என்றுபொருள் தணிகைமணி திரு செங்கலவராயப்பிள்ளை அவர்கள் இதனைக் கீழ்க்கண்டவாறு விளக்குகின்றார் ‘வளளி அனுட்டித்த நிலைதான், ‘தன்னை மறந்தாள தன் நாமம் செட்டான் தலைப்பட்டாள நங்கை தலைவன் தாளே’ என அபபர் சுவாமிகள் குறிப்பிட்ட நிலை யாரொருவா தனையிழந்து (டான்-எனது என்பன அற்று) தலைவனை நாடுகின்றன ரோ அவரை இறைவன தானே நாடிவந்த அருள் டிரீவான் என்பது’ டசகுவடபட்ட ஆனமாவின் தன்மைக்கு வளளியம்மை எடுத்துக்காட்டு பசகுவடபட்ட ஆனமா தற்சுதந்திரம் இழந்து தன்னை இறைவனிடம் ஒப்படைக்க, இறைவனோ அத்தகைய ஆன்மாவை ஆண்டுகொண்டு அதனோடு இரண்டாக சலசச்ச சித்தமாக இருக்கிறான் என்பதை வளளியம்மை மேற்கொண்ட நன்னெறி நமக்குக் காட்டுகின்றது அந்ந பசகுவ ஆனமாவை ஆண்டுகொள்ளும் பொழுது ஆன்மாவின் உண்மையான சொருப

லட்சணத்தை ஆத்ம ஸாக்ஷாக்காரம்-என்பதை இறைவன் முதலில் அளித்துவிட்ட பிறகே-அதாவது ஆத்மாவிற்கும் தனக்கும் இடையே இறைமைத் தன்மையில் எந்த வித பேதமும் இல்லை என்ற நிலை ஏற்பட்ட பிறகே-ஆனமாவோடு இரண்டறக் கலக்கின்றன ஐயப்படுகின்றன-அததுவிதம் உறுகின்றன இந்தக் கருத்தை அருணைப் பெருமான ஒரு பாடலில் உணர்த்துகின்றார்.

“குறவர்கூட் டத்தில் வந்து கிழவனாய்ப் புககு நின்று
குருவி யோட்டித் திரிந்த தவமானைக்
குணமதாககிச சிறந்த வடிவுகாட்டிப் புணர்ந்த
குமரகோட் டத்தமர்ந்த பெருமானே”

இங்கே ‘குணமதாககுதல்’ எனபது ஆத்மஸாக்ஷாக்காரம் அருளுதல் ஆகும் ஆன மாவிற்குரிய இனபத்தை வழங்க இறைவன் கடமைப்பட்டவன் “சந்திரகலையைத் திருமுடியில் ஆபரணமாகத் தரிப்பவே! பழையபொருள் ஒன்றையே உன்னிடம் யூசிக்கின்றேன இறைவா! எனனுடையதான ஆனந்த ஸவரூபத்தையே எனக்குக் கொடுப்பாயாக” என்று சதாசிவபிரம்மேந்திர சுவாமிகள் வேண்டிக்கொள்வது இங்கே கருத்தத் தக்கது.

“யாசே ஹயன பிவம் தே
சந்த்ரகலோத்தமஸ கிஞ்சிதபி வஸது
மஹயம் பரதேஹி பகவன
மதீயமேவ ஸவரூபமானந்தம்” (சிவமானஸிகபூஜா-29)

‘ஆதமார்ப்பணஸதுதி’ எனனும் தோத்திரத்தில் தீக்ஷிதேந்திரர் அபய்யசுவாமிகள் அவர்களும் இத்தகைய ஆனமானுபவத்தை வேண்டுகிறார் இவ்வாறு ஆனம் ஸாக்ஷாத்காரத்தை இறைவன் அருளிய பிறகு ஆனமா சிவமாகவே ஆகின்றது முருகன் வளளியெய் பிராட்டியைச் சிவபரம் பொருளாகவே காண்கின்றன என் கிறார் கச்சியப்ப முனிவர்

“காட்சிப் பொருளும் கருத்துப் பொருளும் கருத்தடங்கும்
ஆட்சிப் பொருளும் அகற்சிப் பொருளும் அடுபினங்கே
மீட்சிப் பொருளும் எனநிறற் லாற்கொன்றை வேயந்தமுககண
மாட்சிப் பொருளைத் தெரிப்பது வளளி வரைப்பொருளே”

(தணிகைப்புராணம்-களவுப்படலம்!)

வளளிமலைவள்ளி சிவபரம் பொருளைத் தெரிவிக்கின்றன எனபது இதன் கருத்து,

முருகன வள்ளியம்மையை ஆண்டுகொண்ட நிகழ்ச்சியும், தமக்கு உப தேசம் செய்த மொழியின் பொருளும் ஒன்றே என்று கூறுகிறா அருணைப் பெருமான

“கின்னங் குறித்தடி யேனசெவி நீயன்று கேட்கச் சொன்ன
குன்னம் குறிச்சி வெளியாககி விட்டது கோடுகுழல்
சின்னம் குறிக்கக் குறிஞ்சிக் கிழவா சிறுமிதனை
முன்னம் குறிச்சியிற் செனறுகல் யாணம் முயன்றவனே”

(கந்தா அலங்காரம்)

வள்ளி சன்மார்க்கமும் அருணைப் பெருமான பெற்ற உபதேசமும் ஒன்றே எனபதை இந்த அருமைப் பாடலால் தெரிந்து கொள்ளலாம்

பெருமான அருணகிரியார் முருகன் அடியாககு எளியனாக நின்று அருளபுரி யும் செய்கையையே மேலான புகழாக—திருப்புகழாக—கருதுகின்றா வள்ளி சன்- மார்க்கம் முருகனின் இந்தத் திறத்தினை நனகு வெளிப்படுத்துகிறது எனவே வள்ளி மலை தாம் பாடும திருப்புகழ்க்கு உயிர்ப்புச் சகதியாக—ஊட்ட சகதியாக விளங்குகிறது என்றா அருணகிரியார்.

“இடக்கடக குமெய்ப்பொருட் டிருப்புகழ்க் குயிர்ப்பளித்
தெழிறறினை கிரிப்புறத் துறைவேலா”

என்பது திருத்தணித் திருப்புகழில் வருவது இடக்கடக்குதல்—மனோலயம் அருள வது மெய்ப்பொருள், பரணவோபதேசம்—வள்ளிசன்மார்க்கம் இந்த ரகசியத்தை —ஓமெனும தாரக ஒண்பொருளை—பகிரங்கப்படுத்துவது திணைக்கிரி (அ) வள்ளிமலை பரணவோப தேசமும் வள்ளி சன்மார்க்கமும் ஒன்றே எனபதற்குத் திருப்புகழி லேயே ப்ரமாணங்கள் காட்டலாம்

“ஓதுகுற மான்வனத்தில் மேவியவள கால்பிடித்துள
ஓமெனஉபதேச விததொ டணைவோனே”

“வள்ளிச் சன்மார்க்கம் விள்ளைக்கு நோக்க
வலலைக்குள ஏறலும் இனையோனே”

சிவபெருமானுகுச் செவவேள உபதேசித்தது

வீள் ஐ-வினவிய தந்தை. ஓமெனும் பொருளைக் குமரக் கடவுளிடம் வேண்டி-
னார் சிவபெருமான் அவவாறு வினவிய தம் தந்தைக்கு முருகன வளளிசன்மார்க-
கத்தை உபதேசித்தருளினான்

அருணகிரிப் பெருமான் வேறு பலஇடங்களிலும் முருகன் தந்தைக்குப் பிரண-
வத்தின பொருளையே தெரிவித்தான் என்று கூறுகிறார்

“ஜோதிப் பொருள கேள்விக கிடும் முருகோனே”

“நிதிஞான போதமரன் இருகாதிலேயுதவும் நிபுண”

“சிவனார் தமக்குரிய உபதேச வித்தையருள்

திருவே ரகத்தில்வரு பெருமானே

“திருக்கஞ்சத் தனைக்கண்டித்

துறக்கங்குட் டிவிட்டுஞ்சற்

சிவறகன்றப் பொருட்கொஞ்சிப் பகாவோனே”

என்றெல்லாம் பலஇடங்களிலும் பரணவோபதேசம் என்றே பெருமான தெரி-
விககினாரா கந்தரநாதாதியில வரும் ஒரு பாட்டின் கருத்து மிக முக்கியமாக நோக்
கத்தக்கது

“தேமொழி யத்தம பெற ‘ஓம்’ தனக்கன்று சேணுலகத்

தேமொழி யத்தம சினங்காட் டவுணரைச சேமகரத்

தேமொழி யத்தம புயமவா சூடிகை சிந்தவென்ற

தேமொழி யத்தம் பதின லுலகுமஅந் தித்ததொன்றே”

குமாரக் கடவுள் பரமசிவனுக்கு உபதேசித்த, பிரணவப் பொருளானது பதினாலு
உலகங்களிலும் ஒரே தனமையாய் பொருளாகியது என்பது இந்தப் பாட்டின் கருத்து
இந்தக் கருத்தைத் திருமந்திரத்திலும் காணலாம்

“ஓங்காரத் துளளே உதித்தஐம் பூதங்கள்

ஓங்காரத் துளளே உதித்த சராசரம்

ஓங்காரா தீதத் துயிாமுனறும் உறறன

ஓங்கார சீவ பரசிவ ரூபமே”

இவ்வாறு பிரணவப் பொருள பதினான்கு உலகங்களிலும் ஒன்றாகப் பொருந்துவதால் பிரணவோப தேசம் பெற்றவா அவ்வுலகங்களைத் தன்னுள்ளே ஒருநொடியில் காண்பவராகின்றா “பிரணவ எழுத்தோடு ஞானவாசம் வீசம் நறுமணப் பூவைக் கண்டுகளித்து அமுதக் கடலில் முழுகி ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் வளைத்துக் கொண்டுள்ள பதினாலு உலகங்களையும் காணுமபடி” முருகக்கடவுள் உபதேசிக கின்றா

“இநதுகதிச சேரருணப் பந்திடுத தூனொளிபட்

டினபரசப பாலமுதச

சுவைமேவு

எண்குணமுற ரேனடனச சந்த்ரவொளிப பீடகமுற்

றெநதைநடித தாடுமணிச

சபையூடே

கந்தமெழுத் தோடுறுசிற கெந்தமணப் பூவிதழைக்

கண்டுகளித் தேயமுதக

கடலமுழுகிக

கந்தமதித தாயிரவெட்

டணடமதைக் கோலபுவனக்

கண்டமதைக் காணஎனக்

கருளவாயே”

(கும்பகோணத்திருப்புகழ்)

(கருணைக்கு அருணகிரியா ‘காண அருள்வாயே’ என்று நமக்காக வேண்டு கின்றார் அவா ஏற்கெனவே அந்த அனுபவத்தைப்பெற்றுவிட்டவா, சேவனுக்குள்ளே சிவமணம் பூத்துச் சிவமாகவே மாறிவிட்டவர் அவர்)

பிரணவோபதேசத்தோடு அபேதமாக விளங்கும் வளளிசனமார்க்கமும் இவ வாறு பதினாலுலகங்களிலும் சென்று பொருந்துதற் குரியது என்று முழக்கம் இடு கின்றார், அருணைப் பெருமான (வேடா செழுந்தினை—என்ற திருப்புகழ்)

சுமமாயிரு, சொல்லற என்ற பெரிய உபதேச மொழியும், பிரணவோபதேச மும் வளளிசனமார்க்கமும் ஒருதன்மை யுடையவையே

“எட்டிரண்டுமஅறியாத என்செவியில்

எட்டிரண்டும இதுவாமி லிங்கமென

எட்டிரண்டும வெளியாமொழிந்த குரு முருகோனே”

“எட்டாமெழுத் தேழை யேற்குப் பகாந்த முத்தா”

என்ற இடங்களில் அருணகிரியா தாம் பெற்றது பரணவோபதேசமே என்கிறார். எனவே பரணவோபதேசம், வளளிசனமார்க்கம், ‘சுமமாயிரு-சொல்லற’— என்ற இம்மூன்றும் ஒன்றே எனபது தெளிவாகின்றது.

அருணைவளளல உபதேசமுறைகள்

அருணகிரிப பெருமான அதவைதானந்தப பெரும பேற்றினை எப்படிப் பெற்றான் என்பதை இதுவரை கண்டோம் அந்தப் பெரும பேற்றினை நாமெல்லாரும் பெறுமாறு அவர் பல திருப்புகழ்ப்பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்

“எனதிரானும் வேறுகி எவரும் யாதும் யானாகும்

இதயபாவனா தீதம்

அருளவாய்”

(அமலவாயு-திருப்புகழ்)

என்பது மஹாவாக்ய மயமாக விளங்கும் தன்னிகரற்ற “வெண்டுகோள” “ஜீவமொன்றான பரமாதத தெரிசனை” என்று ராஜகெம்பீரநாட்டுத் திருப்பழிலும் இந்த வேண்டு கோளை விடுகிகினாரா இத்தகைய அத்வைத நிலையை இறைவனோடு ஐக்யப்படும சாயுசய நிலையை வேண்டிப் பெருமான நமக்காகப் பாடித்தருகின்ற திருப்புகழ்ப்பாடல்கள் மிகப்பல “ஆனாத பருதிவிப் பாசநிகளமும்” “நாவேறு பா மணத்த”, “சிவமாதாடனே”—என்று தொடங்கும் திருப்புகழ்ப் பாடல்களை எடுத்துக் காட்டாகக் கூறலாம்.

ஜோதிப்ரகாச இனபம் என்றன ஆவிகளுள் துலங்க அருளவாயே என வேண்டும் பெருமான ஆனமபரகாசத்தை அடைவதற்கேற்ற மந்திரத் திருப்புகழையும் நமக்கு வழங்கியருள்கிறார் “காவியுடுத்தும்” என்று தொடங்கும் பாடலில் “பரஞான தீப விளக்கம் காண எனக்குன சீதன் பதமம் தருவாயே” என்று வேண்டுகிறார் ஞான தீப விளக்கம் என்பது பரப்பிரமத்தின் ஜோதிருபத்தோடு இணைந்த தனது ஒளி வடிவம்

“அங்கு சூரியன விளங்கவில்லை சந்திரனும் நட்சத்திரங்களும் விளங்கவில்லை இந்த மின்னல்களும் விளங்கவில்லை அகனி எப்படித்தான் விளங்கும்? எல்லாம் விளங்குகின்ற அதனையே (பரமம் விளக்கத்தையே) அடுத்தது விளங்குகின்றது இவையெல்லாம் அதனது விளக்கத்தால் விளங்குகின்றது” என்ற இந்தக் கருத்தை கட்டோப நிஷத் முதலிய ஞான நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன இந்தத் தீப விளக்கத்தையே பெருமான நமக்காக வேண்டுகின்றார்

ஆத்ம ஞானம் பெற்று அத்வைத நிலைப்பைப் பெற விரும்புவோருக்கு வெளிப்பூசையைக் காட்டிலும் உண்முகமான பூசையே முக்கியமாகும் வீடுபேற்றைவிரும்புவோனுக்குப் பாஷாணம், உலோகம், மணி, மண் என்பவற்றால் ஆகிய விகிரகங்களிற்புரியும் பூசை மறுபிறப்பினையும் போகத்தினையும் தரும் ஆகவே மறுபிறப்பு எய்தாதிருக்கும் பொருட்டுத் தனது இருதயாசசனையே செயப்பவேண்டும்” என்று

மைத்ரேயோப நிஷத்து கூறுகிறது அருணகிரிபெருமான் இததகைய இருதயார்ச் சனைக்கேற்றவாறு பல திருப்புகழ்ப பாடல்களைப் பாடியருளியுள்ளார்

‘அகல நீளம் யாதாலும்’, “ஆசைகூர்பததனை” என்று தொடங்கும் பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டாம் இந்த வழிபாட்டுமுறைக்கு யோகநெறி மிக முக்கியமானதாகையால் யோகநிலைப் பாடல்கள் பலவற்றையும் பெருமான் பாடியருளியுள்ளார்.

இவ்வித ஆனம ஞானத்தால் அதவைத் நிலை பெறுவதற்குத் தடையாயுள்ள தீய குணங்கள் காமம், குரோதம், லோபம் முதலானவையாகும் இந்தத் தீய குணங்களை அறவே நீக்கினாலன்றி ஆதமஸாதகனுக்கு ஐக்யநிலை சித்திக்காது எங்கும் பரவ்யருக்கும் ஜலப்பிரவாஹத்தை அனை இரண்டாகப் பிரித்து விடுவதுபோல, எங்கும் அகண்டமாய் நிரம்பியிருக்கும் ஸச்சிதானந்த மயமான ஆதம சொரூபத்தில் பேதத்தை தோற்றவைத்து அதன் மூலம் பல துன்பங்களையளிக்கும் லோபம் குரோதம் முதலியவற்றை ‘ஸேது’ (அணை) என்று கூறி, அவற்றைத் தானம் முதலிய உபாயங்களால் கடக்க வேண்டும் என்று ஸாமவேதம் கூறுகிறது எனவே அன்னதானம் முதலியன செய்தல், காமத்தை வெறுத்தல் முதலிய உபதேசங்கள், - அதவைத் தம் பெறுதற்குரிய உபாயங்களை - அருணைப் பெருமான் மிகப்பல இடங்களில் கூறியருள்கிறார். சிறந்த அதவைதாசாராயரான ஆதிசங்கரா அன்னம் வழங்குதலின் பெருமையையும், பங்கிட்டுண்ணுதலின் சிறப்பினையும் ‘சதஸலோகி’ என்ற நூலில் உபதேசித்தருளியிருக்கின்றார்கள் அருணைப்பெருமான் உலகோக்கு உபதேசித்தருளியவற்றுள் மிக முக்கியமானது அன்னதானமேயாகும், அருணைவள்ளலின் மறு அவதாரமாக நாம் கருதி வழிபடும் வள்ளிமலை சுவாமிகள் அன்னதானத்திற்கு மிக மிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துச் செயலளவில் நிறைவேற்றியும் காட்டினார் எனபதை நாம் ஒரு போதும் மறக்க முடியாது

ஐக்ய நிலைக்கு மனிதனைக் கொண்டு செல்வது வைராக்ய சித்தம் உபநிஷதங்கள் வைராக்யத்தினை ஈநாவேதய வைராக்யம் என்றும் ஞான காப்ப வைராக்யம் என்றும் இரண்டாகப் பிரித்துக் கூறுகின்றன வீடு வாசல், மனைவி, பிள்ளை முதலியவற்றில் ஆசைவைத்து முடிவில் துன்பம் பெற்றுப் பல தடவை இந்த அனுபவங்களுக்கு உள்ளாவதால் ஏற்படுவது ஈாவேதய வைராக்யம்

“அததன அனனை இல்லம் வைத்த சொன்னம் வெள்ளி
அததை நண்ணு செல்வா உடனாகி
அதது பண்ணு கலவி சுற்றமென்னுமல்ல
வற்று நின்னை வல்ல படிபாடி”

என்று பெருமான் இததகைய வைராக்யத்தைக் குறிக்கின்றார்

ஆத்மாவைத்தவிர மற்றவையெல்லாம் துக்கமயம் என்ற அறிவு ஏற்பட்டு அதன் மூலம் உலக விஷயங்களில் ஈடுபாடு கொள்ளாமல் ஓதுங்கியிருத்தல் ஞானகாப்ப வைராக்யம் வாயிலெடுத்த பதாததத்தை எவ்விதம் ஒருவன் மறுபடியும் எடுத்துக் கொள்ள விரும்புவதில்லையோ அவ்விதமே ஞானபலத்தால் வைராக்யம் கொண்டவர் கள் தாம் தியாகம் செய்வதற்கு மறுபடியும் அனுபவிக விரும்புவதில்லை (சதஸலோகி—14)

“ அவசமொ
டனையும் அழகிய கல்வியும் அலம்அலம் உலகோரைத்
தருவைநிகரிடு புலமையும் அலம் அலம்
உருவும் இளமையும் அலம் அலம் விபரித்
சமய கலைகளும் அலம் அலம் அலமரும் வினைவாழ்வும்
சலில லிபியன் சனமும் அலம் அலம்
இனியுன் அடியரொ டொருவழி படஇரு
தமர பரிபுர சரணமும் மவுனமும் அருளவாயே”

என்று பெருமான் இத்தகைய ஞானகாப்பவைராக்யத்தைப் பாடுகின்றார்

இவையெல்லாம் ஆனமலாபத்தைப் பெறுவதற்கு அருணைப் பெருமான் உலகோர்க்கு அருளும் உபதேசங்களாகும். தாம் அதவைத் பாவத்தில இருந்தாலும் உலகோர் மீது கருணை நோக்கம் கொண்டு செவவேள பரமன் மீது பாமாலைகளபாடி யருளிநா மனிதனுக்கு எது மிக உயர்ந்த அதிகமான லாபமோ அதனை அவர் எளிதாகத் தமது திருப்புகழ் மூலம் வழங்குகிறார் மனிதனுக்கு ஆனப் லாபமே மிகச் சிறந்த லாபம்

“ஆதம் லாபாத் பரோலாப : நாஸ்திதி முனயோ விது ”

என்று மானஸோல்லாஸத்தில் ஸுரேஸவராசாயாரா கூறுகிறார்

‘ஆதம் லாபாத் ந பரம் விதயதே’

என்பது ஆபஸதமப் தாமஸுதரம்

“யம் லபத்வா சாபரம் லாபம் மன்யதே நாதிகம்தத ”

என்று ஸ்ரீ கீதாசாயரான கிருஷ்ணபகவான கூறுகிறார் ஆதம்லாபம் பெற்றவன் ஆதம் சுகத்தை அடைகிறான் அந்தச் சுகம் முடிவில்லாத சுகம் இந்தச் சுகத்தில்

தினேத்திருக்கும் ஞானிகு தேக உணர்ச்சிகள் கிடையாது 'உடம்போடு செத்திட்டிருப்பா சிவயோகியாகளே' என்கிறா திருமூலா

“நினை யுணராதனாந் தெல்லாம் ஒருங்கிய நாகுணம்பூண்
டெனனை மறந்திருந்தேன இறந்தே விட்ட திவ வுடம்பே”

என்று கந்தா அலங்காரத்தில் தம உயாநிலை தெரிவித்தருள்கிறா, அருணைவள்ளல் இந்த உயர்நிலையை நாம் இறைவனிடம் வேண்டுகசொண்டு உய்யும்பொருட்டு மந்திரத்திருப்புகழும் தந்தருளுகினார்

“தார்கடம்பாடுகழல் பாதசெந்தாமரைகள்
தாழ்பெரும் பாதைவழி யேபடிந் தேவருகு
தாபமவிண்டேயமுத வாரியுண்டே பசிகள்
தாபமும் தீரதுகிர் போல்நிறம் காழ்கொருரு
சாரவும் சோதிமுரு காவெனும் காதல்கொடு
தானிருந் தோதஇரு வோரகம் பேறுறுக விஞ்சைதாராய்”
(நீலமஞ்சான — திருப்புகழ்)

ஞானவள்ளலாகிய அருணைப்பெருமான நமக்களிகும ஞானக்கொடை இது

மிகவுயர்ந்த வேதக்கருத்துகளெல்லாம் தன்னுட்கொண்டிருப்பது திருப்புகழ். ‘திருப்புகழ் மஹாமந்த்ரம்’ எனபது யோகானுபூதிச் செலவாகள் அனுபவத்திறகண்ட உண்மை கருணையே வடிவமான அருணகிரிநாதர் நம்மீது கொண்ட கருணை காரணமாக இப்படிப்பட்ட வேதமந்த்ரமடமான திருப்புகழ் நெருப்பினைச் சேம நிதியாக வழங்கியுள்ளார் எனவே,

‘கருணைமேக மேதாய் கருணைவாரியே ஈறில்
கருணைமேரு வேதேவர் பெருமானே” (1048)

என்று அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வாசகப் பூக்களை நாம் அவருடைய திருப்பாதங் களிலேயே அர்ப்பணம் செய்வோமாக

சுபம்

கந்தர் அநுபூதி

கி வா ஜநநாதன

முருகப் பெருமானைத் தமிழ்க்கடவுள் என்று போற்றுவது புலவா மரபு அவன எல்லா அண்டங்களுக்கும் நாயகனான அவனுடைய இராசதானி தமிழ்நாடு இங்கேதான் அவன எழுந்தருளியிருக்கும் தலங்களும், அவனுடைய புகழைச் சொல்லும் நூல்களும் மிகுதி அவனை வழிபடும் பக்தர்கள் தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் அளவுக்கு வேறு எங்கும் இல்லை

சங்க காலம் முதல் அவனைப் போற்றிப்பரவிய புலவர்கள் பலர் அவர்கள் இயற்றிய முருகன் புகழ்பாடல்களும் பல, என்றாலும் அருணகிரிநாத சுவாமிகளைப்போலப்பொருளாலும் எண்ணிக்கையாலும் சிறந்து நிற்கும் பாடல்களைப் பாடியவர்கள் வேறு யாரும் இல்லை அவர் பதினாறுபேரம் திருட்டிழைப்பாடல்களையும் கந்தா அலங்காரம் முதலிய பிற துதி நூல்களையும் அருளியிருக்கிறார் திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் அதனையும் அற்புதமான சந்தப்பாடல்கள் “சித்ரகவித்துவசந்த மிகுத்ததிருப்புகழ்” என்று அருணகிரிநாதரே பாடுவார்

முருகப்பெருமானுடைய திருவருளைப்பெற்று அந்த வனமையால் அருணகிரிநாதர் இந்த அற்புதப் புலமையைப் பெற்றார், “வாகுகுகு அருணகிரி”

என்று பாராட்டும் புகழுக்கு உரியவர் அவர்

“அருணதள பாதபத்ம மதுரிதமு

மேதுதிக்க

அரியதமிழ் தான அளித்த மயில்வீரா”

“சித்ரகவித்துவ சந்தமிகுத்த திருப்பு

கழைச சிறி தடியேனும்

செப்பெனவைத்தல கிற பரவத்தெரி

சித்த அநுகரகம் மறவனே”

என்றும் அவர் பாடுவதனால் முருகப் பெருமானே இந்த வாகுகுவல்லபத்தை அவருக்கு அருளினான் என்பது தெரியவரும்

இறைவனுடைய திருவருளால் அவனைப்பாடும் திறமையைப் பெற்ற அருணகிரிநாத சுவாமிகளுக்குப் பல பாடல்களைப் பாடியும் நாததினவு தீரவில்லை மேலும் மேலும் பாடிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் மீதாராதது முருகனிடம் ஒரு விண்ணப்பத்தைச் சொன்னார் “ஆண்டவனே ! எனக்கு ஓர் ஆசை இருக்கிறது அந்த ஆசையை நீ நிறைவேற்றி அருள வேண்டும் உன்னுடைய புவளம்

போன்ற சிவந்த திருவடிசனாக ஞான
மணம் வீசுவதும் “ஐம்பத்தோரட்சரம்
கொண்ட அட்சர மாலைப் போலும்
பத்தொரு பாடல்கள் சடநதியுமாய்
பாமாலை ஒன்றை உண்டாக்கி
என்று விண்ணைப் பிடிக்கொண்டா

ஆசைகூட பகத னேனமனோ பதமம்

ஆன பூவைத்து நடுவே அன

பானநூல இட்டு நாவினே சித்ர

மாகவே கட்டி ஒரு ஞான

வாசமனீ சிபர காசியா நிற்ப

மாசிலோரா புத்தி அளிபாட

மாதருகா புஷ்ப மாலைகோ லபர

வாளபா தததில் அணிவேனோ”

எனபது அநத விண்ணப்பம் “உனக்கு
மாலை அணியவேண்டும் என்ற ஆசை
ஒரு காலக்கு ஒரு கால் மிககு எழுதின
றது உன்னுடைய பகதனாகிய நான்
என ஆசையை வேரு யாரிடம் தெரிவி
பேன்? எனிடம் மனம் என்ற
தாமரை மலா இருக்கிறது அதை
நடுவிலே சூருசமாக வைத்துச் சொல
மலர்களை அனபு எனனும் நூலாலே
என் நாவைக்கொண்டு அழகாகக் கட்டி
ஒரு மாலையை அணிய வேண்டும் அநத
மாலை ஞானமணம் வீசிப் பிரசாசிக்க
வேண்டும் யான எனது எனனும்
குறறம் இல்லாத அன்பர்களின் புத்தியா
கிய வண்டுகள் அநத மாலையை மொய்த்
துப பாடவேண்டும் அவ்வாறு மாத்ரு
காபுஷ்ப மாலை ஒன்றை உன்னுடைய

அழகிய பவளம் போன்ற திருவடியும்
அணியும் பேறு எனக்குக் கிடைக்குமா?”
என்று கேட்கிறா

மாதருகாமாலை எனபது நெடுங்க
ணக்காகிய எழுத்து வரிசைக்குப் பெயர்
எழுத்துக்கள் ஐம்பத்தொன்று,” “ஐம்
பத்தொரு விதமான லிபிகளும்” என்று
அருணகிரி நாதரே சொல்லியிருக்கிறா
ஒன்பது பாடல்களுடைய ஒருவகைப்
பிரபந்தத்துக்கு நவமணி மாலை என்று
பெயர் அதுபோல ஐம்பத்தொரு
பாடல்கள் அடங்கிய நூலுக்கு மாதரு
காமாலை என்று பெயர் சொல்லலாம்.
ஐம்பத்தொரு தீபங்கள் அடங்கிய விளக
க்குக்கு அட்சர ஆலத்தி என்று பெயர்
அது போன்றது இது “மாத்ருகாபுஷ்ப
மாலை கோலபரவாள பாதத்தில் அணி
வேனோ” என்ற பாட்டில், “ஐம்பத்
தொரு பாடல்கள் அடங்கிய பாமாலை
யை அணியவேண்டும்” என்ற நம விருப
பததை அருணகிரியார் தெரிவித்தார்

முருகன் திருவருளால் 51 பாடல்கள்
அடங்கிய கந்தா அநுபூதியை அவர்
பாடினா “முருகன் திருவருளால்
பெற்ற அநுபவத்தைச் சொல்லும் நூல்”
எனபது அத்தொடருக்குப் பொருள்
தாயுமானவா இந்த நூலைப் பாராட்டி,

“கந்தர் அநு பூதி பெற்றுக கந்தாஅநு
பூதிசொற்ற
எந்தை அருள் நாடி இருக்கும் நான்
எந்நாளோ”

என்று பாடியுள்ளார், முருகப்பெருமா
னுடைய அருளநுபவத்தைப் பெற்ற

அந்த நிறைவிலே பாடியது இந்த நூல் எனபது அவா கருத்து

இந்த நூலில் முதலில் ஒரு காப்புச் செய்யுளும் பிறகு 51 பாடல்களும் அமைந்துள்ளன. விநாயகரைப் பணிவோம் என்று அந்தக் காப்புச் செய்யுள் கூறுகின்றது அன்றியும், இந்த நூலினால் ஆகும் பயனை எடுத்த எடுப்பிலே அந்தச் செய்யுள் தெரிவிக்கின்றது இந்த அநுபூதி, முருகன் புகழை விளம்பரம் செய்யவேண்டும் எனபதற்காகச் செய்தது அன்று, அருணகிரி நாதர் தம் முடைய டெருமையைக் காட்டிக் கொள்ளவேண்டும் என்பதற் காகவும் அன்று உலகத்தார் நன்மை பெறும் பொருட்டுப் பாடியது இது

உயிர்க் கூட்டங்கள் மனம் என்னும் கல்லைக் கட்டிக் கொண்டு பிறவி என்னும் ஆழமான கடலில் வீழ்ந்திருக்கிறார்கள் அவர்கள் மேலும் மேலும் அந்தக் கடலில் ஆழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் இறைவனுடைய கருணையென்னும் தோணி அந்தக் கடலின் மேலே மிதக்கிறது அதைப்பற்றிக் கொண்டு ஏறினால் பிறவிக் கடலைக் கடந்து கரை ஏறலாம் உயிர்கள் கடலிலே ஆழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போது எத்தனை தோணிகள் மேலே மிதந்தாலும் அவற்றால் பயன் இல்லை கடலிலே மிதப்பவர்களுக்குத்தான் தோணியோ, கப்பலோ பயன்படும், அவற்றில் ஏறிக்கொள்ளலாம் அப்படி ஏறிக்கொண்டவர்கள் இருக்கிறார்கள்

கடலில் ஆழ்ந்தவர்கள் பலர் அவர்கள் பெத்தாசன், பாசத்தில் கட்டுப்

பட்டவர்கள் கடலின் மீதே சிலர் மிதக்கிறார்கள், அவர்கள் எந்தச் சமயத்திலும் கருணைத் தோணியில் ஏறிக்கொள்ளலாம் அவர்கள் பக்தர்கள் தோணியில் ஏறிக்கொண்டவாள் முத்தாசன் பெத்தாசன் நெஞ்சம் என்னும் சனத்தலைகை கட்டிக் கொண்டு பிறவிக் கடலில் ஆழ்ந்து போகிறார்கள் அந்தக்கல் உருகினால் அவர்கள் பக்தர்களாகி மேலே மிதப்பார்கள் பிறகு கருணைத் தோணியில் ஏறிக்கொள்ளும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும்; முகதா ஆகிவிடலாம்

நெஞ்சம் என்னும் சனகல் நெகிழ்ந்து உருகினால் டத்தா ஆசலாம், பக்தர்கள் இறைவன் கருணைக்கு ஆளாவது எளிது. ஆகவே பெத்தாசனைப் பசுதர்சன் ஆசுருவதற்காகப் பாடியது எந்தா அநுபூதி நெஞ்சக் சனகல் நெகிழ்ந்து உருகினால் பசுதா ஆகிவிடலாம், பிறகு முத்தாரும் ஆசலாம்

“நெஞ்சக் சனகலு நெகிழ்தருக்” என்று காப்புச் செய்யுள் தொடங்குகிறது ‘நெகிழ்ந்து உருக’ என்று சொல்கிறார் நெகிழ்வது என்பது முதலில் நீசுழ்வது, பிறகு உருகும் செயல் வரும் நெகிழ்வதாவது கட்டித் தட்டிப் போயிருப்பது இளகுவது, உருகுவது எனபது நீராளமாய்க் கரைவது நாம் படுமதுனபங்களை நீனைந்து நாம் நெகிழ வேண்டும் இறைவனுடைய திருவருளை நீனைந்து உருக வேண்டும்

கந்தர் அநுபூதியில் நம்முடைய குறைபாடுகளையும் துன்பங்களையும் எண்ணி எண்ணி நெகிழ்வதற்காகப்பல

பாடல்கள் உண்டு, இறைவனுடைய திருவருளை நினைந்து உருகுவதற்காகப் பல பாடல்கள் உண்டு

நாம படும துன்பங்களை இறைவனிடம் முறையிட்டுக்கொள்ள நமக்குத் தெரிவதில்லை. ஆதலால் நமக்காக அருணகிரிநாதர் முறையிடுகிறார் ‘இவர்கள் துன்புறுகிறார்களே!’ என்று நமமைச சுட்டிச் சொல்லவில்லை தாமே அதற்கைய துன்பங்களை அடைவதாக அந்த அருளாளர் பாடுகிறார் குழந்தையின் நோய்க்குத்தான மருந்துண்ணும் தாயின் நிலை அது ஒருவா ‘மொழி மறறெருவருக்குத் தெரியாமல் இருவா கூடுகின்றனா அவர்களுக்கிடையே ஒருமொழிபெயர்ப்பாளன் இருந்து இணைப்பாக உதவுவான் ஒருவா சொல்லவேண்டியதை அவர் வாய் மொழியாகவே எடுத்துரைப்பான். “எனக்கு இந்த நிலம் வேண்டும்” என்று ஒருவா சொன்னால், “இவருக்கு இந்த நிலம் வேண்டுமாம்” என்று சொல்லமாட்டான், “எனக்கு இந்த நிலம்வேண்டும்” என்றே சொல்வான்.

• நான் என்ற இடத்தில் நானென்றும், நீ என்ற இடத்தில் நீ என்றுமே மொழி பெயர்த்துச் சொல்வான்.

அருளாளர்களாகிய பெரியவர்கள் நமக்காக நமமுடைய குறைபாடுகளை நாமே விண்ணப்பித்துக் கொள்வது போல இறைவனிடம் விண்ணப்பிப்பார்கள் அவற்றைப் பார்த்து அந்தக் குறைபாடுகள் அவரிடம் இருப்பதாக எண்ணக் கூடாது

அந்த முறையில் அருணகிரிநாதரும் நமமுடைய குறைகளையெல்லாம் தம் முடையனவாக ஏற்றுக் கொண்டு பாடியிருக்கிறார்

“வளைபட்டைகம் மாதொடு

மக்களெனும்

தளைபட்டழியத் தகுமோ தகுமோ?”

“மட்டு குழல் மங்கையா

மையல்வலைப்

பட்டேல படும பரிசென ரெழிவேன”

“பேரா சையெனும் பிணியிற் பிணிபட்

டோரா வினையென உழலத் தகுமோ”

‘அடியைக் குறியா தறியா மையினா

முடியக் கெடவோ முறையோ

முறையோ”

“கூவேல விழிமங் கையாகொங்

கையிலே

சோவேன அருளசே ரவும்

எண்ணுமதோ”

எனபன போல வருமபாடல் இத்தகையவை. இவற்றைப் பாடிப்பாடி நம் நிலையை எண்ணி எண்ணி நாம் நெகிழ வேண்டும்

இறைவன் அருளால் அருணகிரிநாதர் பெற்ற அநுபவத்தைச் சிலபாடல்களில் பாக்கிறோம் அவற்றைப் பாடும் போது, ‘நமக்கும் இந்த அநுபவம் கிடைக்குமா? அந்த அருளநுபவத்தைப் பெறவேண்டாமா?’ என்ற ஏக்கமும், அதனால் உருக்கமும் உண்டாகும், உண்டாகவேண்டும்.

“உல்லாச நிராகுல யோகவிதச
சலலாப விநோதனும் நீயலையோ
எல்லாமற எனனை இழந்தநலம
சொல்லாய்முருகா சுரபூபதியே”

‘கூகா எனஎன கிளைகூ டியழப
போகா வகைமைப்ப பொருளபே
சியவா’

“செம்மான் மகளைத் திருடும் திருடன
பெம்மான் முருகன பிறவான
இறவான
சும்மா இருசொல அறஎன றலுமே
அமமா பொருள ஓன் றும்அறிந
திலனை

“ஆன அமுதே அயிலவேல அரசே
ஞான கரணே நவிலத் ததுமோ
யானாகிய எனனை விழுங்கி வெறும
தானாய நிலைநின்றது தற்பரமே”

“தூசா மணியும் துகிலும் புனைவாள
நேசா முருகா நினதன பருளால்
ஆசா நிகளம் துகளா யினபின
பேசா அநு பூதிபிறந ததுவே”

எனபவை போன்ற பாடல்கள் அருண
கிரியா பெற்ற அநுபவத்தை விளக்கும்.
இத்தகைய சிறந்த அநுபூதியைப் பெற்ற
வா “மங்கையர் மையல வலைப்பட்டு
ஊசலபடு” வார என்று சொல்வாரா?
ஆகவே அந்தப் பாடல்கள் நம்பால்
வைத்த கருணையினால் அருணகிரிநாதா

நம் கொஞ்ச நெகிழும்படி, நம் குறை
களைத் தம் குறைகளாக வைத்துப் பாடி
னா என்று கொளவதே பொருந்தும்

நமமுடைய குறைகளாக அவர்
எடுத்துக் காட்டுபவை மனைவிமக்கள்
என்ற பற்று, மூவாசை, லோபம்,
மாதா_மையல், அவா, பேராசை, மிடி,
அறியாமை, பொய்யை மெய்யாக
கருதல், வாழ்வை நிலையாத் தென்று
அறியாமை, கல்விச் செருக்கு, மனக்
கவலை, உடம்பிலே பற்று, அகந்தை,
ஏடனைகள் மூன்று, இரத்தல், மதி
கெடுதல் முதலியன “இன்மை என
ஒரு பாவி” என்று திருவள்ளுவர் கூறு
வார், அவ்வாறே அருணகிரியாரும் “மிடி
என்றொரு பாவி” என்கிறார்

இறைவனுடைய திருநாமத்தைச்
சொல்லியும் நினைந்தும் உருகவேண்டும்
என்று சொல்வார்

‘முருகன குமரன குகன என்று
மொழிந்து

உருகும செயல்தந்தது உணர்வு என்று’
- அருளவாய”

முருகப் பெருமானுடைய திருவரு
ளால் இயற்கையான அறிவும் பின்பு
கற்றதனால் அமையும் கல்வித் திறமை
யும் தமக்குக் கிடைத்தன தூதரார் அவ
வாறு கிடைத்தவற்றை அவனுக்கே
அர்ப்பணமாகக் கவேண்டுமென்று புலவா
களுக்கு உபதேசம் செய்வார்.

“யாம ஓ தியகல வியும் எம் அறிவும
தாமே வெறவே லவாதந ததனால்
பூமேல மயல்போய அறமெயப

புணவீர்

நாமேல நடவீர், நடவீர் இனியே”

முருகன வளளியம் பெருமாட்டி
யிடம் ஈடுபட்டு அவனை வணங்கியும்
அவன் அடியைத் தன முடிமேல் வைத்
தும் தன் காதலை வெளிப்படுத்தினான்
என்று பாடுவதில் இனபம் கானுவது
முருகன் அடியார்களுக்கு இயல்பு
அருணகிரி நகதர்,

“பணியா எயவளளி பதம் பணியும்
தணியா அதிபோச தயாபரனே”

“செம்மான மகளைத் திருடும் திருடன்”

“பாளைக் குழல் வளளி பதம் பணியும்
வேன”

“குறமின கொடியைப் புணரும்
குணழதானே”

“கொலையுபுரி வேடர் குலப்படிதோய
மலையே”

“மதிவான் நுதல் வளளியை அல்லதுபின்
துதியா விரதா சுரழ பதியே

“குறமின பதசே சரனே”

“கூதான கிராத குலிக கிறைவா

“குறமின கொடிதோன புணரும்
தேவே

“சுனையோ டருவித் துறையோ டுபசுர
தினையோ டிதனோ டுதியா தவனே

“தூசா மணியும் துகிலும் புனைவான
நேசா

என்று பாடுகிறார் பதிவிரதைகள்
பதிவிரதம் காப்பவா என்று கேட்டிருக்
கிறோம் முருகன் பக்தினி விரதம் உடை
யவனும், “வன்னியை அல்லது பின்
துதியா விரதா” என்கிறார் இவ்வாறெல்
லாம் செய்வது முருகன் வளளியிடம்
காட்டும் அருட்செயல்களாம் “தனியா
அதியோக தயாபரனே” எனப்பதில் இந்த
அரியகருதகைத் தெரிவிக்கிறார். முருகன்
வளளிநாயகியிடம் கொண்டது சானிய
மான மோகம் அன்று, தனியாத அதி
மோகம் அது மோகம் அன்று, மோக
வடிவத்தில் அமைந்ததைய சாக்கரையை
மிட்டாயபண்ணி வண்ணம் பூசி விற
பார்கள பாகறகாயைப் போல வடிவும்
வண்ணமும் உடையதாகப் பண்ணி
விறபார்கள அதன் பெயரும் வடிவும்
பாகறகாயாக இருந்தாலும் அது முழு
வதும் இனிகளும் காக்கரையே அவ்
வாறே முருகன் காதனைப் போலத்
போதத் தோன்றும்படி ஒழுக்கிலும்
அவ்வளவும் அவனுடைய கருணைச்
செயலே

பலபல தலங்களைத் திருப்புகழ் முத
லியவற்றில் பாடிய அருணகிரிநாதர் அது
பூதியால் ஒரே ஒரு தலத்தைமட்டும
பாடியிருக்கிறார்

“கூகா எனஎன கிளைகூடியழப
போகா வகைமெய்ப் பொருள்
பேசிவா!

நாகா சலவே லவநா லுகவித
த்யாகா சுரலோக சிகா மணியே”

நாகாசலம் எனபது திருச்செங்கோடு, அதை மாததிரம் நினைவு கூர்வதற்குக் காரணம் எதுவாக இருக்கலாம்

கந்தா அநுபூதியைப் பாடிய போது அருணகிரியார் கிளியாக இருந்தார் என்று ஒரு வரலாறு உண்டு மனித தேகத்தைத் தைவிட்டு சசுக சொருபமாக இருந்தார் எல்லோரும் இறந்து போகிறபடி அவா உயிரைவிடவில்லை என்று தெரிகிறது திருச்செங்கோட்டில் உள்ள செங்கோட்டு வேலனைப்பற்றித் திருப்புகழிலும் கந்தா அலங்காரம் முதல் வறறிலும் அவா பல பாடல்கள் பாடியிருக்கிறார் கந்தா அலங்காரத்தில் ஒரு விண்ணப்பத்தைச் சொல்கிறார் “அடியேறுடைய உடம்பு குலைவதற்கு முன்னே வந்து என்னைக் காததருள வேண்டும், அவ்வாறு அருளபுரிந்தால் நான் உன்னை மறக்கமாட்டேன்” என்று அந்தப் பாட்டில் கூறுகிறார்

“தெய்வத் திருமலைச் செங்கோட்டில்
வாழும் செழுஞ்சுடரே,
வைவைத்த வேறபடை வானவ
னே, மற வேனஉனை நான்,
ஐவாக கிடம்பெறக் காலஇரண
டோட்டி இரண்டு
கைவைத்த வீடு குலையுமுன
னேவந்து காத்தருளே”

என்பது அந்த விண்ணப்பம் முருகன் திவருளால் அந்த விண்ணப்பம்

பலிதத்து இந்த உடம்பு குலைவதற்கு முன்னால அவா கிளியுருவம் பெற்றார். அல்லது மறறவர் இறப்பதுபோல இறவாமல் ஜீவன் முகத் நிலைபெற்று வடிவு வேறுனார்

தாம விண்ணப்பித்தபடி பயன்பெற்றவா, அந்த விண்ணப்பத்தில் சொன்ன படி செங்கோட்டு வேலவனை மறவாமல் இருக்கவேண்டும் அல்லவா? “மறவேன உனைநான்” என்று கையடித்துக் கொடுத்தபடி செய்யவேண்டும் அல்லவா? ஆகவே அந்த உயர்ந்த நிலையைப் பெற்ற பிறகு பாடிய கந்தா அநுபூதியால் திருச்செங்கோட்டு முகனை நினைத்து நன்றி புராரட்டுகிறார்

“கூகா எனஎன கிளைகூட டிஅழப

போகா வகைமெய்ப் பொன் பே

சியவா

நாகா சலவே லவநா லுகவி

தயாகா சுரலோக சிகாமணியே”

என்று கந்தா அநுபூதியால் பாடினார் ‘கூகா என்று அலறி உறவினர்கள் அழும்படி இறந்துபோகாதபடி உண்மைப் பொருளை பேசியவாறு என்ன ஆச்சரியம்! என்று கூறுகிறார்

இறுதிப் பாட்டில் “குருவாய் அருளவாய் குகனை கன்று கூறி நிறைவேற்றுகிறா இறைவன் உயிர்களை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு அவர்கள் நிலைக்கு இறங்கி வருவதையே அவதாரம் என்று சொல்லுகிறோம், வடிவம், பெயர், முதல்சுவற்றை ஏற்றுகொண்டு

வீரசு செயல்களையும் கருணைச் செயல்களையும் புரிகிறான் இவையெல்லாம் திட்டமானவை. அவனே நுட்பமான பொருள் நுட்பமான பரம்பொருள் உயிர்களுக்கு அருள் செய்யத் திட்டமரன் அவதாரங்கள் எடுக்கிறான் ஆண்டவன் பிறகு உயிர்கள் இறைவனோடு ஒன்றும்போது நுட்பமான அனுபவம் பெறுகின்றன அது நுட்பமான நிலை. இறைவன் திட்டமாக வந்து உயிர்களை அனுகி, நுட்பமான நிலையில் அருள் செய்கிறான் இதையே இறுதிப் பாட்டுச் சொல்கிறது அந்த இரண்டு நிலைகளையும் உருவக வகையில் சொல்கிறா அருணகிரியார்

உருவாக வருகிறான் இறைவன், அது திட்டநிலை, அல்லது காட்சி நிலை, அருவாக அருள்கின்றான். அது நுட்பநிலை காட்சிக்கு அப்பாற்பட்டது உளது திட்ட நிலை, இலது நுட்ப நிலை, மலர் திட்டம், மரு (மணம்) ருட்பம், மணி திட்டம், ஒளி நுட்பம், இப்படியே திட்ட

மாக வந்து நுட்பமாக அருளவாய என்று வேண்டுகிறா

‘உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய் மருவாய் மலராய் மணியாய் ஒளியரிக் கருவாய் உயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க் குருவாய் வருவாய், அருளவாய் குகான்’

என்பது இறுதிப்பாட்டு உருவாய், வருவாய் அருளவாய் அருளவாய் என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்ளவேண்டும் இரண்டாவது அடியில் எதுகைக்காக முறை மாறியிருக்கிறது மலராய் வருவாய் மருவாய் அருளவாய் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும் முதல் முன்றடியிலும் உருவகவகையில் சொன்னா கடைசி அடியில் குருவாக வர வேண்டும், இதயக் குகையில் இருக்கும் நுட்பப் பொருளாக அருள் செய்ய வேண்டும் என்று கூறினா

இவ்வாறு யாவரும் இறைவன் திருவருளைப் பெறுமபடி நிறைவு செய்து விளங்குவது கந்தர் அநுபூதி

SAINT ARUNAGIRINATHA

BIOGRAPHY

— TRADITIONAL STORY

By SWAMI ANVANANDA

THE WHOLESOME ADVICE is often given to the curious that one should not seek the sources of holy rivers or probe into the past of great saints. For, the uninspiring sight of the source of a big river or the knowledge of the unsavoury past of a great saint may some time tend to dim in his eyes their real merits. Since the advice is also known to be often ignored, a traditional sanctity is attached to the source place of a holy river and the miracle of God is invoked for the transformation of one often assumed to be a worthless sinner into a saint.

A traditional account of an event or the life of a person in the past, should not be rejected merely on the ground that there are no contemporaneous writings on palm leaves or paper or inscriptions on stone or metal to support it. For, traditional learning, handed down from generation to generation by human memory alone, has furnished the basis for religion, its ritualistic practices, philosophy and *Dharma Sastras* and other valuable literatures. But to ensure their faithful reproduction throughout the ages, steps had been taken to compose them in metrical language or epigrammatical sayings such as *Sutras* and laying great emphasis on adherence to correct accent for faithful

memorization. Even events of secular importance have been handed down as ballads in Tamil. But unfortunately the story of Arunagirinatha's life does not appear to have been recorded contemporaneously or soon after his demise, in any such manner.

The main account of Arunagirinatha's life, before his emergence as Godman, is somewhat like this—but is retold with several variations. Arunagirinatha was born in Thiruvannamalai and spent the greater part of his life there. He was the son of a *Das* or courtesan by name *Muttammai*. As he grew to manhood, he found the company of courtesans more to his liking than the company of Gods. He was mostly seen in their homes than in temples. When his parents were dead, all the properties that he inherited from them were squandered to pay for his lust. He had a sister named *Adi*, who was very fond of him, notwithstanding his faults. He took advantage of her affection and before long her moneys, her jewels and all her possessions were also utilised by him for presents to courtesans. His body rapidly lost its youth and became diseased. The better class of courtesans began to jeer at him and shun his company but his lust persisted. At a time when his sister had nothing

left except the clothes she wore, he asked for his usual money. She replied, if your lust is so irresistible, there is only my body left for your satisfaction. The words, as they were being uttered, cut very deep into him. His mind travelled in a moment over the wasted years of his life and the realisation of the crimes he has committed against God who had intended him for a noble cause, broke on him with the violence of a thunderclap. To live thereafter with the memory of the past clinging to him was unbearable. He decided to put an end to his life. He climbed the Vallala Gopuram of the Arunachaleswara Temple and was about to jump down and dash himself to death on the stones beneath. At that moment, Lord Muruga appeared in person and held him back.

Traditional accounts available to us differ in many details, some of them fundamental, in character. There are many embellishments to the traditional story and one of them is attributed of Dandapani Swamy. Arunagirinatha is supposed to have had Pattinathar as his father, under circumstances that cannot be repeated without infringing upon decency. Dandapani Swami himself claims that he, in his previous births, was Ramalingaswamy and Arunagirinatha. He has sought to reinforce this claim with the threat that if one does not accept his statement

the thunderclap of summer will fall on his head¹. The author hopes that he will not be condemned if he rejects such embellishments as unworthy of credence.

Fanaticism and self-esteem of some of the writers have been responsible for the introduction of events which are either incredible or which border on obscenity. In recent years, with the growing popularity of Tiruppugazh and of its author Arunagirinatha, many literary men have attempted to unravel the mysteries of his life in the past. A metrical account of his life is given by Guha Sri Ratnasabhapatī Nayakar² and by Vara Kavī Chokkalīnganar³ the first of these two writers has denied to Arunagirinatha, the normal process of human birth. The theory of immaculate conception is not peculiar to Christianity. In Puranic accounts, many divine and semi-divine beings are said to have been born without the physical effort of a male, sometimes even avoiding the gestation in the mother's womb. How are we to attach credence to these traditional accounts which contradict Arunagirinatha's own references⁴ in his songs to his parents? The author feels that, while it is not improper for devotees to feel that their heroes or Godmen had miraculous or divine origins, such thinking has no value in any account relating to the life of a person who had lived within historical times.

FOOTNOTES

- 1 “வலலைவந் தனபரைக காக்கும்செவ வேறகை வர தனைக்கண்
டெலலைலை லாக்களிப பாயமடி மீதில இருக்கும் எனனைத்
தொலைலை அருணை கிரிதான என றனைவன சொன்ன துணைமை
இலலையென றுறகுமுக கென்றுவெங் கோடை இடிவிழுமே ”

“ அருமைத் தமிழ்தாயு மானபிள்ளை தாமே
பெருமை இராமலிங்கமபிள்ளை பொருவிலதாக
கூறும் உரையாற குலவுநச்சினூக்கினியா
ஆறு முகநா வலர்

பொய்யான விளம்பிலேன மெய்த
தொண்டா தாள துகளும் மாயாச சூரியாதியரும் சானறே ”

—புலவர் புராணம் தண்டபாணி சுவாமிகள்

- 2 “அருணகிரிநாதா அருளிய திருப்புகழ்” — செனனை, எம் துரைசாமி முதலியார் அண்டு கோ , 1948-ம் ஆண்டு வெளியீடு, பக்கம் 232 முதல் 240 வரை
- 3 “முருகவேள பன்னிரு திருமுறை” யில் 12-ஆம் திருமுறையான “சேயத் தொண்டா புராணம்”, பக்கம் 106 முதல் 198 வரை
- 4 திருப்புகழ் “மனையவள நகைக்க ”,
“வெடித்த வாகுழல் ”

ELECTRONICS AND CONTROLS

254-A, 5th Block, Rajajinagar
BANGALORE - 560010

Manufacturers of

Temperature Controllers, Precision Speed Controllers, Digital Tachometres,
Thyrister Controlled Power Supplies, Periodic Reversible Current Supplies,
Custom Designed Digital Equipment Etc

✓

BIOGRAPHY

— HISTORICAL BASIS

WHEN TRADITIONAL biographical accounts of the past become unworthy of credence and infringe upon decency, one would welcome authenticated historical accounts of the lives of great men like Arunagirinatha, if they are available. Many historians of merit took up research into the chronological history of certain Dindima poets and other literary writers belonging to the village of Mullundrum and its neighbourhood. In the course of their investigations, they have, for reasons best known to themselves, attempted to identify Arunagirinatha—the author of Tiruppugazh—with one or other of the Dindima poets bearing that name. The chronology ranges between the years 1299 A D and 1600 A D.

The materials on which the historians based their investigations were also available to this author. They are (1) Four inscriptions on stone, (2) the Vibhagapatra Mala or Vivekapatra Mala as it is also called, which is a chronicle of the Mullandrum Village and (3) the prologues and end passages of certain Sanskrit Dramas and Champus which are Subhadra Dhananjaya Nataka, Ratneswara Prasadnam, Harischandra Champu,

Madanagopala Vilasam, Somavalli Yogananda Prahasanam, Saluvabhyudayam, Achyutarayabhyudayam and Virabhadra Vijayam.

Sri T. A. Gopinatha Rao was the first historian who made an examination of the age of Arunagirinatha¹. The material examined by him was a manuscript called *Vibhagapatramala*² which gives an account of the Poets of Mullundrum and which was considered as a very late production of Sri Gopinatha Rao. The Vibhagaptra Mala is specifically concerned with one Arunagirinatha, who is also called Sonadrinatha. He is said to have been born in the Kali year 4400 which corresponds to 1299 A D. It narrates that Sonadrinatha lost his father and mother at a very early age and the boy, who not even had his *Upanayanam* performed, was left under the care of his uncle Somanatha. It is said that Somanatha's wife ill-treated the boy and he ran away from the house and was found missing. He was traced after three days and was found with his lips tinged red. Questioned by his uncle, he explained that he had slept in the temple at Puttur where he had a dream of a person whose head was ornamented

with the crescent moon whose arms were adorned with bracelets of snakes and who was accompanied by a number of children and four disciples, approached him and spat in his mouth the betel he was chewing. Thereafter, he is said to have burst into poetical effusion and became a great versifier and by this divine gift, he attracted the attention of the then ruling, newly crowned king Praudha Deva Maharaya. The chronicle also refers to an appeal over the head of Praudha Deveraya to a *Suratrana* regarding the gift of a garden about which he felt aggrieved.

There is a reference in a stone inscription^a stating that the Mahajanas of Praudha Devarayapuram (Mullundrum) including the Dindima Poet Sonadri, assigned house sites to some stone masons. This is in the Cyclic Year *Raudri*, guessed as the Saka Year 1482 which corresponds to 1560 A D. This Dindima Poet cannot be Arunagirinatha who was born in 1299 A D, nor could Praudha Devarayapuram have existed in that name in 1299 A D when Sonadri was born. The earliest member of the royal family of Vijayanagar who could have assumed the title of *Praudha Deva Maharaya* can only refer to Bukka-I, who ruled over the years 1355-1377 A D. Sri Gopinatha Rao was quite conscious of the contradictions in the *Vibhagapatra Mala* and came to the conclusion that much credence cannot be assigned to the account contained in the chronicle.

Taking into account the Inscription⁴ dated Saka Year 1472, which refers, among other things, to a gift of land by a

Brahmana Lady (Gangaiyadri Nachiar) to the shrine of Annamalai-natha, built by her in the temple of "Svayambhunatheswara" for the merit of herself and her husband Kumara Dindima Annamalai-natha. Sri Gopinatha Rao came to the conclusion from these two inscriptions that the ages of Rajanatha and, perhaps of his son Kumara Dindima Annamalai-natha, were Saka Year of 1423 and 1483 respectively - SADHARANA *Vaikas* corresponding to 1501 and 1561 A D. The inference is drawn that this Annamalai-natha, for whom the shrine was built, must refer to Arunagirinatha who had attained fame and whose images are worshipped in temples. If the shrine built by her was in 1550 to perpetuate the memory of Arunagirinatha of Tiruppugazh, it must be within a few years after his death which might have occurred sometime in 1530-1550 A D. Assuming that Arunagirinatha died at the age of 75, his date of birth would be somewhere after 1455 A D. There, the inscription cannot refer to Arunagirinatha of the *Vibhagapatra Mala* who was born in 1299 A D and who is stated to have been the author of *Sri Sruti* in Dravida language.

Next is an article⁶ by Sri C V Narayana Iyer. He is of the opinion that the *Vibhagapatra Mala* contains genuine historical material. He lays stress on the titles held by Arunagirinatha and referred to by Rajanatha, the author of *Saluvabhyudayam*. It was usual in dramas for the author, perhaps to avoid self advertisement, to make the *Nati* or the chief actress come on the stage and enquire of the *sutradhara* (stage manager) facts about the author's ancestry. Among the Dindima Poets, this Arunagirinatha, perhaps, enjoyed the greatest number of titles. This

is one reason by which it is sought to identify him with the Arunagirinatha of Tiruppugazh. Here is the impressive list of his titles

- 1 Dindima Karisarvabhauma,
- 2 Sera-Chola-Pandya Prathamadaradhyā,
- 3 Hridaya Sivabhikya,
- 4 Dvadasa Desya Vritti Paradrishvana'
- 5 Ashtabhasha Parameswara
- 6 Abhinava Nataka' Bhavabhuti ,
- 7 Meghadyativarti - Chitrprabandha Parameswara,
- 8 Ashtadigvijaya Patahikrita,
- 9 Shat-Darsana Shanmukha,
- 10 Saiva Sastra Jeevatu,
- 11 Akhila Veda Sagara Samyantrika

Sri Narayana Iyer takes the title *Shat-Darsana Shanmukha* as referring to Lord Subramanya and that Arunagirinatha was equal to him and without much support, he arrives at the conclusion that this Dindima Sarvabhauma was the author of Tiruppugazh. Quoting his own words

All these praises seem to lead to the conclusion that this Dindima Sarvabhauma was the author of Tiruppugazh. Accepting this hypothesis, we have to regard him as the grandson of Arunagirinatha of Somavalli Yogananda Prahasanam and the father of Rajanatha of Saluvabhyudayam. This Dindima Sarvabhauma must have had a father Rajanatha, born perhaps between 1375 and 1380 A D and himself might have born between 1400 and 1405 A D. Proceeding further in the same way, he identifies Arunagirinatha as the contemporary of Devaraya-II. Assuming that the age of Kumara Dindima Annamalainatha was 65, when his wife made the grant to the temple in 1550 A D, his date of birth should be 1475 A D. Allowing a

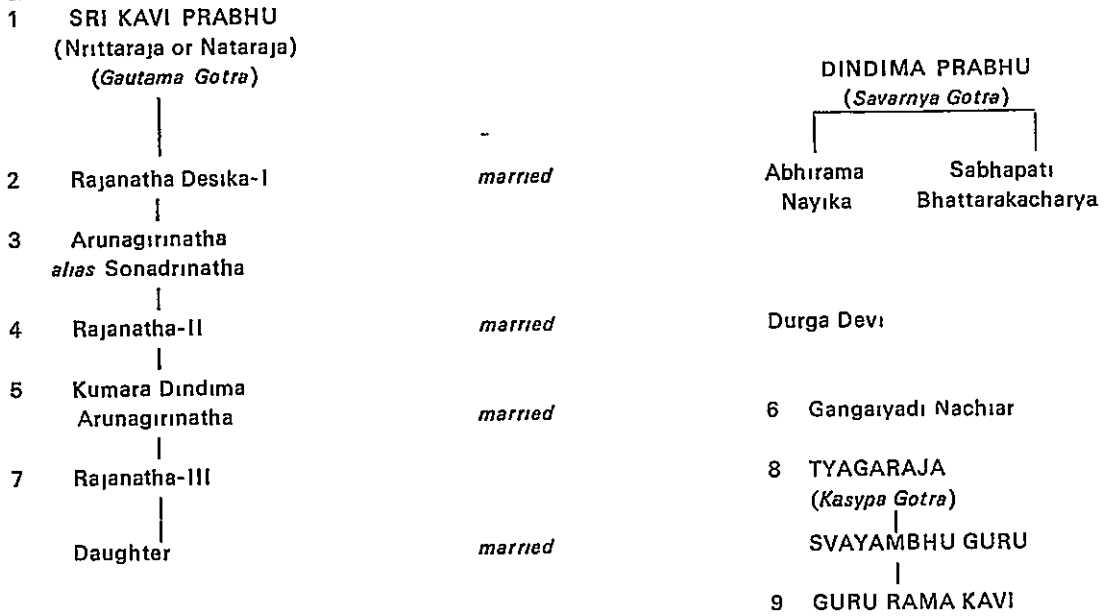
maximum gap of 60 years between a grandfather and a grandson, the Arunagirinatha of Tiruppugazh should have been born about 1415 A D and could only have been a very young man during the time of Devaraya-II

Accepting his hypothesis, we have to regard Arunagirinatha of Tiruppugazh as the grandson of Arunagirinatha of Somavalli Yogananda Prahasanam and as the father of Rajanatha, author of Saluvabhyudayam. Even a little critical examination of this hypothesis, will make it unacceptable as it will come into conflict with the assumed date of Arunagirinatha of Somavalli Yogananda Prahasanam

The infirmity will still remain against identifying Arunagirinatha of Tiruppugazh with the Dindima Poets of Mullandrum as none of those poets who professed great devotion to Lord Shiva, called themselves as *Aghora Sivacharyas* and claimed authorship of several Sanskrit dramas and other works, has referred to the devotion of any one of them to Lord Subrahmanya or Muruga or to the authorship of Tiruppugazh

Many other articles on the subject have been perused by the author⁶. In his opinion, they do not offer any certain clue to the date of Arunagirinatha of Tiruppugazh. Perhaps, when new inscriptions are discovered and deciphered, it is hoped, the obscurity about the date of Arunagirinatha of Tiruppugazh will be removed. The author has given below a genealogical tree of the family of Arunagirinatha according to historical data. He has made some assumptions in fixing the dates of birth and of the works of the Dindima Poets

GENEALOGICAL TREE

- 1 Defeated Nagana Kavi of the Court of Ballala-III (1292 A D to 1342 A D)
- 2 Died very young according to the Vibhagaptra Mala
- 3 The author of Somavalli Yogananda Prahasanam who is spoken also as the author of 'Sri Stuti (Tiruppugazh) according to Vibhagaptra Mala' He is said to have been born in 1299 A D
- 4 Author of Saluvabhyudayam' The period of Saluva Narasimha s rule is 1486 A D to 1492 A D
- 5 Author of 'Virabhadravijayam' The period of Vira Narasimha s rule is 1505 A D to 1509 A D
- 6 Built the shrine referred to in the inscription No 397 of 1911 in the year 1550 A D
- 7 Author of Achyutarayabhyudayam and Bhagavata Champu Period of Achyuta Raya s rule is 1530 A D to 1542 A D
- 8 Associated with the Kanchi Kamakoti Peetham by the erection of a Pillar of Victory' according to the Vibhagaptra Mala
- 9 Author of 'Subhadra Dhananjaya Nataka Harischandra Champu' which is dated 1608 and also of Vibhagaptra Mala

We have referred below to the traditional story in which the poet *Villiputhur* was defeated in a literary contest by Arunagirinatha. It behoves us to examine whether the story has any basis in truth or should it be dismissed out of hand as it conflicts with the dates ascribed to Arunagirinatha and Villiputhur.

Villiputhurar, who went about the Tamil country, challenging every learned man for a contest with him on matters of *Pandithyam* (scholarly skill) with the condition that the loser should have his ears cut off. In Arunagirinatha, he not only met some one who was head and shoulders above him in learning but was also the personifi-

cation of the concept *Vidya Vinaya Sampanna* (Humility and learning are inseparable virtues) Villiputhurur was humbled by Arunagirinatha when he failed to explain the meaning of Stanza 54 of Arunagirinatha's *Kandar-Antadi* but was graciously permitted by him to keep his ears intact

Villiputhurur was a Vaishnavite Brahmin, born in *Samyur* in South Arcot District and was the author of *Bharatam* in Tamil which attained celebrity at the time. The period ascribed to him is between 1331 and 1383 A D ⁷. More than hundred years ago, an edition of Arunagirinatha's 'Kandar—Antadi' had appeared in print with the commentary of Villiputhurur. If Arunagirinatha's period was more or less the same, credence can be given to the story of the contest between them which resulted in the commentary being written. Stopping here for a moment, we will examine the period of Villiputhurur by reference to Irattaiyar's period.

Irattaiyar represent two persons related to each other as maternal uncle's son and paternal aunt's son. The uncle's son was lame and the aunt's son was blind. Both were (gifted poets) *Arutkavis* in Tamil. And they went about Tamilnad, singing the praises of Gods. The blind poet carried the lame poet on his shoulder as they travelled from place to place. Their poetry was excellent and widely appreciated. Their period is considered as almost the same as that of Villiputhurur. The fact that Villiputhurur and Irattaiyar were contemporaries is settled by their reference in poems to a Chieftain by name *Kongu Kula Varapati Atkondan*⁸. Unfortunately, nothing is known about the date

of this Chieftain. But, Irattaiyar had referred also to another Chieftain called *Sambumallinatha* and *Tirumallinatha*⁹. His period is easily ascertainable as 1337 to 1361 A D. Rajanarayana Sambuvarayana is his real name. He had an ancestor who rebelled as a Chieftain under a Chola King and became an independent ruler of a vast territory which covered the present Chingleput, South Arcot and North Arcot Districts also. During Arunagirinatha's time, a part of this vast territory was called *Rajagambhura Nadu*¹⁰ and the provincial capital of it was called *Rajagambhura Malai* which is identified with Padai Veedu near Arni¹¹.

Irattaiyar's period, therefore, helps us to fix not only the period of Villiputhurur, but also of one *Sambandandan*—the other principal actor in the traditional incident that took place before Praudha Devaraya. For, in one of their songs, Irattaiyar refer to a mild literary encounter with Sambandandan¹². Another important fact to prove that Irattaiyar and Arunagirinatha were contemporaries can be seen from the former's style of poetry. If we do not regard Sambandandan as a mythical figure, an Inscription, by which he had made a gift of lands to brahmins, may refer to the same person. The Inscription is dated 1340 A D ¹³. There are, among the twelve witnesses to this inscribed deed, one Somanatha Thevan and Arunagiri Seeyan. It would be far-fetched to extend the identifications to the Somanatha 'Thevan' and our Poet Arunagirinatha. There is one *Somanatha Jeeyar* who is referred to by Arunagirinatha for his piety and Shiva Bhakti¹⁴. This Somanatha Jeeyar can be identified with the Inscription dated 1371 A D which states that

he was entrusted with the management of a Mutt at Puttur ¹⁵

An event, connecting Arunagirinatha and Sambandandan in a traditional story was more dramatic but belonged to a higher plane. Praudha Devaraya was a devout Hindu King, but all the same, he evinced a friendship for one Sambandandan, a religious head and a jealous man. Sambandandan was not very different from Villiputhurar, he was both arrogant and boastful about his learning and spiritual attainments. Perhaps, he wanted to exploit his friendship with Praudha Devaraya to gain more admirers. Praudha Devaraya was a true patron of learning and he also entertained great respect and reverence for men of devotion to God. When the fame of Arunagirinatha, as a great bhakta of Lord Muruga, reached his ears, he sent emissaries inviting Arunagirinatha to his court.

But Arunagirinatha had a place in his heart only for Lord Muruga and not for any chieftains or rich men on earth. As he did not respond to the invitation, Praudha Devaraya went in person. Arunagirinatha, touched by the King's devotional nature, came to the palace and was suitably honoured.

When Sambandandan heard about the reception accorded to Arunagirinatha, he became jealous, seeing a potential rival to the King's favour in Arunagirinatha. At the next opportunity when he met Praudha Devaraya, he unfolded his diabolical plan and persuaded the Raja to invite Arunagirinatha to a contest in which he and Arunagirinatha should each undertake to manifest his *Ishata Devata* (Personal God) before the King. He, who failed

in the attempt, should leave the King's domain and never set foot there again. When the Raja put the proposal before Arunagirinatha, he did not disclose that it was to be a contest with this condition attached. Arunagirinatha agreed to the proposal saying that if Lord Muruga were to yield to his pleading, He would bless the Raja by his manifestation.

A *Sadas* was arranged in the courtyard of Arunachaleswara temple in Tiruvannamalai and was attended by the Raja, his consorts and other nobles. Sambandandan first undertook to manifest his *Ishta Devata-Kali* and began his proceedings with great pomp and ceremony. Kali did not choose to manifest. It is said that Her promise to appear whenever he prayed to Her was limited to a period of twelve years, which had expired just on the day previous to the contest. Sambandandan, however, succeeded in extracting an assurance from Her that She will hold Her son Muruga tight in Her arms and will not allow Him to manifest in response to Arunagirinatha's prayer.

Arunagirinatha sang the Tiruppugazh song *Atala Sedanar Ada*. When Muruga did not respond, he was able to sense that He was being held tight by his mother, Kali. He, therefore, sang *Devendra Sanga Vaguppu*. Kali was entranced by its melody and the *Bhava* of Arunagirinatha and She unconsciously began to loosen Her hold on Her son. Arunagirinatha, seeing his plan succeeding, thereafter sang *Mayil Viruttam* to provide Muruga with his peacock mount in order to ride forth. When the peacock appeared before Muruga and Kali and danced to the tune

of Arunagirinatha's music, Kali became completely absorbed in it and threw down Her arms. Lord Muruga jumped on his vahana and hastened to accede to Arunagirinatha's prayer to manifest. He entered through one of the pillars of the mantapa and bursting it gave darshan to the Raya. When even Rishis and Devas faint away at the manifestation of God in all His glory, is it any surprise that Praudha Devaraya was blinded by the brilliance of the manifestation and lost his eye-sight?

The foregoing is one of that great event and there are many variations of it in circulation. But the central theme derives its authenticity from the song *Atala Sedanar Ada*. The song is a supplication to Muruga to appear on His vahana—the peacock and both dancing. When Muruga dances, the whole earth and its tallest mountain peaks tremble, all the Gods also dance. The devotee's heart vibrates in joyous harmony. Two other songs* translated here below, add authenticity to the event.

'In the midst of the assembly of your devotees who deserved Your compassion and with the chanting of Vedas being heard, You came once in Tiruvannamalai. How can I forget the sight of your lotus feet (on that occasion) in my mind or even in my dreams?'

"Oh Victor on the peacock! You came to my help in Tiruvannamalai in a way that the people of the world can perceive and praise Your great compassion!"

We will now revert to the poem *Atala*. There is no reference in the poem to any contest with Sambandandan or anybody else. But there is sufficient evidence in the other two poems referred to above that the event that took place before Devaraya was no ordinary event but one which attracted great attention from every quarter. The author feels that the traditional story has the gem of truth in it. He has given *in extenso* the two traditional events—one with Sambandandan and the other with Villiputhurar and leaves the readers to judge whether they can be accepted as basically true.

There is a reference to one *Praudha Deva Maharaya* which is only a title assumed by some of the Vijayanagar Kings and does not refer to any particular ruler of that name. Historians have conceded that the title is one of the many titles assumed by the Vijayanagar Kings. But because it was invariably used to refer to Devaraya-II who reigned during the years 1423 to 1446 A.D. the incident referred to in the above song has been taken to refer only to this king. This has meant the complete denial of the traditional events of literary contests—one with Villiputhurar and the other with Sambandandan—as both these persons could not have lived at the time of Devaraya-II. On the other hand, when one is sure that the title '*Praudha Deva Maharaya*' referred to in the above song was assumed by Bukka-I, as soon as he became the King of Vijayanagar in 1355 A.D. there will be no difficulty in accepting the basic truth of the contests and also the contemporaneity of Irattaiyar Villiputhurar, Somanatha Jeeyar and Sam-

bandandan with Arunagirinatha of Tirupugazh

We have already examined the historical material and concluded that Arunagirinatha could not be identified with the Arunagirinatha who was born in 1299 A D as stated in the Vibhagapatra Mala or with the Arunagirinatha considered as the grandfather of Kumara Dindima Arunagirinatha and as the father of Rajanatha, the author of Saluvabhyudayam. We are here of the opinion that the span of life of Arunagirinatha of Tirupugazh covered not only the period of reign of Bukka-I but even beyond it.

Giving a span of life of about seventy five years to our Saint Arunagirinatha, we may assume that he was born round about 1330 A D. Bukka-I before he became king of Vijayanagar, was a Yuvaraj who held some of the Vijayanagar territories under his Viceroyalty. He and his son Kampanna-II were responsible for restoring order in Tamil Kingdoms and adjoining territories by subjugating chieftains who declared independence. Rajanarayana Sambuvaram, whom we have referred to already, was defeated in a battle in or about 1361 A D and his territory became a vassalage under the Vijayanagar Kings.

Bukka-I was a very pious man and was considered an incarnation of *Manu*. Though he was inclined towards Veera Saivism, he showed interest in Jainism which was still aggressive in its propaganda and also in Vaishnavism which was just then making a bid for popularity. Recitation of *Kamba Ramayanam* was popular not only in Tamil country, but

also in Karnataka. Bukka-I was a great patron of learning, rewarding well-known scholars with gifts of land and money. He brought about very quickly, a change in the conditions of society at the time by restoring order and by promoting economic prosperity. In such an atmosphere, Arunagirinatha could very well have flourished.

The author feels that he should once again sum up briefly his opinion about the life and times of Arunagirinatha of Tirupugazh as follows.

Arunagirinatha was not born of promiscuity (Dasi), but was born in a decent family—to his parents, he had a wife, children and other relations. The deity worshipped by his ancestors was Lord Muruga or Subrahmanya and he continued that worship. He received the highest education available in those days, attaining a very high degree of proficiency in Tamil and Sanskrit and other languages. He had, exhibited in his early years, a desire for the company of women of loose morals. But he should have got over that and assiduously spent his time in acquiring a vast knowledge of literature, Sastras and many other subjects. He was blessed to become an *Arut Kavi* by the grace of Lord Muruga.

The traditional stories of his literary contests with Villiputhur and Sambandandan were true events at the base. He lived as a contemporary of Villiputhur and Irattaiyer. *Praudha Deva Maharaya* referred to by him could only be Bukka-I and not Devaraya-II. Arunagirinatha's date of birth should have been at the beginning of the second quarter of the

14 century He did not belong to the main branch of the Dindima Poets of Mullandrum and could not be identified with any one of them It is probable, considering his literary acquisitions which exhibit a hereditary aptitude that he belonged to another branch who were votaries of Lord Subrahmanya or Muruga and were scholars both in Tamil as well as in Sanskrit

It may be noticed here, that a branch of the family of Dindima Poets became

Shaktas and were associated by relationship to the Kamakoti family, who performed the hereditary worship of Goddess Kamakshi at Kanchipuram Another fact of significance is that Sri Seshadri Swami of the Kamakoti family who gave Upadesa to Vallimalai Sri Sacchidananda Swami, advised him to do exclusive parayana of Tiruppugazh calling it as a *Mahamantra* and to make Vallimalai Hill his residence, in order to attain spiritual bliss

FOOTNOTES

- 1 'The Indian Antiquary', April (Page 94—100) and May (Pages 125—134) 1918
- 2 A Composition of GURU RAMA KAVI Oriental Manuscripts Library Madras, R No 1769
- 3 Inscription No 396 of 1911— South Indian Temple Inscriptions, Part I Pages 110 and 111
- 4 Inscription No 397 of 1911— South Indian Temple Inscriptions" Part I Page 110 and 111
- 5 'The Dindima Poets and Arunagirinatha of Tiruppugal' —C K Narayana Iyer Dr S Krishna swami Aiengar Commemoration Volume 1936 Page 176 to 183
- 6 (i) "Two Dindima Inscriptions from Mullandram", —A N Krishna Iyengar Adyar Library Bulletin Vol V Part 2 1941 Pages 59 to 68
(ii) Preface to 'Achyutarabhyudayam' —K V Rangaswamy Iyengar
(iii) DINDIMA FAMILY —Bhandarkar Oriental Research Institute Silver Jubilee Volume, 1942, Pages 23—29
- 7 "தமிழ் இலக்கிய வரலாறு — 14-ஆம் நூற்றாண்டு"
—மு அருணாசலம், பக்கம் 32
- 8 Poet Villiputhurar has sung thus

(i) "கொங்கா குல வரபதி யாட கொண்டானென
ஒரு வணமைக குரிசில தோன்றி
வெங்கலியின முழகாமல் கரு நடப்போ
வெள்ளதது விழாமல் நானகாம
சங்கமென முச்சங்கத தண்டமிழநூல்
கலங்காமல் கலை கண்டானே"

(ii) 'சொன்மழை பொழிந்தது நாளதொறும் தனது
தோளவலி துதிக்கும் நாவலாககுப
பொன்மழை பொழியும் கொங்கா பூபதி தன்
பொறபதம் பொருந்தலா போல"

—“தமிழ் இலக்கிய வரலாறு—14-ஆம் நூற்றாண்டு”
மு அருணாசலம் பக்கங்கள் 21, 22

Irattaiyar have sung thus

“சாணாககு முன்னிறகும் ஆட்கொண்ட நாயகன்
தமிழ் கொங்கா கோன்

பாணுற்ற வரிவண்டு சோவகை நகராதி
பக்கத்திலே

ஊனுக்கு வாரா திருப்பாய விருப்பாசி
உயா வானிலே

வீனுக்கு தினனாகம் மெலிகின்ற திவவாறு
வெண் திங்களே ”

—“தமிழ் இலக்கிய வரலாறு—14 ஆம் நூற்றாண்டு”
மு அருணாசலம், பக்கம் 44

9 (i) “வடித்தசுடா வேற்சம்பன் வாழமலி நாதன்
கொடுத்த திருத்தோ மேற்கொண்டு ”

“செம்பதுமை கேள்வன் திருமலி நாதன் உயா
சம்புதி நலகும் தடந்தோ போல ”

—“ஏகாம்பர நாதா உலா ” 102, 146

“தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 14-ஆம் நூற்றாண்டு”
மு அருணாசலம், பக்கம் 59

(ii) Historical Inscriptions of Southern India, Page 389

10 (i) திருப்புகழ் “நாதபிந்துக லாதி நமோ நம்”

(ii) “Historical Inscriptions of Southern India”, Page 216

11 “Mysore Gazetteer”, Vol II, Part III Page 1489

12 “மன்னு திரு வண்ணமலையிற சம்பநதாண்டாற்கு
பன்னுதலைச் சவரம் பண்ணுவதேன் ?—மின்னின
இளைத்த மடவார இவனகுடுமி பற்றிவளைத்
திழுத்துக் குட்டா மலுக்கு ”

13 Inscription No 89, “South Indian Inscriptions”, Vol VIII

14. திருப்புகழ் “ஒரு வழிப டாது மாயை ”

15 Inscription No 56 of 1900 “South Indian Temple Inscription” Vol II
Pages 92) 930

16 திருப்புகழ் “குமர குருபா குணதர் திசிசர
“திருமொழி யுரைபெற ”

BIOGRAPHY

— INTERNAL EVIDENCE

IF a correct assessment of Arunagirinatha's personality in his early years is made from his own compositions and from contemporary literature of other writers, the following facts emerge

- Arunagirinatha was a traditional type of devout Hindu. Lord Muruga was the family God whom his ancestors have been worshipping. In his Tiruppugzh¹, he prays 'Oh, Kanda ! The glorious God of the hills ! Pray bestow Thine blessings accepting the ardent worship of this humble son to You, my ancestral deity ''

His learning, especially of religious and spiritual literature must have been acquired in his early years and it was both vast and deep. In the Tamil language, he excelled in expression and learning. In his compositions, he exhibits familiarity with the Tamil Works such as *Tevarama*, *Tirukkural*, *Kaaringal*, *Ula*, *Eaval*, *Kalambakam Kovai*, *Sindhu*, *Madal* and *Maala*. He had also cultivated the art of writing eulogies of rich men to obtain presents of money from them². His compositions abound in the use of Sanskrit words and they also show that he was familiar with the *Ithasas*, the *Gita*, the *Upanishads*, *Agamas*,

Mantra and *Tantra Sastras*, *Yoga Sutras* and *Kama Sutra*

His *archana* on Lord Muruga in two songs are mostly in Sanskrit³. One is therefore, entitled to assume that his mastery of Sanskrit language was equal to that of Tamil and that he was quite capable of composing original work in Sanskrit. Unless he was born in a family whose traditions were such that every young male member from his early years received the highest cultural and religious education prevailing in those days, it would not have been possible for Arunagirinatha to have acquired the vast learning that he has exhibited.

That he was leading a debaucherous life⁴ in his early years is admitted by him in his prayer to Lord Muruga, thus 'Will I ever get to know how to attain Your holy feet before becoming too old wasting my youth, as I am, by indulgence in sinful sexual pleasures'' Here one must utter a word of warning that all references to a life of lust in many of his poems should not be taken literally—that is to say, as confessions of his own guilt⁵.

But his life of debauchery could not have lasted very long. Perhaps, it proved to be a costly indulgence and he was soon reduced to a life of penury and became very dejected. In one of his songs, he says *

"To me, who seeks the company of prostitutes all the time, spending on them whatever little money I earn by bestowing lavish praises on men who lack wisdom, who indulge in devilish activities and who have no sense of gratitude pray Muruga, grant me Moksha (from all this)"

In another song⁷, he speaks with poignant emotion about his despicable state thus

Ridiculed and jeered at by my wife, by the people of the town, by the women of the place, my father and my relations being disgusted in their minds by my conduct, every one scolding me or indulging in loose talks about me and being treated as a despicable person by the very people whom I have loved, my mind became confused and full of gloom. I thought within myself Is it for this that I strove to obtain this human body which is a treasure, indeed? "

The first sign of God's grace and compassion came to Arunagirinatha after a *Mahatma* sought him and spoke to him in a sweet voice with love and affection. The Mahatma advised him to meditate on the six-faced God Shanmukha" *. But Arunagirinatha did not heed the advice for some time and people began to deride him for ignoring the advice of the Mahatma

A change soon came over him. He began to worry very much over his pitiable state. He thought of the advice of the Mahatma and attempted to spend some hours in meditation facing the image of Lord Muruga installed in the Gopuram. But his will, weakened by his immoral life, lacked the strength to persist in that attempt. The crisis in his life started mounting up. He decided to surrender, at the feet of Lord Muruga, the body that had failed to serve Him in any way. He decided upon suicide. At this moment, Lord Muruga appeared standing on a dancing peacock, halted him in the act and took possession of him⁹.

"Oh Gurunatha ! You came along on the peacock holding the Vel that broke to pieces the Krauncha Mountain in Your hand and took possession of me in that the people of the world may admire Your grace"

"When I was about to shed life from my body, out of compassion for me and to elevate me to a better and praise-worthy status, You came upon the scene, dancing, accompanied by Your celestial devotees and showered grace on me"

One must assume that after this surrender to Lord Muruga which was accepted by Him, the lure of lust should have left Arunagirinatha. For, if surrender to the Lord does not relieve one instantaneously of all dross, then surrender will have no meaning. One may safely assert that after Arunagirinatha was taken possession of by the Lord, all prayers in his songs thereafter seeking to be relieved from the attraction of lust—are for the benefit of others and not for himself.

சுவாமி மலை
SWAMI MALAI

Here, one must pause for a moment Was Arunagirinatha's decision to end his life born of mere disgust and frustration — a simple attempt at suicide, in order to put an end to suffering, which can no longer be endured? One must remember that God does not intervene in every instance of attempted suicide to save the person. The manifestation of Lord Muruga standing on his dancing peacock is not an every day occurrence. It is not vouchsafed even to His most sincere devotees. Yet Arunagirinatha, the dissolute, was rewarded with this supreme act of compassion. In our Sastras, it is said that the state of mind of a person at the last moment when life is about to leave the body, is very important from the point of view of his rebirth. If one were to utter the name of Narayana or Shiva and fix his mind on His form at the time of death, he is assured of *Moksha* and release from rebirth. Arunagirinatha had realised with great poignancy that the body had failed to serve the purpose for which God had intended it. He had misused it for immoral purposes. What was there left for him to do except to surrender the mind and the body to the Lord? He sings thus ¹⁰

Oh mind of mine !
Trust not the body
That infernal machine
Turning out pleasure and pain
Brahma who sits on the Lotus
Created it to bind the mind

Oh mind of mine !
Free thyself from fear
To seek Him, endeavour
Patiently and steadily
Let us go to Him
Show our love and surrender

Oh mind of mine !
It's good you decided to surrender
See Him on His peacock Vahana
He has now taken charge of you
Doubt not, there is no Greater State
Dwell on His holy name
Always, 'Mainda, Kumara

A kshatriya warrior of old, leaving his house, his wife and children and relative and abandoning all his desires and possessions, goes to the battle field with the assurance that if he should die there he will attain *Vina Svarga* (Valhalla). Similarly, a great bhakta is always prepared to sacrifice a limb or an eye or even his life for the sake of God in the firm belief that the Lord will accept the sacrifice and make him one of his possessions. Lord Muruga came to the rescue of his body and saved him not only from death but accepted him as dear to him and took possession of him. How beautiful Arunagirinatha has expressed it when Lord Muruga appeared before him !

Kinkini thith thimi, thith thith
The anklets on the dancing feet jingled
A sound that to other sounds
Closed my hearing

The Kadamba garland that He wore
Suffused me with its cloying fragrance
And my breath was held
His moon-like countenance and
tender smile
Caused such cheer and ecstasy
That my mind was lost

For a moment He looked at me
A cool liquid light poured out
From His long lotus eyes
It filled my heart tasting like nectar
And I was lost to Him for ever

FOOTNOTES

- 1 திருப்புகழ் “கரதல முங்குறி ”
- 2 திருப்புகழ் “இருகனக மாமேரு ”
“அறிவிலலாப பித்தா ”
- 3 திருப்புகழ் “நாதபிநதுக லாதி நமோ நம”
- 4 திருப்புகழ் “கரதல முங்குறி ”
- 5 THE LURE OF LUST — Chapter No, 5 in this book, Page 41—45
- 6 திருப்புகழ் “அறிவிலலாப பித்தா ”
- 7 திருப்புகழ் “மனையவள நகைக ”
- 8 திருப்புகழ் “கமல குமிளித ”
- 9 திருப்புகழ் “அரிவையா நெஞ்சுரு ”
“கோதி முடிதது ”
- 10 திருப்புகழ் “அநதோ மனமே ”

ஸ்ரீ அருணகிரிநாதா நூற்றாண்டு விழாவிற்கு
வாழ்த்துக்கள்

Eswari Printers

R K MARKET,
ROBERTSONPET, K G F 563122

Prop V MURUGAN

Phone 409

LIFE OF VALLIMALAI SRI SACCHIDANANDA SWAMI

— SWAMI ANVANANDA

MANY SHORT SKETCHES of the life of Vallimalai Sri Sacchidananda Swami have appeared in print both in Tamil and in English. But to everyone attempting to write his life, there is only one source book available, which is VALLIMALAI VALLAL by Sri R Kalyanasundaram Iyer, published in 1957. The late Sri V S Shanmugam Pillai, who first published the Thiruppugah songs, conceived the idea of writing the life of the Swami. For this purpose, he had made notes by eliciting information from the Swami himself about his past and that was in the year 1935. His notes were handed over to Sri Kalyanasundaram Iyer for use in the book he had intended to write on the Swami's life. He had also made some notes in the same way. Sri Kalyanasundaram Iyer has stated in the preface to an English sketch of Vallimalai Sri Sacchidananda Swami (published in 1951), the initial opposition to its publication by the Swami as follows:

'About four years ago, I compiled his life sketch in Tamil. Whenever I wanted to publish it and sought the permission of the Swami, I always received evasive replies or was invariably side-tracked. Whether he shunned publicity or he did not like his life to be dissected or vivisected, one cannot say''

One cannot exaggerate the value and importance of Vallimalai Vallal'', for without it, we will be knowing next to nothing especially about the Swami's early life. I do not claim any originality for this short account and I must acknowledge my indebtedness to 'Vallimalai Vallal' by Sri Kalyanasundaram Iyer for most of the information about the Swami.

Parentage

Chidambara Iyer was a traditional type of orthodox Brahmin. Like his ancestors he had also studied Hindu scriptures, Mantra Sastras, Puranas, etc. He led the life expected of good Brahmins in the nineteenth century, observing fasts and disciplines enjoined on them. He had married, while quite young, Parvati. But she died a few years after the marriage without giving birth to any children. He married for the second time, Mahalakshmi. As an orthodox Brahmin, he would get up in the early hours of the morning and after ablutions, he would perform his daily religious duties and read the scriptural texts and the Puranas. The few hours of leisure left to him were utilised for the benefit of the people of the village who consulted him about the writing of horoscopes of a newly-born, for fixing auspicious time for ploughing the land or sowing the seed or building a new house. They also sought his advice to rid themselves from difficulties and

sufferings caused by semi-divine origins. There was in those days, a certain amount of renunciation on the part of Brahmins which drew respect and attracted people of all castes to confide in them. They were never left in wants nor were they very affluent, but were a happy and contented lot. Chidambara Iyer lived in the Agraharam (a place reserved for Brahmin residents) in the village of Poonachi Puthur, near Bhavani in Coimbatore District.

There was one deficiency in his otherwise contented life. That was the lack of a son. The belief is held by orthodox Hindu parents that unless one is survived by a son who would offer *Pinda* (oblations) after their death, their souls will not abide in peace. One day, while Mahalaksmi, his wife, was in the kitchen doing work, a black cobra which had crept in was noticed by her. At first she was a little frightened, but she was soon reminded of *Sarpagiri* or Nagagiri—the other name of the hill in Tiruchengodu where Lord *Ardhanari* (a composite image of Lord Shiva and Parvati) and God Subrahmanya have their sanctum sanctorum back to back. She immediately offered lighted camphor to the serpent as a mark of respect and the serpent quickly left the place. Then both the husband and wife conferred over the incident and they decided that in order to be blessed with a son, they should trek on foot to Tiruchengodu for twelve consecutive new moon days and do perambulation and offer worship to the Gods installed on the top of the hill.

The Gods heard their prayers and as a result a daughter was born to them who

was named Nagammal. Next they were blessed with a son who was born on a Friday morning before sun-rise, on the 25th of November 1870 and he is the subject of this biography. The birth of a male child gave them great joy. He was a lively child, handsome to look at and everyone who came to see the child was attracted to him. He was given the name of *Ardhanari*—the name of the God at Tiruchengodu who had gifted him to his parents. Chidambara Iyer died when the child was only five years old. The widowed mother thereafter took the child to Erode where her brother was having a coffee hotel. In March 1876, the *Upanayanam* of Ardhanari took place and he was soon after put to school for education. He did not fare well in his studies, being very playful and not easily disciplined. According to the practice of those times he was married in his ninth year to a girl five years old. Realising that he will not fare well in his studies, his uncle left Erode on foot taking him to Mysore to seek employment where one Guruswami Iyer (a cousin of Ardhanari) was the head cook in the palace of the Maharaja of Mysore. Between the age of nine and twelve, he was employed as an apprentice cook in the Zenana. But when a boy reached the age of twelve, he could no longer be entertained there. He was, therefore, given the job of a travelling cook. While in the Mysore palace, Ardhanari took a great deal of interest in physical culture and practised wrestling with the wrestlers enjoying the Maharaja's patronage. He soon rose, by his culinary skill, to the position of a head travelling cook and held that post from 1887 to 1907. One failed to discern

in him, during those years, any sign of his later spirituality

There were some incidents during his stay in Mysore of which mention may be made here. One illustrates his robust commonsense and his eagerness to relieve the sufferings of others. A Brahmin girl possessed by a Muslim spirit began talking in Hindustani of which she was totally unacquainted and she was otherwise also behaving queerly. Ardhanari, on hearing about this, caught hold of a young pig and dropped it on her. The Muslim spirit immediately left her and the girl became normal.

When Ardhanari was sixteen years of age, he went to attend the marriage of a near relation. Just before the marriage ceremony was to take place, the bridegroom had fallen down on the ground suffering from an epileptic fit. Immediately, the elders assembled, decided not to proceed with the marriage of the girl with that epileptic. But as preparations had been made for the marriage at great cost they persuaded Ardhanari to marry that girl as his second wife then and there. When Ardhanari was about thirty years of age, his first wife passed away. The children born of her had already died. By his second wife he had two daughters and one son. Both the daughters suddenly died. The shock of these deaths within short intervals had the effect of making Ardhanari lose his zest for family life. A certain amount of renunciation had crept into his mind.

It was also at this time that he began to suffer from the disease of appendicitis. The palace physicians could do nothing to

relieve him from pain and they recommended to the authorities that they may give him leave for six months. At that time a mason employed in the palace advised him to visit Palani. He left Mysore in 1907 with his wife Nagammal and son Narasimhan aged seven years. He travelled by train upto Erode and thereafter on foot to Palani, a distance of about sixty miles. He reached Palani on the 18th of January 1908—the *Tai Poosam* day. In Palani, he engaged himself in the work of serving the Lord by bringing water for His *abhishekam* (sacred bath) from near and distant rivers and subsisted solely on the milk and plantain fruits given to him by the priests from out of the offerings to the God. He was gradually getting freed from his appendicitis.

In May 1908, during the *Agni Nakshatram* festival which is celebrated in the Palani Temple, a *Das* from Madurai had come to sing and dance before the Lord. Just as the *Utsava Murti* on the peacock vahana emerged from the temple, she danced singing the Tiruppugazh beginning with the words *Vangara Maibilam*. Ardhanari was present at that time. As soon as he heard the later words of the song *Singara Roopa Mayil Vahana, Namo Namo*, he experienced a pricking sensation all over his body and tears rolled down from his eyes. The ecstasy was that he lost consciousness for a while. When he came back to normalcy, he enquired of those nearby where from had come the song that the *das* sang. He was told that it came from Tiruppugazh. A Brahmin boy of eight years of age by name Mani, undertook to teach the Swami the Tamil alphabets. The landlady of a house close by who befriended him, go

from Madras the first volume of Tiruppugazh. The Lord, who had gifted the child to his parents, stepped in to remind Ardhanari of his true origin through the simple device of the song sung by the dasi. Ardhanari had now received the grace of the Lord of Palani. Is it a wonder, therefore, that he was able not only to learn the Tamil language, but also to sing Tiruppugazh within a few months! Such was the miracle of God that Ardhanari was seen, soon after, singing outside the sanctum of the Lord, one after another—all the four hundred and odd songs in the first volume of Tiruppugazh. At this time, he was given the name of Mysore Swami by the public of the place.

Leaving his wife and son in Palani, he started in April 1912 on a pilgrimage to Tiruchendur, Rameswaram and Kadirgammam. Meantime his son left his mother in Palani and went to Burma with some friends to seek employment. Returning from Kadirgammam, the Swami came to Kovilpatti in October 1912. There, he met one Venkatarayar who was a great scholar in Sanskrit. The Swami and his wife stayed with him for about 45 days and the Swami learnt from him the philosophical truths enunciated in the *Gita* and *Jnana Vasishtam*. Venkatarayar advised the Swami to go to Tiruvannamalai where Ramana Maharshi and Seshadri Swami could be met. The Swami returned to Palani from Kovilpatti and after a few days stay, visited Srirangam and reached Tiruvannamalai. Many ardent seekers after God in those days invariably found their steps leading them to Ramana Maharshi's Asram on the hill. Our Swami described his experience

on the occasion of his first meeting with Ramana Maharshi in these words:

When I reached the Asram on the hill early in the morning, I found some people had assembled outside and were waiting for the darsan of Maharshi who had not yet emerged from his shelter. After a little while he came out wearing only a *kaupina* or cod-piece and stood before them with a staff in one hand. I looked at him, but I beheld only the form of the Lord of Palani. I experienced indescribable bliss and a pleasant sensation crept all over my body.

He stayed with Maharshi for about two months, when his singing of Tiruppugazh received corrections, here and there, at the hands of the Maharshi. At that time, he had seen Sri Seshadri Swami only from a distance a few times but had no personal meeting. From Tiruvannamalai, he came to Madras for the first time in 1913.

The Swami stayed in Madras in the house of a priest by name Venkatesa Iyer and started collecting money and provision for poor feeding on the conclusion of the Skanda Shashti Pooja. Food was served to Brahmins and others who came to the Purohit's house. Among them was one person who was wearing a torn and dirty cloth and whose body was full of leprosy sores from which pus was oozing. The Swami took the leper to a separate room and called upon his wife to serve him food with proper attention. Like the others, after partaking food and expressing satisfaction, he left the place. It was the habit of the Swami, after each occasion of poor feeding, to roll his body on the

leaves on which food had been partaken by the guests. On this occasion he came to roll his body on the leaf of the leper. Though the pus oozing from his body sores was seen all round, the Swami did not in the least mind it and started to roll. But soon after rolling on the leper's leaf, he became lost to outward consciousness. In a vision, a bright light appeared, out of which the form of Seshadri Swami took shape and spoke to him thus: "What is all this, let us be going." Immediately, the Swami in his vision saw that he had got rid of the tuft of his hair and sacred thread. Seshadri Swami, before leaving, blessed him saying, "You will attain a very high state." After Palani, this was the second great spiritual experience the Swami had.

Whenever gifts of money were bestowed upon the Swami by pious people, he would wait till he accumulated a sizeable amount and would then spend it on poor feeding. Nothing gave him so much happiness than the sight of the hungry poor consuming food. To the true Hindu, there is no greater charity that he could perform. It can truly be said that God manifests Himself at every place where the poor and hungry are fed out of genuine love and compassion and not as ostentatious charity. In Madras one day, the Swami had made arrangements to feed about 150 poor people and just enough food for that number had been cooked and was ready to be served. When the service was about to commence, there was twice that number sitting on the floor. "How am I going to appease the hunger of all these people?" thought the Swami, sadly perplexed. The food was served and not only did everyone receive the quantity he

could consume, but something was left over at the end. Our Swami, who was anxiously watching the progress of the feeding, was astonished at the miracle that was taking place. He scanned carefully the faces of each and every diner. He noticed a young, fair looking boy sitting in a corner, pretending to eat. He looked at his eyes and recognised immediately Lord Muruga in the role of the worker of the miracle. Many persons have witnessed the miracle in the Swami's asram on top of the Vallimalai Hill, of sufficient food being available at all times of the day and night irrespective of the number of visitors who suddenly arrive. The cows in the Asram were not milked at stated times as is usual, but yielded milk at any time of the day or night for the needs of visitors. Most of the spiritual men in our country are agreed about the importance and necessity of distributing food to the poor. Many sanyasins, who have renounced every karma, can be seen taking the initiative in organizing poor-feeding on a large scale.

From Madras the Swami went to Tiruttani. Once in Tiruttani he was singing Tiruppugazh songs contained in the first volume published by Sri V. T. Subramania Pillai. He was singing in a loud voice without a single mistake, conforming to metre and correctly pronouncing the Tamil words. So absorbed was he while singing that he did not notice that the time for the mid-day puja had arrived and that he should stop singing. Sri Chengalvaraya Pillai was listening to his singing and was amazed at his fervour. He approached him and asked him from which book he had memorised those songs, to which the Swami replied that he got them

from Subramania Pillai's book. Immediately Sri Chengalvaraya Pillai told the Swami that Subramania Pillai was his father. Swami rejoiced on hearing this, embraced him and said, 'My dear boy, I have been searching for you all these years.' Sri Chengalvaraya Pillai promised to send the second volume of Tiruppugazh to the Swami to the address given at Palani.

After coming down the Tiruttani hill, Swami's wife told him, "I will not agree to your taking Sanyasa until Dandapani Swami of Neikundram approves of it." His wife was obliged to say this because, soon after the vision of Sri Seshadri Swami, the Swami was pressing her very often for her consent to his taking sanyasa. On hearing her, our Swami began to sing Tiruppugazh with great devotion. Immediately Neikundram Dandapani Swami appeared before them and addressed his wife thus: "See here, your husband has attained a higher state than many jnanis, observe well, he has lost all awareness of the body. The greatest blessing has been conferred on you by your husband attaining a higher state than that of many Yogis and Siddhas." Who can say whether the vision of Neikundram Dandapani Swami that appeared before them was none other than that of the Lord of Palani who chose to take that form? Swami and his wife then reached Palani. To implement his decision to take sanyasa, he sent a telegram to his son in Burma to come back. After his arrival, having entrusted his wife to his care, the Swami left Palani without disclosing his destination. He came to Madras and then with the help of gifts of money given by kind and generous people he went on a

pilgrimage to Varanasi via Calcutta. In Varanasi or Kasi he stayed for two months spending his time singing Tiruppugazh before God Visvanatha and doing sundry service to the Lord. In July 1913, his wife died in Mysore and his son brought the ashes to Varanasi for being cast into the Ganges. There, meeting his father, Narasimhan wanted to stay with him but the Swami dissuaded him and giving him some money, asked him to go his way.

From July 1913 to April 1916 the Swami was perambulating the Himalayan region visiting holy places like Badrinath, Kedarnath, Gangotri, Yamunotri and Amarnath. He took sanyas from a Swami in the prescribed manner and in obedience to the discipline enjoined by his *guru*, he stayed in one place for ten months to avoid being seen by any of his relations. Then after spending the *Chaturmasya* also there, he threw away his *Danda* and *Kamandalu* into the Ganges and became an *Ativainasrami* (the state beyond the four asramas). During his travels, he met many great souls and whenever an occasion arose he fed the *sadhus*. During one of his wanderings in Ayodhya, he met a *Mahatma* completely naked and lying unconscious in a bush of prickly pear. The Swami went to the nearest village, brought sweets, fed him and removed the thorns from his body. After being blessed by the Mahatma, he spent the whole day fasting and singing Tiruppugazh. Next day he was singing under a tree, it was mid-day and he was feeling very hungry, having fasted the previous day. He began to sing a Tiruppugazh song dealing with Ramayana. There were some monkeys on the branches of the tree under which he was sitting.

After hearing the song of the Swami, some of the monkeys left the tree in great hurry and soon brought some *chappaties* and dropped them before him to appease his hunger. Immediately, the Punjabis whose chappaties the monkeys had snatched away while they were eating nearby, came chasing the monkeys. When they saw that the monkeys had brought food only for the Swami, they were amazed at the compassion of the monkeys.

In April 1916, the Swami returned to Madras. In May 1916 he left Madras for Tiruttani and from there proceeded to Tiruvannamalai. He had not stayed for more than ten days in *Pavazha Kunru* with Ramana Maharshi when on the 13th May 1916 the Maharshi asked him to go down. For a few minutes the Swami was sadly perplexed, wondering whether he had done anything wrong to incur the Maharshi's displeasure. He soon came to the conclusion that the Maharshi's order must be obeyed and he left the hill. While going down Seshadri Swami came running to Vallimalai Swami and after embracing him, made him sit by his side and gave him *Upadesa*. The upadesa was a Sanskrit poem composed by Sri Sankara and he explained its meaning to Vallimalai Swami, who was ignorant of Sanskrit. Here is the translation of a Stanza of the poem.

"Thou art (my) Atman, my intellect is Guriya (the daughter of Himalaya and the consort of Shiva) my sense-organs are Thy attendants, (this) body is Thy temple, ministering to the enjoyment of the objects of the senses is (my) worship to Thee, (my) sleep is Samadhi, all (my) moving about on foot is the act of performing the

rite of Pradakshinam (perambulation), all the words (spoken) are hymns to Thee, Whatever works I do, are Thy worship, O Sambho!

Vallimalai Swami was asked by Seshadri Swami whether there was in Tiruppugazh, a poem of similar import and the Swami recited a few songs, one of them is as follows.

What shall I,
My love will not contain,
It overflows my heart
With strings of love
I shall bind the lotuses
Of my mind
I shall fashion a garland of art
With my words
I shall sprinkle it with the aroma
Of my wisdom
Like the bee that round it buzzes
I shall intone the Hring, expression
Of my peace
And when all is done I shall lay
At your coral feet
That exquisite garland, an offering
Of myself

Thereupon Seshadri Swami declared, "Tiruppugazh is your *Maha Mantra*. One who studies Tiruppugazh need not read the Vedas and the Mantra Sastras. Confine yourself to the study and recitation of Tiruppugazh. There is no need hereafter for you to engage in external puja. Go and live in Vallimalai and I shall come there some time. So far in his travels, Vallimalai Swami had not visited Valli-

malai Seshadri Swami was known to be very learned in Sanskrit, but he had not been credited with a wide knowledge of Tamil literature. Moreover, at that time the songs of Arunagirinatha had nearly gone into oblivion, being put aside as sensuous literature. Seshadri Swami's reference to Tiruppugazh and to Vallimalai hills forming part of his upadesa, is all the more remarkable. Guru is none other than God taking the human form out of compassion, to help the seekers on the path to attain Him.

The Swami stayed in Tiruvannamalai for a few more days and then left for Madras. From Madras, he proceeded to Vallimalai in time to attend the *Kumbhabhisheka* of the temple to Muruga that took place in June 1916. Vallimalai is one among the cluster of hills of no great height near Tiruvalam on the Madras-Bangalore road. There is a small village having the same name at the foot. The hills seem barren of vegetation, looking more like heaps of rock which some giant of bygone days had piled up. There is a temple at the foot of the hill and another higher up, carved partly out of rock and is reached by a flight of steps. On another adjacent hill-top called *Paiyataiyan Kunru* there is a small basin like depression in which one finds big trees and a pool of water. It was this place that the Swami chose for his asram, obeying his Guru Seshadri Swami. There was a natural cave there, but it was small and the entrance to it was narrow that one had to enter it crawling. The Swami and a few villagers using their hands mostly, scooped out the earth inside the cave and made it large enough to seat about hundred persons. While they were excavating, the decayed

bones of three Mahatmas sitting in padmasana pose were found. Swami reverentially collected them in three separate earthen pots and buried them just outside the cave and planted *Pipal* and *Bilva* sapplings over the spot. It was to Vallimalai that Lord Muruga came to take possession of his perfect devotee Valli. She being the very embodiment of divine love, Muruga swore that he will be her constant companion and slave for her. The atmosphere of the place was filled with the resonance of the heart strings of Valli, expressions of her love and devotion to Muruga. In the silence of the night one can hear many kinds of divine music being played and the jingle of little bells on dancing feet and the chanting of Vedas.

Vallimalai Swami had been singing, so far, Tiruppugazh without any attempt at musical embellishment. But by the grace of Valli, he began to sing Tiruppugazh in various ragas during his stay in Vallimalai. Think for a moment of this miracle—a practically unlettered man, learning the Tamil alphabets from a small boy and singing within a few months the most difficult of Tamil musical compositions—Tiruppugazh! Not content with this achievement, he delivered lectures expounding its inner meanings and on top of it all, without knowing the rudiments of music, he allotted *ragas* and *talas* to each song and sang them accordingly. There was no music teacher available on the Vallimalai hills or in the village below. He had the divine Teacher, Valli, to teach him. Valli was the prime and perfect devotee of Tiruppugazh and it was Her feet that he always carried on his head in gratitude for what she had taught him. He had become a devotee of both Muruga and Valli. Valli

began to shower on him Her grace and the *Ashta Siddhis* also

The Swami had a stentorian voice and when he began to sing Tiruppugazh in his asram on the hill, it could be heard by the people of the village at the foot. Some people began to gather round him to hear. The shepherd, the *korava*, the tiller of the soil, the rich and the poor—all sought him and he taught them to sing Tiruppugazh. Many cobras and occasionally even a cheetah could be seen outside the cave when the bhajan was taking place inside, lying quietly harming none, as though they had come to listen to Tiruppugazh. As an instance, when *Tiruppugazh Parayanam* was going on inside the cave, one night a Mohamadan turned up suddenly and asked the Swami to sing the Tiruppugazh of his place. When asked about the name of his place, he said it was Song No. 669. Swami looked into the Tiruppugazh book and found that it was a song relating to *Tiruvalam* and he sang it. An instance illustrating his siddhis given here. He was doing parayanam throughout one night on the hill along with his devotees and on the next day he was distributing food to the poor. On that identical day, after the office hours, he was seen by some women from Sri V. S. C. Pillai's house in Madras, walking in. He took up in his hands the daughter recently born to Shanmugam Pillai and placed *ulak* of kumkum on its forehead and left the place. Other instances like this are narrated in the Centenary Jayanti Souvenir by his devotees writing about their experiences.

What was the Swami's object in popularising the singing of Tiruppugazh? Many seem to think that Tiruppugazh is just

another string of words set to music like that of any drama or cinema song. It will be a good entertainment to music lovers if it conforms to the strict standards of musical art. Swami's parayanams had not this object in view. Tiruppugazh is itself a mantra—a mahamantra in fact, where the correct accentuation of words in their proper measure and pitch is capable of conferring spiritual solace and bliss. Its singing cannot be called a *bhajan*, though for want of a better word it is being used. Its recital is very similar to a Vedic recitation. Some songs can also be compared to a *japa* of holy names or to mystical formula of selected *aksharas*. To the Swami, to hear Tiruppugazh from any lip was to see Muruga seated there. He started twelve *Salhus* or associations in Madras City for the purpose of conducting Tiruppugazh bhajans at frequent intervals. In Bombay, Delhi and Calcutta also Tiruppugazh Sabhas were started. In very many places of Tamilnadu, such Sabhas had begun to function. A Tiruppugazh *Mahanadu* or conference to discuss Tiruppugazh, its propagation, etc., was held in 1944 at Palani and the Swami presided over it. Thus Tiruppugazh was being sung once again after Arunagirinatha's days all over Tamilnadu and outside. The growing popularity of Tiruppugazh resulted in Muruga being taken up as 'Ishta Devata' by Tamil-speaking people in great numbers, irrespective of their being Saivites or Vaishnavites or even non-Hindus like Muslims.

Arunagirinatha's Tiruppugazh cannot be surpassed by any other composition as an expression of devotion to Muruga. Our Swami, therefore, selected certain songs of Tiruppugazh and arranged them in the

proper order appropriate to the various rites in external puja, for mental worship by parayana or recitation by individuals and for bhajan by a group of devotees. It begins with salutation to Vinayaka or Ganesa and consists of welcome or invocation to Murga, songs to signify abhisheka, alankara, archana, offer of incense light, camphor, food and finally arati and supplication to the Lord for one's welfare. This was first published in a book form in 1928 and has since seen many editions. It was given the name of *Tiruppugazh Parayana Tavaneri Tuumurai*. Its value has still to be properly assessed by the devotees of Muruga.

Many are content with singing a few Tiruppugazh songs in any raga of their choice in private or before the public. Undoubtedly, such singing may be good devotional music. But the chief merit of the parayanam is that it indicates a way of approach to God, by appropriate words expressive of bhakti, set to music with appropriate ragas and talas of divine choosing allotted to each song. For daily recitation by a devotee or for community singing, it is difficult to find another order of songs like those in the book for invoking the blessings of Muruga. The Swami had also evolved a novel arrangement of the Vel Vaguppu and called it Vel Marai. Its efficacy as a kind of *Raksha* or charm against evils of all kinds has been tested and proved. Such was his faith in Tiruppugazh that for every kind of illness or difficulty, he would advise his devotees to do recitation of some songs selected by him. It invariably proved effective.

Vallimalai Swami was not satisfied with

what he had so far been able to do. He wanted people *en masse* to adopt the cult of Muruga and Tiruppugazh. It was usual for men in service to visit their official bosses on the 1st January every year, taking with them fruits and garlands as offerings intending to please them. The Swami called a few devotees together and told them that one's time could be better spent if, instead of visiting on New Year Day the bosses who are mortals, one were to visit *One Boss* who is eternal and is in Tiruttani. What is today called the *Padai Vizha* (Step Festival) at Tiruttani was begun by the Swami on the 1st day of January 1918 when, with just six devotees, he climbed the steps of the Tiruttani hill singing Tiruppugazh. From that time onwards it has grown to such a magnitude that the Padai Vizha is today one of the biggest and most inspiring annual festivals of Tamilnadu. The festival is not now confined to Tiruttani alone but to places wherever there is a temple of Muruga or of other Gods on the top of a hill.

One of the happiest experiences of the Swami took place in Madras. One morning at about 9 a.m. a very beautiful girl of twelve years of age met the Swami in Thambu Chetty Street and told him, "I can sing Tiruppugazh, will you please listen?" Swami replied, "Yes" and conducted the girl to a pial of a nearby house whereon to sit and sing. The girl, in a remarkable sweet voice sang a Tiruppugazh in *Mohana* raga. Each word was pronounced correctly and distinctly and the raga *alapana* was very exquisite, the whole performance lasted about an hour and the Swami's joy on hearing her sing, knew no bounds. When it was over, the girl asked the

Swami, "I will ask for one thing, will you give me?" He replied, "Whatever you ask I will give". She said, "Give me the betel box in your hand", and the Swami gave the box. There was in it some betel leaves, nuts, chewing tobacco and a five rupee note. After the girl left, the Swami regretted very much that he had not asked of her, who she was and taken her address. When the Swami returned to Vallimalai after a few days, he found the same betel box within the cave. When he opened it, he found everything intact, but there was in addition a piece of paper on which was written in Tamil which meant, "I won't forget you, you should not forget me—Pongi". One day, one Sundaraswami who was staying with him asked the Swami "Has the Goddess of the hill got any other name beside Valli?" The Swami replied, "We will know about it today or tomorrow". When both of them were at the foot of the hill next day, again a twelve year old girl, singing Tiruppugazh 'Virahara Nokkium' in a divine voice met the two. She said, "I am very hungry, I want some food". The Swami replied "Where can I go for food at this time? I have no food with me to give". Thereupon the girl retorted, "What! Will not even love bubble forth from you?" (Pongi - its English equivalent is 'bubble forth'). Sundaraswami understood that her name was Valli as well as Pongi. When both prostrated at Her feet and got up, She had disappeared from their view.

Seshadri Swami attained *Mahasamadhi* at Tiruvannamalai on 4-1-1929. Vallimalai Swami was present at the interment and took part in the ceremonies that followed. Afterwards, he returned to Vallimalai. From June 1929, the Swami remained at

Vallimalai till January 1941, for a period of nearly twelve years, without going out of the limits of the asram. This was the period of his final *tapas*. The Swami was not left alone all the time. Many devotees from Madras came to spend the holidays in the Swami's company and the asram now again hummed with activity. There was frequent distribution of food to the poor. Devotees would come suddenly in large numbers and they would be fed. Many came there for easy delivery in child birth. How in that spot without any facility, without help of any kind food was found for so many visitors, incurable diseases were got rid of and women subject to abortions had easy delivery of children, are events which would baffle a normal person. In the experiences recorded by his devotees in the Souvenir referred before, innumerable instances of the Swami's intervention to help Tiruppugazh devotees are given.

It may be remembered that at the time of giving upadesa to Vallimalai Swami, he added at the end, "I will also come to Vallimalai later". The Swami had forgotten this talk. But one day a caretaker of the cremation ground at Tiruvannamalai came to Vallimalai hills and met the Swami. That caretaker told the Swami that Seshadri Swami used to spend many nights in the cremation ground and that he had become greatly attached to him and had received his blessings, but after his Mahasamadhi, he missed him very much. Not long before, he had a dream one night in which Seshadri Swami appeared and told him, "Come to Vallimalai and you will see me". "Accordingly I came here. I saw a big mongoose in front of me, but suddenly it

disappeared from view and in its place he saw Seshadri Swami looking at me" Immediately, Vallimalai Swami recollected Seshadri Swami's words and since he had also seen an unusually big mongoose, without knowing its transformation into Seshadri Swami, he gave it thereafter the name of *Perryavar* or great person and used to feed the mongoose with sweetened rice every day. It is interesting to compare here the experience of Ramana Maharshi about a mongoose that used to move about in the Skandasram in Tiruvannamalai. Siddha Purushas are credited with the power of transforming themselves at will into other forms, human or animal. Perhaps, Seshadri Swami had chosen the form of a mongoose even while living.

It was the period of the Second World War and there was fear and panic among the people at the threat of Japanese invasion. To the Swami, there was only one panacea for all evils and dangers and that was Tiruppugazh. He selected a few songs and made them into a book called 'Tiruppugazh Parayana Gundu'. A close devotee of the Swami, Kosapettai Murugesam Pillai, undertook to print it. It was distributed widely with the advice to recite it loudly every day to overcome the fear. Even today, a recital of those songs affords the devotees a shield against dangers and mishaps.

In 1947, the author took with him a minister of the Madras State and a newspaper magnate for darshan of the Swami in Vallimalai. After introductions were over, the Swami turned to him and asked "I do not read newspapers here. How are things going on in this country?" The author answered, "Though India has

attained freedom from foreign rule, still a lot of blood is being shed on account of the partition of India." The Swami said, "I sensed something like this would happen, the *akhanda* light, which I keep lighted up in the cave for the welfare of our country for the last twelve years, is still burning and has not been put out. You can go in and see it. Our country has yet to wait for troubles to be over in spite of freedom having been attained. The newspaper magnate immediately turned to the minister and said, "The politicians think that it was they who fought and won India's freedom. But I think we owe it in the greatest measure to saints like these who have laboured in silence."

Vallimalai Swami conducted the Arunagirinatha Jayanti at Vallimalai for the last time in 1947. Perhaps, at that time the order had come from Lord Muruga that his attachment even to the hill and the asram should be given up. Perhaps to strengthen the Swami's mind, events in Vallimalai suddenly underwent a dramatic change. Some of the local people, who so long loved and respected him, suddenly became indifferent and even hostile to him. He decided to quit Vallimalai. And in February 1948, he came to Madras with the very few articles which were in use in the asram. Even for these few articles, the Swami shed his attachment by distributing them amongst his devotees. There was however one thing closest to his heart, that was his *Ishta Devata*, Valli or Pongi. He told the author one day, "I want to place a burden on you, will you agree to take it up?" He replied, "If I am capable of carrying it, I will." The matter ended there and at that time no further mention of it was made till after

the Navaratri Festival of 1949. Meanwhile, the Swami was visiting the author in his house once a week invariably on Sundays. The Swami showed great interest in the stone image of Devi which had been installed under a Bakula tree in 1946 and which was being worshipped once a week as Mahalakshmi. The first greeting of the Swami on his visits to the author's house was always something like this: 'That *Vaishnavi* under the tree is very beautiful'. He later said he had seen *Vaishnavi* in Kashmir. There is a famous temple of *Vaishno Devi* near Jammu, but there is no image there which bears any external resemblance to this image.

It was during the Navaratri of 1948, that the Swami had a unique experience which he narrated to the author soon after. He was doing Navaratri Puja at Sri V S C Pillai's house in Madras and had cooked rice in a silver bowl for being offered to the deity. As the puja was going on, the Swami heard a voice from outside soliciting food. The Swami thought for a moment, 'How can I offer this cooked rice before offering to Goddess? But should the hungry man wait till then?' Another thought came chasing away the first, 'To feed the hungry, is to feed God'. He took the bowl of rice and went to the front door opening to the street. There he saw a beggar in tattered clothes and not very clean. He was about to offer the rice in the bowl into his hands. The beggar said, 'Throw it on the ground'. Swami hesitated, but the beggar repeated the words which sounded this time more like a command than a request. The Swami accordingly emptied the bowl of rice on the ground at the edge of the road and the beggar thereupon consumed it. He then

asked the beggar, 'Why is it that you wanted the rice to be thrown on the ground? With great desire to feed you, I brought what was intended to be offered to God'. The beggar answered, 'Your desire to feed me was destroyed when you threw it on the ground and my desire to eat your food from out of your hands was also gone, for, I ate what was abandoned by you'. Suddenly the beggar's face lighted up and he sang the few lines from the *Tiruvannamalai Tiruppugazh*

'If one gets rid of the false thought
THIS AND THIS IS MINE, one can
gain the wisdom which Vedas
proclaim''

The Swami was surprised beyond measure that a beggar should quote a song of such spiritual import from *Tiruppugazh*. And he looked at the eyes of the beggar and recognised Him. Narrating this to the author, he concluded in a choking voice, 'Even in Kaliyuga and in this sinful wretched city, where people are mostly engaged all the time running after wealth and goods without possessing the thought of God, see how God Muruga, out of great compassion, has taken the role of the beggar to manifest and teach!'

After this incident, the Swami should have known that the time for shedding his body would soon arrive. He met the author again after this and said, 'While at Vallimalai, I was worshipping my *Ishta Devata* installed there under the name of *Pongi* (another name of Valli, the consort of Lord Muruga). On leaving Vallimalai for good, the deity was consecrated in a small shrine in the compound of the Government General Hospital at Madras

That place is not well kept and does not afford me satisfaction. I would like to consecrate Her in this image of Sri Vaishnavi'. Some days later, the Swami came with a few women who could sing Tiruppugazh and brought a red sari with him which he had purchased. A woman of the gypsy tribe was sent for to be present on the occasion. Along with the women who came with him, the Swami sang a few songs of Tiruppugazh. Then he alone sang a song in such a high emotional strain that drew tears from all eyes including his own. Going round the deity thrice, he presented the red sari to the gypsy woman and declared that his Ishta—Pongi had been inducted in the image of Sri Vaishnavi. After this consecration, Sri Vaishnavi Devi began to expand Her domain and She chose Tirumullaivayil near Madras as Her permanent abode and built for Herself a pucca temple. There She gives darshan and affords solace to thousands of people. Such is the grace of Sidha Purushas!

Till he attained Mahasamadhi on the 22nd day of November 1950, the Swami spent most of his time in Madras. He no longer exhibited much of the Siddhis, but he was at his best. Behaving as a lovable child, he was at home in any environment and brought cheer and comfort to every home that he visited. He was

interested, in a wondering sort of way, at the world of material and scientific achievements. He went about putting finishing touches to the task entrusted to him by God and still remaining undone. Here, it was bringing about the marriage of a girl who sang Tiruppugazh, the starting of a bhakta on a career so that he can earn a living or enrolling of new devotees who would keep the light, which he had lit, burning.

The Swami offered prayers to Sri Vaishnavi Devi on Friday the 14th April 1950 just an hour or so before Ramana Maharshi's Mahasamadhi. The Swami took the train that night for Tiruvannamalai, but even as he boarded the train, he knew that the Maharshi had attained Samadhi. Both his Gurus, Ramana Maharshi and Seshadri Swami had, chosen to quit the world. He had completed the tasks set before him by God. At the General Hospital in Madras where he was taken to on his last illness, he shed his physical body on 22-11-1950. The light inside escaped through the *ajna chakra*. The author and others present can vouchsafe the truth of this, for, when they saw the body, a small wound was seen at the place of the *ajna chakra* where blood had coagulated. The samadhi or interment took place within his favourite cave on the next day, i.e., 23-11-1950, on the Vallimalai hill and was attended by hundreds of his devotees.

ಗ ಣ ಪ ತಿ ಧ್ಯಾ ನ

ವಾರಣತ್ ತಾನ್ಯೈ ಯಯನ್ವೈವಿಣ್ ಕೋರೈ ಮಲರ್ ಕರತ್ತು
ವಾರಣತ್ ತಾನ್ಯೈ ಮಗತ್ತುವೆನ್ ದೋನ್ಮೈಂದ್ ತನ್ಯೈದುವಸ
ವಾರಣತ್ ತಾನ್ಯೈ ತುಣೈನಯಂದ್ ತಾನ್ಯೈ ವಯಲರುಣೈ
ವಾರಣತ್ ತಾನ್ಯೈ ತಿರೈಕೊಂಡ ಯಾನ್ಯೈಯೈ ವಾಳೈತುನನೇ

ಕೈತ್ತಲ ನಿರೈಕನಿ ಯವಮೊ ಡವಲ್ ಪೊರಿ
ಕಪ್ಪಿಯ ಕರಿಮುಗ

ನಡಿಪೇಣಿ-

ಕಟ್ಟಿಡು ಮಡಿಯವರ್ ಬುದ್ಧಿಯಿ ಲುರೈಭವ
ಕರಪಗ ಮೆನವಿನ್ನೈ

ಕಡಿಬೇಗುಂ ,

ಮುತ್ತಮು ಮದಿಯಮುಂ ವೈತ್ತಿಡು ಮರನ್ಮಗನ್
ಮರಪೊರು ತಿರಳಪುಯ

ಮದಯಾನ್ಯೈ-

ಮತ್ತಳ ವಯಿರನೈ ಉತ್ತಮಿ ಪುದೈವನೈ
ಮಟ್ಟವಿಳ್ ಮಲರ್ ಕೊಡು

ಪಣಿವೇನೇ ,

ಮುತ್ತಮಿ ಕಡೈವಿನ್ನೈ ಮುರ್ವಡು ಗಿರಿತನಿಲ್
ಮುರ್ವಡ ಎಳುದಿಯ

ಮುದಲ್ ಪೋನೇ-

ಮುಪ್ಪುರ ಮೆರಿಜಿಯಾದ ಅಚ್ಚವ ನುರೈರದಂ
ಅಚ್ಚದು ಪೊಡಿ ಜಿಯಾದ

ಅದಿಧೀರಾ ,

ಅತ್ತಯ ರದುಕೊಡು ಸುಬ್ಬಿರ ಮಣಿವಡುಂ
ಅಪ್ಪನ ಮದನಿಡೈ

ಯಿಭಮಾಗಿ-

ಅಕ್ಕುರ ಮಗಳುಡ ನಚ್ಚರು ಮುರುಗನೈ
ಅಕ್ಕುಣ ಮಣಮರುಳ್

ವೆರುಮಾಳೇ

ಉಂಭರ್‌ತರುತ್ ತೇನುಮಡೆಕ್	- ಕಶಿವಾಗಿ-
ಒಣ್‌ಕಡಲಿರ್‌ ಬ್ರೀನಮುದತ್	ತುಣರ್‌ವೂರಿ ,
ಇನ್‌ಭರಸತ್ ತೇಪರುಗಿವ್	ಪಲಕಾಲುಂ-
ಎಂಡ್ರನುಯಿರ್‌ಕ್ ಕಾದರವುರ್	ರರುಳ್‌ವಾಯೇ ,
ತಂಬಿತನಕ್ ಕಾಗವನತ್	ತಣೈವೋನೇ-
ತಂದೈವಲತ್ ತಾಲರುಳ್‌ಚೈಕ್	ಕನಿಯೋನೇ ,
ಅನ್ನರ್‌ತಮಕ್ ಕಾನಸಿಲೈವ್	ಪೊರುಳೋನೇ-
ಐಂದುಕರತ್ ತಾನ್ನೈಮುಗನ್	ಪೆರುಮಾಳೇ

ಕಾವ್ಯ

ಅಂದಾದಿ ಯಿಲ್ಲಾ ಇರೈವನುಕ್ಕು ಅಂದಾದಿ ಯನ್ನುರೈತ್ತುಂ
ನಂದಾ ವಗುಪ್ಪು ಅಲಂಕಾರಂ ಅವರ್‌ಕ್‌ಕೇ ನನಿಪುನೈಂದುಂ
ಮುಂದಾದರವಿಲ್ ಅವನ್ ಪುಗಲ್ ಬೂಕಿಮುಟ್ಟುಂ ಚೊನ್ನ
ಎಂದಾಯ್ ಆರುಣಗಿರಿನಾದಾ ಎಮ್ಮೈ ನೀ -ಏಟ್ಟು ಅರುಳೇ ।

ಶ್ರೀ ಅರುಣಗಿರಿನಾಥ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಸ್ತುತಿ

ಅರುವನೊರು ನಾನ್‌ಕಾಗಿ ವುರುವನೊರು
ನಾನ್‌ಕಾಗಿ ಯೆರೈಯಿ ರೆಂಡು

ಮರುವಿಯುಳ ಉರುವರುವ ಮೊಂಡ್ರಾಗಿ
ಮುತ್ತಿರಮುಂ ವಳುತ್ತ ಪೊಣ್ಣಾವ್

ನೆರುವೆಳಕ್ಕುಂ ಅಪ್ಪಾಲಾ ಯುಳ್ಳಪ್ಪೇರು
ಳೀದಿನೆವೇ ಪೆರಿದುಂಚ್ ಚೇಯೋನ್

ಒರುವನೈಯೇ ಪುಗಳ್‌ಂದವರು ಳರುಣಗಿರಿ
ನೇವಡಿಪ್ಪೋ ತುಳತ್ತುಳ್ ವೈಪ್ಪಾಂ

—ಸಾಂಬನ್ ಶ್ರೀಮದ್ ಕುಮರಗುರುದಾಸ ಸ್ವಾಮಿಗಳ್

ಉರುವಾಯ್ ಅರುವಾಯ್, ಉಳದಾಯ್ ಇಲದಾಯ್,
ಮರುವಾಯ್ ಮಲರಾಯ್, ಮಣಿಯಾಯ್ ಒಳಿಯಾಯ್
ಕರುವಾಯ್ ಉಯಿರಾಯ್, ಗದಿಯಾಯ್ ವಿದಿಯಾಯ್,
ಗುರುವಾಯ್ ವರುವಾಯ್, ಅರುಳ್‌ವಾಯ್ ಗುಹನೇ !

ಮುತ್ತೈತಾತರು ನತ್ತಿತಾ ತಿರುನಗೈ
ಅತ್ತಿಕ್ಕಿರೈ ನತ್ತಿಚ್ ಚರವಣ
ಮುತ್ತಿಕ್ಕೊರು ವಿತ್ತುಕ್ ಗುರುವರ ನನವೋದುಂ—

ಮುಕ್ಕಟಾವರ ಮರ್‌ಕುಚ್ ಚುರುದಿಯಿನ್
ಮುರ್‌ವಟ್ಟದು ಕರ್‌ಪಿತಾ ತಿರುವರು
ಮು.ಪ್ಪತ್ತುಮು ವರ್ಗತಾ ತಮರರು ಮಡಿವೇಣ ,

ನತ್ತುತಾತಲೈ ತತ್ತಕ್ ಕಣೈ ತೊಡು
ಒಟ್ಟಿಕ್ಕಿ ಗಿರಿ ಮುತ್ತೈಪ್ ಪೊರುತೊರು
ವಟ್ಟನ್‌ವಗಲ್ ವಟ್ಟತಾ ತಿಗಿರಿಯಿ ಲಿರವಾಗ—

ಪತ್ತರಾಕಿರದ್ಧತ್ತೈಕ್ಕ ಕಡವಿಯ
ಪಚ್ಚೈಪುಯಲ್ ಮೆಚ್ಚತ್ ತಗುವೊರುಳ್
ಪಕ್ಷತ್ತೊಡು ರಕ್ಷೆತ್ ತರುಳ್ವವಡು

ಮೊರುನಾಳೇ ,

ತಿತ್ತಿತೆಯ ಮೊತ್ತಸ್ ಪರಿಪುರ
ನಿರತ್ತವದಂ ನೈತ್ತು ಭಯಿರವಿ
ತಿಕ್ಕೊಟಾಕನ ಡಿಕ್ಕಕ್ ಕಳುಕೊಡು

ಕಳುದಾಡ-

ದಿಕ್ಕುಪರಿ ಅಟ್ಟಸ್ ಭಯಿರನ್ನರ್
ತೊಕ್ಕುತ್ ತೊಗು ತೊಕ್ಕುತ್ ತೊಗುತೊಗು
ಚಿತ್ರಬವು ರಿಕ್ಕುತ್ ತ್ರಿಕಟಕ

ಎನವೊದ ,

ಕೊತ್ತುವಯೆ ಕೊಟ್ಟಕ್ ಕಳಮಿನೈ
ಕುಕ್ಕುಕ್ಕುಕ್ಕು ಕುಕ್ಕುಕ್ಕು ಕುಕ್ಕುಕ್ಕು
ಕುತ್ತಿವುದೈ ಪುಕ್ಕುವ್ ಪಿಡಿಯೆನ

ಮುದುಕೂಗೈ-

ಕೊಟಾಪುಟ್ರಿಳ ನಟಾಪರ್ ರವುಣರೈ
ವೆಟ್ಟವ್ವಾಬಲಿ ಯಿಟ್ಟುಕ್ ಕುಲಗಿರಿ
ಕುತ್ತುಪ್ಪಡ ಮೈತ್ತು ಮೊರವಲ

ವೆರುಮಾಳೇ

ಸಂತತಂ ಬಂದತ್
ಸಂಜಲಂ ತುಂಜಿತ್
ಕಂದನೆನ್ ರೆನ್ನುಟ್
ಕಂಡುಕೊನ್ ಡನ್ನುರ್
ತಂದಿಯಿನ್ ಕೊಂಬೈವ್
ಶಂಕರನ್ ಪಂಗಿರ್
ಜಿಂದಿಲಂಗ್ ಕಂಡಿಕ್
ತೆನ್ ಪರಂಗ್ ಕುಂಡ್ರಿರ್

ತೊಡರಾಲೇ-
ತಿರಿಯಾಡೇ ,
ರುನ್ನೈನಾಳುಂ-
ಇಡುವೇನೋ ,
ವುಣರ್ವೋನೇ-
ಶಿವೈಬಾಲ ,
ಕದಿರ್ವೇಲಾ-
ವೆರುಮಾಳೇ

ಇಯಲಿಸೈಯಿ ಲುಸಿತ ವಂಜಿಕ್	ಕೆಯರ್‌ವಾಗಿ-
ಇರವುಪ್ಪಲ್ಲ್ ಮನದು ಚಿಂದಿತ್	ತುಳ್ಳಲಾದೇ ,
ಉಯ್ಪುರ್ಕ್ಕರುಣೈ ಪುರಿಯುಂ ಇನ್ನಕ್	ಕ್ರಡಲ್‌ಮೂಳ್ಳಿ-
ಉನ್ನೈ ಯೆನದು ಕರಿಯು ಮನ್ನೈತ್	ತರುಮಾಯೇ ,
ಮಯಿಲ್ ತಗರ್‌ಗ ಲಿಡೈಯ ರಂದತ್	ತಿನ್ನೈಕಾವಲ್-
ವನಸಕುರ ಮಗಕ್ಕೆ ವಂದಿತ್	ತಣೈವೋನೇ ,
ಕಯಿಲೈಮಲೈ ಯನ್ನೈಯ ಚಿಂದಿರ್	ಪತಿಮಾಳ್ಳೇ-
ಕರಿಮುಗವ ನಿಳಯ ಕಂದವ್	ಪೆರುಮಾಳ್ಳೇ.

ವಿರಲ್ ಮಾರ ನೈಂದು ಮಲರ್‌ವಾಳಿ ಸಿಂದ	ವೆಯಿಲ್‌ಕಾಯ-
ಮಿಗವಾನಿ ಲಿಂದು	
ಮಿದವಾಡೈ ವಂದು ತಳಲ್‌ಪೋಲ ನೊಂದ್ರ	ವನೈಕುರ ,
ವಿನ್ನೈಮಾದರ್ ತಂದಂ	
ಕುರವಾಣರ್ ಕುಂದ್ರಿ ಲುರೈವೇಡೈ ಕೊಂಡ	ಮಯಲ್‌ತೀರ-
ಕೊಡಿದಾನ ತುನ್ನ	
ಕುಳಿರ್‌ಮಾಲೈ ಯಿನ್‌ಕ ಣಣಿಮಾಲೈ ತಂದು	-
ಕುರೈತೀರ ವಂದು	ಕುರುಗಾಯೋ ,
ಮರಿಮಾ ನುಗಂದ ಇರೈಯೋನ್ ಮಗಿಳ್‌ಂದು	
ವಳಿವಾಡು ತಂದ	ಮದಿಯಾಳಾ-
ಮಲೈಮಾವು ಸಿಂದ ಅಲೈವೇಲೈ ಯಂಜ	
ಪಡಿವೇಲೆ ರಿಂದ	ಅದಿದೀರಾ,
ಅರಿವಾ ಲರಿಂದು ನಿರುತಾ ಲಿರೈಂಜು	
ಮಡಿಯಾ ರಿಡೈಂಜಲ್	ಕಳೈವೋನೇ-
ಅಳಗಾನ ಜೆಂಪೋನ್ ಮಯಿಲ್‌ಮೇ ಲಮರಾಂದು	
ಅಲೈವಾ ಯುಗಂದ	ಪೆರುಮಾಳ್ಳೇ.

ಪಡಿಕ್ಕಿಂತ್ರಿಲೈ ಪಳನಿತ್ ತಿರುನಾಮಂ, ಪಡಿಪ್ಪವರ್ ತಾಳ್
 ಮುಡಿಕ್ಕಿಂತ್ರಿಲೈ, ಮುರುಗಾ ! ಎಲ್ಲಿಲೈ, ಮುಸಿಯಾಮಲ್ ಇಟ್ಟು
 ಮಿಡಿಕ್ಕಿಂತ್ರಿಲೈ, ಪರಮಾನಂದಂ ಮೇಲ್‌ಕೋಳ, ವಿಮ್ಮಿ ವಿಮ್ಮಿ
 ನಡಿಕ್ಕಿಂತ್ರಿಲೈ, ನೆಂಜಮೇ ! ತಂಜಂ ಏದು ನಮಕ್ಕು ಇನಿಯೇ

ವಚನ ಮಿಗ ವೇಟ್ರಿ
 ಮನದು ತುಯರಾಟ್ರಿ
 ಇಸೈಪಯಿಲ್ ಪಡಾಪ್ಪ
 ಇಹಪರ ಸೌಭಾಗ್ಯ
 ಪಶುಪತಿ ಶಿವಾಕ್ಯ
 ಪಳನಿಮಲೈ ವೀಟ್ರಿ
 ಅಸುರರಾಕಿಳ್ಳಿವಾಟ್ಟಿ
 ಅಮರರಾ ಸಿರೈ ಮೀಟ್ರಿ

ಮರವಾದೇ
 ಲುಳಲಾದೇ
 ರಮದಾಲೇ
 ಮರುಳ್‌ವಾಯೇ
 ಮುಣರ್‌ವೋನೇ
 ರುಳುಂ ವೇಲಾ
 ಮಿಗವಾಳ
 ಪೆರುಮಾಳೇ

ನಾದವಿಂದುಕಲಾದೀ ನಮೋನಮ
 ವೇದ ಮಂತ್ರ ಸ್ವರೂಪಾ ನಮೋನಮ
 ಜ್ಞಾನ ಪಂಡಿತ ಸ್ವಾಮೀ ನಮೋನಮ

ವೆಗುಕ್ಕೋಟಿ

ನಾಮ ಶಂಭುಕುಮಾರಾ ನಮೋನಮ
 ಭೋಗ ಆಂದರಿ ಬಾಲಾ ನಮೋನಮ
 ನಾಗ ವಂದ ಮಯೂರಾ ನಮೋನಮ

ಪರಶೂರರ್ ,

ಚೇದ ದಂಡವಿನೋದಾ ನಮೋನಮ
 ಗೀತ ಕಿಂಕಣಿ ವಾದಾ ನಮೋನಮ
 ಧೀರ ಸಂಪ್ರಮ ವೀರಾ ನಮೋ ನಮ

ಗಿರಿರಾಜ-

ದೀಪ ಮಂಗಳ ಜ್ಯೋತಿ ನಮೋನಮ
 ತೂಯ ಅಂಬಲ ಲೀಲಾ ನಮೋನಮ
 ದೇವ ಮಂಜರಿ ಪಾಗಾ ನಮೋನಮ

ಅರುಣತಾರಾಯ್ ,

ಈದ ಲುಂಪಲ ಕೋಲಾಲ ಪೂಜೈಯುಂ
 ಓದಲುಂ ಗುಣ ಅಚಾರ ನೀತಿಯುಂ
 ಈರ ಮುಂಗುರು ಶೀರ್‌ವಾದ ನೇವೈಯುಂ

ಮರವಾದ-

ಏಳುತ ಲಂಪುಗಳ್ ಕಾವೇರಿ ಯಾಲ್ , ವಿಕ್ಕೈ
ಶೋಳಮಂಡಲ ಮೀದೇ ಮನೋಹರ
ರಾಜಗಂಭೀರ ನಾಡಾಳು ನಾಯಕ ಮಯಲೂರಾ ,

ಆದರಂಪಯಿ ಲಾರೂರರ್ ತೋಳವೈ
ಶೇರ್‌ದಲ್ ಕೊಂಡವ ರೋಡೇ ಮುನಾಳಿನಿಲ್
ಆಡಲ್ ವೆಂಪರಿ ಮೀದೇರಿ ಮಾಕಯಿ ಲಯಿಲೇಗಿ-

ಆದಿ ಯಂತವು ಲಾವಾಸು ವಾಡಿಯ
ಶೇರರ್ ಕೊಂಗುವೈ ಕಾವೂರ್ ನನಾಡದಿಲ್
ಅವಿನ್‌ಕುಡಿ ವಾಳ್‌ವಾನ ದೇವರ್‌ಗಳ್ ವೆರುಮಾಳೇ

ಚರಣಕಮಲಾಲಯತ್ತೈ ಅರೈನಿಮಿಷ ನೇರಮಟ್ಟಿಲ್
ತವಮುರೈದಿಯಾನಂ ವೈಕ್ಕು ಅರಿಯಾದ-

ಸಡಗಸಡ ಮೂಡ ಮಟ್ಟಿ ಭವವಿನ್ನೈಯಿಲೇ ಜನಿತ್ತ
ತಮಿಯನ್ ಮಿಡಿಯಾಲ್ ಮಯಕ್ಕು ಮುರುವೇನೋ ,

ಕರುಣೈ ಪುರಿಯಾದಿರುಪ್ಪದೆನ ಕುರೈಯಿವೇಳ್ಳೆ ಶೆಪ್ಪು
ಕಯಿಲೈಮಲೈ ನಾದರ್ ಪೆಟ್ಟು ಕುಮರೋನೇ-

ಕಡಗಪುಯ ಮೀದಿ ರತ್ನ ಮಣಿಯಣಿವೊನ್ನಾಲ್ಟೆ ಚಿಚ್ಚಿಲ್
ಕಮಳುಮಣ ಮಾರ್ಕಡವ್ವ ಮಣಿವೋನೇ ,

ತರುಣಮಿದೈಯಾ ಮಿಗುತ್ತ ಗನಮದುರು ನೀಳ್‌ಸವುಕ್ಕು
ಸಕಲಶಿಲ್ಪ ಯೋಗಮಿಕ್ಕು ವೆರುವಾಳ್ವು-

ತಗೈವೈ ಶಿವಜ್ಞಾನ ಮುಕ್ತಿ ಪರಗತಿಯು ನೀ ಕೊಡುತ್ತ
ದವಿಪುರಿಯ ವೇಣು ನೆಯ್ತು ವಡಿವೇಲಾ ,

ಅರುಣ ದಳ ಪಾದ ಪದ್ಮ ಮದುನಿದಮು ಮೇತುದಿಕ್ಕು
ಅರಿಯ ತಮಿಳ್ ತಾನಲಿತ್ತ ಮಯಿಲ್‌ವೀರಾ-

ಅತಿಶಯಮ ನೇಕ ಮುಟ್ಟ ವಳನಿಮಲೈ ಮೀದುದಿತ್ತ
ಅಳಗತಿರು ವೇರಗತ್ತಿನ್ ಮುರುಗೋನೇ

ಚಿಗಮಾಯ್ತಿ ಯುಟ್ಟಿ ನಗವಾಳ್ವಿಲ್ ವೈತ್ತ
ತಿರುಮಾದು ಗೆರ್ಬ

ಮುಡಲೂರಿಡತ್-

ಬೆಸಮಾದ ಮುಟ್ಟಿ ವಡಿವಾಯ್ ನಿಲತ್ತಿಲ್
ತಿರಮಾಯಳಿತ್ತ

ಪೊರುಳಾಗಿ ,

ಮಗಮವಿ ನುಚ್ಚಿ ವಿಳಿಯಾನನತ್ತಿಲ್
ಮಲೈನೇರ್ ಪುಯತ್ತಿ

ಉರವಾಡಿ-

ಮಡಿಮೀಡಡತ್ತು ವಿಳೈಯಾಡಿ ನಿತ್ತ
ಮಣಿವಾಯಿನ್ ಮುತ್ತಿ

ತರವೇಣುಂ ,

ಮುಗಮಾಯ ಮಿಟ್ಟ ಕುರಮಾದಿ ನುಕ್ಕು
ಮುಲೈಮೆಲಣೈಕ್ಕ

ವರುನೀತಾ-

ಮುದಮಾಮರೈಕ್ಕು ಕೊರುಮಾವೊರುಟ್ಟುಳ್
ಮೊಳಿಯೇ ಯುರೈತ್ತ

ಗುರುಸಾಡಾ ,

ತಗೈಯಾದೆ ನಕ್ಕು ನಡಿಕಾಣ ವೈತ್ತ
ತನಿಯೇರಗತ್ತಿನ್

ಮುರುಗೋನೇ-

ತರುಕಾವಿ ರಿಕ್ಕು ವಡಪಾರಿಸತ್ತಿಲ್
ಸಮರ್ ವೇಲೆಡುತ್ತ

ವೆರುಮಾಳೇ

— — —

ಪಾದಿ ಮದಿನದಿ ಪೋದು ಮಣಿಸಡೈ
ನಾದ ರೆರುಲಿಯ

ಕುಮರೇಸಾ-

ಪಾಗು ಕನಿಮೊಳಿ ಮಾದು ಕುರಮಗಳ್
ಪಾದಂ ವರುಡಿಯ

ಮಣವಾಳಾ ,

ಕಾದು ಮೊರುವಿಳಿ ಕಾಗ ಮುರಳರುಳ್
ಮಾಯ ನರಿತ್ತಿರು

ಮುರುಗೋನೇ-

ಕಾಲ ನೆನ್ನೈಯಣುಗಾಮ ಉಣದಿರು
ಕಾಲಿಲ್ ವಳವಡ

ಕರುಳ್ವಾಯೇ ,

திருத்தணிகை
THIRUTHANIGAI

ಅದಿ ಯಯನೊಡು ದೇವರ್ ಸುರರುಲ

ಗಾಳುಂ ವಗೈಯುರು

ಸಿರೈಮೀಲಾ-

ಆಡುಮಯಿಲಿನಿ ಲೇರಿ ಯಮರರ್ಕ್ಕಾ

ಶೂಳ ವರವರು

ಮಿಕ್ಕೈಯೋನೇ ,

ಸೂಡಮಿಗವಳರ್ ಸೂಲೈ ಮರುವುಸು

ವಾಮಿ ಮಲೈ ತನಿ

ಲುರೈವೋನೇ-

ಸೂರ ನುಡಲರ ವಾರಿಸುವರಿಡ

ವೇಲೈ ವಿಡವಲ

ಪೆರುಮಾಳ್ಳೇ.

ಶ್ರೀ ಅರುಣಗಿರಿನಾದ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ರಚಿಸಿದ

ತಿರುಎಳು ಕೂಪ್ಪಿರುಕ್ಕೈ

(ಈ ಸ್ತುತಿಯನ್ನು ಪಾರಾಯಣ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಶ್ರೀ ಅರುಣಗಿರಿನಾದ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಪಾರಾಯಣ ಮಾಡಿದ ಫಲವು ದೊರಕುವುದೆಂದು ಹೇಳುವರು)

ಸ್ತುತಿ

ಓರುರು ವಾಗಿಯ ತಾರಕ ಪಿರಮತ್

ತೊರುವಗೈ ತೋಟ್ರತ್ ತಿರುಮರ ಪೆಯ್ವಿ

ಒನ್ರಾಯೊನ್ನಿ ಇರುವರಿರ್ ತೋನ್ನಿ

ಮೂವಾ ದಾಯಿನ್ನೈ ,

ಇರುಪಿರಪ್ ವಾಳರಿ ನೊರುವ ನಾಯಿನ್ನೈ ,

ಓರಾಚ್ ಚೈಕ್ಕೈಯಿ ನಿರುವೈಯಿನ್ ಮುನ್ನಾಳ್

ನಾನ್ಮಗನ್ ಕುಡುಮಿ ಇವೈಪಿರಿಲ್ ವೆಯರ್ರು

ಮೂವರುಂ ವೋಂದು ಇರುತಾಳ್ ವೇಂದ

ಓರು ಸಿರೈ ವಿಟ್ಟಿನ್ನೈ ,

ಒರು ನೊಡಿ ಯದನಿಲ್ ಇರುಸಿರೈ ಮಯಿಲಿನ್
ಮುನ್ನೀರ್ ಉಡುತ್ತ ನಾನಿಲಂ ಅಂಜ

ನೀವಲಂ ಚೈಯ್ದನೈ ,

ನಾಲ್ವಗೈ ಮರುಪ್ಪಿನ್ ಮುಮ್ಮದತ್ ತಿರುಶೆವಿ
ಒರುಳ್ಳೆವ್ ಪೊರುವನ್ ಮಗಳ್ಳಿ ವೇಟ್ಟನೈ ,
ಒರುವಗೈ ವಡಿವಿನಿಲ್ ಇರುವಗೈತ್ ತಾಗಿ
ಮುಮ್ಮದನ್ ತನಕ್ಕು ಮೂತ್ತೋನ್ ಆಯಿನೈ ,
ನಾಲ್ವಾಯ್ ಮೂಗತ್ತೋನ್ ಐಂದುಳ್ಳೆಕ್ ಕಡವುಳ್
ಅರುಗು ಶೂಡಿಕ್ ಕಿಳ್ಳಿಯೋನ್ ಆಯಿನೈ ,
ಐಂದೆಳುತ್ ತದನಿಲ್ ನಾನ್ದರೈ ಉಣರ್ಂದ
ಮುಕ್ಕುಟ್ ಶುಡರಿನೈ ಇರುವಿನೈ ಮರುಂದುಕ್

ಕೊರುಗುರು ವಾಯಿನೈ ,

ಒರುನಾಳ್ ಉಪ್ಪೇಇರು ಮುಳ್ಳೆವಾಲ್ ಅರುಂದಿ
ಮುತ್ತಮಿನ್ ವಿರಗನ್ ನಾರ್ಕ್ಕವಿರಾಜನ್
ಐಂವುಳಕ್ ಕಿಳವನ್ ಅರುಮುಗನ್ ಇವನ್ ಎನ
ಎಲಿಲ್ತರುಂ ಅಳಗುಡನ್ ಕಳುಮಲತ್ ತುದಿತ್ತನೈ ,
ಅರುಮೀನ್ ವಯಂದನೈ , ಐಂದರು ವೇಂದನ್
ನಾನ್ದರೈತ್ ತೋಟ್ರತ್ತು ಮುತ್ತಲೈಚ್ ಸೆಂಚೂಟು
ಅನ್ನಿಲ್ ಅಂಗೆರಿ ಇರುಪಿಳ ವಾಗ
ಒರುವೇಲ್ ವಿಡುತ್ತನೈ ,

ಕಾವಿರಿ ವಡಕರೈ ಮೇವಿಯ ಗುರುಗಿರಿ ಇರುಂದ
ಅರೆಳುತ್ ತಂದಣರ್ ಅಡಿಯಿಣ್ಣೈ ವೋಟ್ರ
ವಿರಗತ್ ತಿರೈವನ್ ಎನ ಇರುಂದ್ ತನ್ನೆಯೇ

ಇರುಮಲು ರೋಗ ಮುಯಲಗನ್ ವಾದ	ವಿಡಮೇನೀ-
ಮೆರಿಗುಣ ನಾಸಿ	
ರಳಿವು. ಡಾದ ತಲೈವಲಿ ಶೋಕ್ಕೈ	-
ಯೆ-ಕಳ ಮಾಲೈ	ಇವೈಯೋಡೇ ,
ವೆರುವಯಿ ರೀಕ್ಕೈ ಯೆರಿಕುಲೈ ಶೂಲೈ	
ವೆರುವಲಿ ವೇರು	ಮುಳ್ಳೋಯ್ಗಳ್-
ಪಿರವಿಗ ಡೋರು ಮೆನ್ನೈ ಸಲಿಯಾದ	
ವಡಿಯುನ್ ತಾಳ್	ಳರುಳ್ವಾಯೇ ,
ವರುಮೊರು ಕೋಡಿ ಯಸುರವ ಬಾದಿ	
ಮಡಿಯ ಅನೇಕ	ಇನ್ನೈವಾಡಿ-
ವರುಮೊರು ಕಾಲ ವಯಿರವ ರಾಡ	-
ವಡಿಶುಡರ್ ವೇಲೈ	ವಿಡುವೋನೇ ,
ತರುನಿಳಲ್ ಮೀದಿ ಲುದೈಮುಗಿ ಲೂರ್ದಿ	
ತರುತಿರು ಮಾದಿನ್	ಮಣವಾಳಾ-
ಶಲಮಿಡೈ ಪೂವಿ ನಡುವಿನಿಲ್ ವೀರು	
ತಣಿಮಲೈ ಮೇವು	ವೆರುಮಾಳೇ.

ನಿನ್ನೈತ್ತ ಧೈತ್ತನೈಯಿರ್	ರವರಾಮಲ್-
ನಿಲೈತ್ತಬುದ್ಧಿ ತನೈ	ಪಿರಿಯಾಮರ್ ,
ಘನತ್ತ ತತ್ತು ವಮುರ್	ರಳಿಯಾಮರ್-
ಗದಿತ್ತ ನಿತ್ತಿಯಚಿತ್	ಅರುಳ್ವಾಯೇ ,
ಮನಿತ್ತರ್ ವತ್ತರ್ ತಮುಕ್	ಕ್ಕೈಳಿಯೋನೇ-
ಮದಿತ್ತ ಮುತ್ತ ಮಿಳಿರ್	ವೆರಿಯೋನೇ-
ಜೆನಿತ್ತ ಪುತ್ತಿ ರರಿರ್	ಪಿರಿಯೋನೇ-
ತಿಕ್ಕುತ್ತಾಣೆಪತಿಯಿರ್	ವೆರುಮಾಳೇ

ಅದಿರುಂ ಕಳಲ್ ಪಣೆಂದು	ನಡಿಯೇನುನ್ -
ಅಭಯಂ ಪುಗುವ ದೆನ್ನು	ನಿಟ್ಟೆಕಾಣ ,
ಇದಯನ್ ತನಿಲಿ ರುಂದು	ಕೃಷ್ಣಯಾಗಿ-
ಇಡರ್‌ಸಂಗ್ ಕೈಗಳ್ ಕಲಂಗ -	ಅರುಳ್ವಾಯೇ ,
ಎದಿರಂಗ್ ಗೊರುವ ರಿನ್ನಿ	ನಡಮಾಡುಂ-
ಇರೈವನ್ ತನದು ವಂಗಿ	ಲುಮ್ಮೆಬಾಲಾ ,
ಪತಿಯೆಂಗ್ ಗಿಲುಮಿರುಂದು	ವಿಕ್ಕೆಯಾಡಿ-
ಪಲಕುನ್ ರಿಲುಮುಮರ್‌ಂದ	ವೆರುಮಾಳೇ-

ಅಟ್ಟೈಕ್ ಕಿರೈ ತೇಡಿ	ಅತ್ತತ್ ತಿಲು ಮಾಸೆ
ಪಟ್ಟಿತ್ ತವಿಯಾದ	ವಟ್ಟಿವ್ ವೆರುವೇನೋ
ವೆಟ್ಟಿಕ್ ಕದಿರ್‌ವೇಲಾ	ವೆರವೈತ್ ತೊಕ್ಕೈಶೇಲಾ
ಕಟ್ಟುರಾಟ್ಟುಣರ್ ಭೋಧ	ಕಟ್ಟಿವ್ ಎರವಾಳೇ

ನಾಡಿತ್ ತೇಡಿತ್	ತೊಳುವಾರ್‌ಪಾಲ್ -
ನಾನತ್ ತಾಗತ್	ತಿರಿವೇನೋ ,
ಮಾಡಕ್ ಕೂಡತ್	ವತ್ತಿಜ್ಞಾನ-
ವಾಳ್ವೈಚ್ ನೇರತ್	ತರುವಾಯೇ ,
ವಾಡರ್ ಕಾದರ್	ಪುರಿವೋನೇ-
ವಾಲ್ವೈತ್ ತೇನೋತ್	ತರುಳ್‌ವೋನೇ ,
ಆಡರ್ ಬ್ರೋಗೈಕ್	ಕಿನಿಯೋನೇ-
ಆನೈಕ್ ಕಾವಿರ್	ವೆರುಮಾಳೇ-

ಇರವು ವಗರ್ ಪಲಕಾಲುಂ	ಇಯಿಲಿಸೈ ಮುತ್ತಮಿಳ್‌ಕೂರಿ
ತಿರುಮದನೈ ತೆಳಿವಾಗ	ತಿರುವರುಳ್ಳೆ ತರುವಾಯೇ
ಸರಕರುಣೈ ವೆರುವಾಳ್ವೇ	ಪರಶಿವ ತತ್ತಜ್ಞಾನ
ಅರನರುಳ್‌ಸರ್ ಪುದಲ್‌ವೋನೇ	ಅರುಣಗಿರಿ ವೆರುಮಾಳೇ-

ವಂಗಯ ನಾರಾವೆಕ್ ಪ್ರಿಡುಂಚ ರಾಚರ
 ಲಂಡನು ವಾಯುರ್ ಪ್ರಿರುಂದ ವಾರ್‌ಮಿಸೈ
 ವಂಚವರ್ ಕೂಡಿ ತಿರಂಡ ತೋರ್‌ನರ ಉರುವಾಯೇ—

ಭಂದನು ದಾಗವ್ ಪಿಣಿಂದ ಅಸೈಯಿಲ್
 ಇಂಗಿದ ಮಾಗತ್ ತಿರಿಂದು ಮಾದರ್‌ಗಲ್
 - - - - - ವಣ್‌ವೊಲಿ ಸೊಡೈ ಕಡಂದಿ ಡಾದುಳಲ್ ವಡಿರಾಯೇ ,

ಸಂಕಟ ನಾಗಿತ್ ತಳರ್‌ಂದು ನೋಯ್‌ವಿಸ್ತ
 ವಂದುಡಲ್ ಮೂಡಕ್ ಕಲಂಗಿ ಡಾಮದಿ
 ತಂದಡಿವ್ ಯೇನೈಪುರಂದಿ ಡಾಯುನ ದರುಳಾಲೇ—

ಶಂಕರರ್ ನಾಮತ್ ತಿರುಂದ ನೂಪುರ
 ಸುಂದರಿ ಯಾದಿತ್ ತರುಂಸು ದಾನದ
 ತಂಡಯ ನೇಕುಕ್ ಕುಡಂಬ ದಾಗೈಯಿನ್ ಮುರುಗೋನೇ ,

ತಿಂಗಳು ಲಾವವ್ ವಣಿಂದ ವೇಣಿಯರ್
 ವೊಂಕರ ವಾಡವ್ ಪುಣೈಂದ ಮಾರ್‌ಬಿನರ್
 ತಿಣ್‌ಚಿಲೈ ಶೂಲತ್ ತಳುಂದು ವಾಣಿಯರ್ ನೆಡಿತಿಳ್‌ವಾರ್—

ಸಿಂದುವಿ ಲೇಯುರ್ ಪ್ರಿಳುಂದ ಕಾಳವಿ
 ಡಂಗಳ ಮೀದಿರ್ ಚಿರಂದ ಜ್ಯೂತಿಯರ್
 ತಿಣ್‌ವುಯ ಮೀದಿರ್ ರವಳ್‌ಂದು ವೀರಿಯ ಗುರುನಾಥ ,

ಸಿಂಗಮ ದಾಗತ್ ತಿರಿಂದ ಮಾಲ್‌ಗೆರು
 ವಂವೊಡಿ ಯಾಗವ್ ವರಂದು ಸೀರಿಯ
 ಸಿಂಪುಳ ದಾಗಚ್ ಚಿರಂದ ಕಾವೆನ ವರುಗೋಮುನ್—

ಸೆಂಕದಿ ರೋನೈಕ್ ಕಡಿಂದ ತೀವಿನೈ
 ತುಂಜಿಡ ವೇನರ್ ರವಂಚೆಯ್ ದೇರಿಯ
 ತೆನ್‌ಕಯಿ ಲಾಯತ್ ತಮರ್‌ಂದು ವಾಳ್‌ವರುಳ್ ವೆರುಮಾಳೇ

ಮದಿಯಾಲ್‌ವಿತ್ ತಗನಾಗಿ ಮನದಾಲುತ್ ತಮನಾಗಿ ,
 ವತಿವಾಗಿಚ್ ಶಿವಜ್ಞಾನ ವರಯೋಗತ್ ತರುಳ್‌ವಾಯೇ ,
 ನಿದಿಯೇನಿತ್ ತಿಯಮೇವನ್ ನಿನ್ನೈವೇನರ್‌ವೊರುಳಾಯೋಯ್ ,
 ಗತಿಯೇ ಜೊರ್ ವರವೇಳೇ ಕರುವೂರಿರ್ ವೆರುಮಾಳೇ

ನಾಡ ಪಿರಪ್ಪು ಮುಡಿ ಯಾದೋ ವೆನಕ್ ಕರುದಿ ನಾಯೇ ನರಟ್ಟು ಮೊಳಿ	ವಿನ್ಯೆಯಾಯಿನ್-
ನಾದ ತಿರುಚ್ಚೆ ಬೈಯಿ ನೇರಾದು ಚಿತ್ತಮೆನ ನಾಲಾ ವಗೈಕ್ಕು ಮುನ	ದರುಳ್ ವೇಸಿ
ವಾಡಾಮಲರ್ ವದವಿ ತಾತಾ ಎನ ಕುಳರಿ ವಾಯ್ ವಾರಿ ನಿರಕ್ಕು ಮೆನ್ನೆ	ಅರುಳ್ ಕೂರ-
ವಾರಾಯ್ ಮನಕ್ಕವಲೈ ತೀರಾಯ್ ನಿನ್ನೆ ತೊಳುದು ವಾರೇ ನೆನಕ್ಕದಿರ್ ಮುನ್	ವರವೇಣುಂ ,
ಜೂಡಾ ಮಡಿಪಿರಬೈ ರುಸಾ ಗನತ್ತವರಿ ತೋಲಾ ನೆನತ್ತಿ ಯುನೈ	ಯರುಳ್ ಬಾಲ-
ತೂಯಾ ತುದಿತ್ತವರ್ಗಳ್ ನೇಯ ವೆಮಕ್ಕಮಿರ್ದ ತೋಳಾ ಕಡವ್ವಮಲ	ರಣಿವೋನೇ ,
ಏಡಾರ್ ಕುಳರ್ ಸುರುಪಿ ಜ್ವನ ದನತ್ತಿ ಮಿಗು ಮೇರಾಳ್ ಕುರತ್ತಿ ತಿರು	ಮಣವಾಳಾ-
ಕಪಾ ತನಿನ್ ವುಲಿನ್ನೆ ವಾಳ್ವೇ ಸುರರ್ ತಿರಳೈ ಕುಡೇರ ವೈತ್ತಪುಗಳ್	ವೆರುಮಾಳೇ
<hr/>	
ನೀತತ್ ತ್ವಮಾಗಿ ಬೂತತ್ ತಯವಾನ ನಾದತ್ ದೊನಿಯೋನೇ ಕೋದರ್ ರಮುದಾನೇ	ನೇಮತ್ ತುಣೈಯಾಗಿನ್ , ಬೋದೈತ್ ತರುವಾಯೇ , ಜ್ವನಕ್ ಕಡಲೋನೇ , ಕೂಡರ್ ವೆರುಮಾಳೇ.
<hr/>	
ನೀಲಂಗೊಳ್ ಮೇಘತ್ತಿನ್ ನೀವಂದ ವಾಳ್ವೈಕಣ್ ಮಾಲ್ ಕೊಂಡ ವೇದೈಕ್ಕುನ್ ಮಾರ್ತಂಗು ತಾರೈತನ್ ವೇಲ್ ಕೊಂಡು ವೇಲೈವಣ್ ವೀರಂಗೊಳ್ ಶೂರರ್ ಕುಂಗ್ ನಾಲಂದ ವೇದತ್ತಿನ್ ನಾನೆನ್ನು ಮಾರ್ ತೆಟ್ಟುಂ	ಮಯಿಲ್ ಮೀದೇ- ಡದನಾಲೇ , ಮಣನಾರುಂ- ತರುಳ್ ವಾಯೇ , ಡರಿವೋನೇ- ಕುಲಕಾಲ , ಪೊರುಳೋನೇ- ವೆರುಮಾಳೇ

ಸಿರವಿಯಲೈ ಯಾಪ್ಪಿನಿರ್
 ಪಿರಕಿರುದಿ ಮಾರ್ಗಮುರ್
 ಉರುದಿಗುರು ವಾಕ್ಕಿಯವ್
 ಉನದುನದ ಕಾಪ್ಪಿಯೈ
 ಅರುಸಮಯ ಸಾತ್ತಿರ
 ಅರಿವುಳರಿ ವಾರ್ಗುಣ
 ಕುರುಮುನಿವ ನೇತ್ತುಮುತ್
 ಕುಮರಗುರು ಕಾತ್ತಿಗೈನ್

ಪುಗುದಾದೇ-
 ರಶೈಯಾದೇ ,
 ವೊರುಳಾಲೇ-
 ತರುವಾಯೇ
 ಪೊರುಳೋನೇ-
 ಕಡಲೋನೇ ,
 ತಮಿಳೋನೇ-
 ವೆರುಮಾಳೇ

ತಿರಾನ್ ಪಿಣಿತೀರ-
 ಉರಾಟ್ ಚೆಯದಾನ್-
 ಪಾರೋರ್ಕ್ ಕಿರೈನೇಯೇ-
 ಪೇರಾರ್ ವೆರಿಯೋನೇ-

ಶಿವಾತ್‌ಪುಮ ಜ್ಞಾನ ,
 ಓರ್ವಾಕ್ ಕರುಳ್ಪಾಯೇ ,
 ಬಾಲಾಕ್ ಕಿರಿರಾಜೇ ,
 ವೇರೋರ್ ವೆರುಮಾಳೇ-

ಅಲ್ಲಿ ವಿಳಿ ಯಾಲು ಮುಲ್ಲೈನಗೈ ಯಾಲು
 ಮಲ್ಲಲ್‌ವಡ ಅನೈಕ್

ಕಡಲೀಯುಂ-

ಅಳ್ಳವಿನಿ ದಾಗಿ ನಳ್ಳಿರವು ವೋಲು
 ಮುಳ್ಳವಿನ್ಯ ಯಾರತ್

ದನಮಾರುಂ ,

ಇಲ್ಲುಮಿಕ್ಕೈ ಯೋರು ಮೆಲ್ಲುಱಯ ಲಾಗ
 ವಲ್ಲೆರುಮೈ ಮಾಯ

ಚಮನಾರುಂ-

ಎಳ್ಳಿಯೆನ ದಾವಿ ಕೊಕ್ಕೈಕೊಳು ನಾ
 ಳುಯ್ಯವೊರು ನೀಪೂರ್

ಕಳಲ್‌ತಾರಾಯ್ ,

ತೊಲ್ಲೈಮುರೈ ತೇಡಿ ಇಲ್ಲೈಯೆನು ನಾಡರ್
 ಶೊಲ್ಲುಮುನ ದೇಶಕ್

ಗುರುನಾಥಾ-

ತುಳ್ಳಿವಿಳ್ಳೈ ಯಾಡು ಪುಳ್ಳಿಯುಳ್ಳೈ ನಾಣ
 ಪೆಳ್ಳಿವನ ಮೀದುರ್

ರುರೈವೋನೇ ,

ವಲ್ಲಸುರರ್ ಮಾಳ ನಲ್ಲಸುರರ್ ವಾಳ
 ವಲ್ಲೈವಡಿ ವೇಲೈತ್

ತೊಡುವೋನೇ-

ವಳ್ಳಿವಡರ್ ಸಾರಲ್ ವಳ್ಳಿಮುಟ್ಟಿ ಮೇವು
 ವಳ್ಳಿ ಮಣ ವಾಳವ್

ವೆರುಮಾಳೇ -

ಇರವಾಮರ್ ಪಿರವಾಮಲ್—
 ಪಿರವಾಗಿತ್ ತಿರವಾನ—
 ಕುರವಾಡೈಪ್ ಪುಣರೋನೇ—
 ಆರನಾಲ್ವೈ ಪುಗಲ್ವೋನೇ—

ಎನ್ನೆಯಾಳ್ ನದ್ಗುರುವಾಗಿವ್ ,
 ವೆರುವಾಲ್ವೈತ್ ತರುವಾಯೇ ,
 ಗುಹನೇಶೋರ್ ಕುಮರೇಶಾ ,
 ಅವಿನಾಸಿವ್ ವೆರುವಾಳೇ

ತಾಮರೈಯಿನ್ ಮುಟ್ಟು ವಾಸವಲರೊತ್ತ
 ತಾಳಿನ್ಬ ನಿನ್ಬಪ್ಪಿ

ಲಡಿಯೇನೈ—

ದಾದವಿಳ್ ಕಡುಕ್ಕೈ ನಾಗಮಗಿಳ್ ಕರೈ
 ದಾರುವೆನ ಮೆತ್ತಿ

ಯವಿರಾಲಿ ,

ಮಾಮಲೈಯಿನಿರೈ ನೀಕರುದಿಯುಟ್ಟು
 ವಾವೆನ ಆಕ್ಕತ್ತೆನ್

ಮನದಾಸ್ತೆ—

ಮಾಸಿನ್ಬಯರುತ್ತು ಜ್ಞಾನಮುದಲಿತ್ತ
 ವಾರಮಿನಿತ್ತ

ಮರವೇನೇ ,

ಕಾಮಸ್ತೆಯಿರಿತ್ತ ತೀನಯನ ನೆಟ್ಟಿ
 ಕಾದಿಸುವರ್ಗ

ನದಿವೇಣಿ—

ಕಾನಿಲುರೈ ಪುಟ್ಟಿಲಾಡು ವಣಿಯಿಟ್ಟ
 ಕಾದುಡೈಯ ಅವ್ವರ್

ಗುರುನಾದಾ ,

ಸೋಮನೋಡರುಕ್ಕನ್ ಮೀನುಲವು ಮಿಕ್ಕ
 ಶೋಲೈಪುಡೈ ಶುಟ್ಟು

ವಯಲೂರಾ—

ಸೂಡಿಯ ತಡಕ್ಕೈ ವೇಲ್ ಕೂಡು ವಿಡುತ್ತು
 ಶೂರ್ತಲೈ ತುಣಿತ್ತ

ವೆರುವಾಳೇ

ಕಾರಣಮದಾಗ ವಂದು

ಭುವಿಮೀದೇ—

ಕಾಲ ನನುಗಾದಿ ಸೈಂದು

ಗತಿರಾಣ ,

ನಾರಣನುಂ ವೇದನ್ ಮುನ್ನು

ತೆರಿಯಾದ—

ಜ್ಞಾನ ನಡಮೇ ಪುರಿಂದು

ವರುವಾಯೇ ,

ಆರಮುದ ಮಾನ ತಂದಿ

ಮಣವಾಳಾ—

ಆರುಮುಗ ಮಾರಿರಂದು

ವಿಳಿಯೋನೇ ,

ಶೂರಕ್ಕಿಳ್ಳಿ ಮಾಳವೆನ್ನ

ಕದಿರ್ವೇಲಾ—

ಶೋಲೈಮಲೈ ಮೇವಿ ನಿನ್ನ

ವೆರುವಾಳೇ

ತಂಜೈಯಣಿ ವೆಂಜೈಯಂ ಕಿಂಕಿಣಿ ಸದಂಗೆಯ್ಯುಂ ತನ್ನಳ್ಳಲಾ ಶಿಲಂಬುಡನ್	ಕೂಂಜವೇನಿನ್—
ತಂಜೈಯಿನ್ನೈ ಮುನ್ನರಿಂದಿನ್ ವವುರಿ ಕೂಂಡುನನ್ ಸಂತೂಡ ಮನ್ನೈಂದು ನಿನ್	ಅನ್ನೈವೋಲ ,
ಕಂಡುರೆ ಕಡೆಂಬುಡನ್ ಸಂತಮಕುಡಂಗಳುಂ ಕಂಜಮಲರ್ ಸೆಂಗೈಯುಂ	ಸಿಂಧುವೇಲುಂ—
ಕಣ್ಣಳ್ಳು ಮುಗಂಗಳುಂ ಚಂದಿರ ನಿರಂಗಳುಂ ಕಣ್ ಕುಳಿರ ಎನ್ನಮ್ಮನ್	ಸಂಧಿಯಾವೋ ,
ಪುಂಡರಿಕ ರಂಡಮುಂ ಕೂಂಡಬಗಿರಂಡಮುಂ ವೂಂಗಿಯೆಳ ನೆಂಕಳಂ	ಕೂಂಡವೋದು—
ಪೂನ್ನಿಯೆ ನಂ ಶಿರಂದೆಂಗಿನುಂ ವಳರಂದುಮುನ್ ಪುಂಡರಿಕರ್ ತಂದೆಯುಂ	ಚಿದೈಕೂರ ,
ಕೂಂಡ ನಡನಂ ವದಂ ಶಿಂದಿಲಿಲು ಮೆನ್ನಮ್ಮನ್ ಕೂಂಡಿ ನಡನಂಕೂಳುಂ	ಕಂದವೇಳೇ—
ಕೂಂಗೈ ಕುರ ಮಂಗೈಯಿನ್ ಸಂತಮಣಮುಂಡಿಡುಂ ಕುಂಭಮುನಿ ಕುಂಬಿಡುಂ	ತಂಬಿರಾನೇ

ವೇ ಲ್ ವೃ ತ್ತಂ

ವೆಂಕಾಳ ಕಂಡಕ್ಕೈ ಶೂಲಮುಂ ಶಿರುಮಾಯನ್ ವೆಕ್ಕಿವೆರು ಶುಡರಾಳಿಯುಂ	
ವಿಬುದರ್ವತಿ ಕುಲಿಸಮುಂ ಶೂರನ್ ಕುಲಂಕಲ್ವಿ ವೆಲ್ಲಾ ವೆನಕ್ಕರುದಿಯೇ	
ಸಂಕ್ರಾಮ ನೀಚಯಿತ್ತರುಳೆನ ದೇವರುಂ ಚತುರ್ಮಗನು ನಿನ್ನಿರಪ್ಪ	
ಸಯಿಲಮಾಡು ಶೂರನುಡ ಲೆರು ನೂಡಿಯೆಲುರುವಿಯೇ ತನಿಯಾನ್ನೈಕೂಂಡ ನೆಡುವೇಲ್	

ಗಂಗಳಿ ಚಾಮುಂಡಿ ವಾರಾಗಿ ಇಂದ್ರಾಣಿ
ಕಾಮಾರಿ ಕಮಲಾನನ

ಕನ್ನಿನಾರಣಿ ಕುಮರಿ ತ್ರಿಪುರೈ ಭಯಿರವಿಯಮಲೈ
ಗೌರಿ ಕಾಮಾಕ್ಷಿ ಶೈವ

ಸಿಂಗಾರಿಯಾಮಲೈ ಭವಾನಿ ಕಾರ್ತಿಗೈ ಕೂಟ್ರಿ
ತ್ರಿಯಂಭಕಿ ಯಳಿತ್ತ ಶಿಲ್ಪ

ಶಿರುವನರು ಮುಗನ್ ಮುರುಗನಿರುದ್ಗಲ್ ಕುಲಾಂತಕನ್
ಶಿಂಪೂರ್ ತಿರುಕ್ಕೈ ವೇಲೇ

ನೇತಾಳ ಭೂತಮಾಡು ಕಾಳಿಕಾಳಾತ್ರಿಗಲುಂ
ವೆಗುಳುರು ವಶಾಶಗಣಮುಂ

ವೆಂಕಳುಗುಡನ್ ಕೂಡಿ ವರುಂದು ಜಿಂಬುವನತ್ತಿಲ್
ವೆಂಪಸಿ ಒಳಿಕ್ಕವಂದೇ

ಆಧಾರ ಕಮಡಮುಂ ಗಣಭಣ ವಿಯೊಳಮುಂ
ಅಡಕ್ಕಿಯ ತಡಕ್ಕಿರಿಯೆಲಾಂ

ಅಲೈಯ ನಡಮಿಡು ನೆಡುಂದಾನವರ್ ನಿಣದ್ವನೈ
ಯರುಂದಿ ಪುರಂದ ವೈವೇಲ್

ದಾದಾರ್ ಮಲರ್ಚುನೈ ಪಳನಿಮಲೈ ಪೋಲೈಮಲೈ
ತನಿಪ್ಪರಂ ಕುನೈರಗಂ

ತಣಿಗೈ ಜೆಂದುರ್ ರಿಡೈಕ್ಕಳಿಯಾವಿನನ್ನಡಿ
ತಡಂಕಡಲಿಲಂಗೈಯದನಿರ್

ಭೋದಾರ್ ಪೂಳಿರ್ದಿದಿರ್ ಕಾಮತಲತ್ತಿನೈ
ಪುಗಳಮವರವರ್ ನಾವಿನಿರ್

ಪುಂದಿಯಿಲಮರಂದವನ್ ಕಂದನ್ ಮುರುಗನ್ ಗುಹನ್
ಪುಂಗವನ್ ಶಿಂಗೈವೇಲೇ

ಸೇವಕನ ವಗುವು

ಇರುಸಿರೈಯೆಯಿರು ನಿಲವೆಳವುಡಲ ಮಿರುಳ್ವಡು ಸ್ವರೂಪ	ಮುಡೈಕ್ಕೋವಿಡವೇ-
ಇರುಗಿಯ ಕಯಿರು ನಡವಿನ್ನೆ ಮುಡುಗಿ ಎಮಭಟರ್ ಸಿಡರಿ	ಪಿಡಿತ್ತೇಕೊಡುಪೋಯ್ ,
ಅರುಮರೈ ಮುರೈಯಿನ್ ಮುರೈಮುರೈಕರುದಿ ಯದರಿಡೈ ವೆರುವ	ಒರುತ್ತಾಲ್ ವಗೈಯೊಲ್-
ಅರಿವೂಡು ಮಧುರ ಮಾಲಿಯದು ಕುಳರಿ ಅಲಮರು ಪೋಳುದಿ	ಲಳೈತ್ತಾಲ್ ವರುವಾಯ್ ,
ಒರುವದು ಶಿರಮುಂ ಇರುಪದು ಕರಮುಂ ವಿಳವೂರು ವಗಳಿ	ತ್ತೂಡುತ್ತೋನ್ ಮರುಗಾ-
ಉರಮದು ವೆರಿಯ ತಿರಿಪುರ ವೆರಿಯ ವುಯರ್ದನ ಗೆರಿಯೈ	ವಳೈತ್ತೋರ್ ವುದಲ್ವಾ ,
ಮರುವಳ ರಡವಿ ವನಿಡೈಯರ್ ವರವ ಮರಗತ ವಿಡವಿ	ಲಿರುನ್ನಾಳ್ ಕಣವಾ-
ವಳೈ ಕಡಲ್ ಕದರ ನಿಶಿಚರರ್ ಮಡಿಯ ಮಲೈಯಾಡು ಪೂರುವ	ಮುಳು ಸೇವಕನೇ.

ಏರುಮಯಿಲೇರಿ ವಿಳೈಯಾಡು ಮುಗಮೊಂದ್ರೇ
 ಈಶರುಡನ್ ಜ್ಞಾನಮೊಳಿ ವೇಸು ಮುಗಮೊಂದ್ರೇ
 ಕೂರುಂ ಅಡಿಯಾರ್ಗಳ್ ವಿನ್ನೆ ತೀರ್ಕ್ಕುಂ ಮುಗಮೊಂದ್ರೇ
 ಕುಂಡ್ರುರುವ ವೇಲ್ವಾವಾಂಗಿ ನಿಂಡ್ರ ಮುಗಮೊಂದ್ರೇ
 ಮಾರ್ವಡು ಶೂರರೈ ವದೈತ್ತ ಮುಗಮೊಂದ್ರೇ
 ವಳೈಯೈ ಮಣಂ ಪುಣರ ವಂದ ಮುಗಮೊಂದ್ರೇ
 ಅರುಮುಗಮಾನ ಪೊರುಳ್ ನೀಯರುಳಲ್ ವೇಂಡುಂ
 ಅದಿ ಅರುಣಾಚಲಂ ಅನುರಂದ ವೆರುಮಾಳೇ

|| ಓಂ ||

ಬಗವಾನ್ ಅರುಣಗಿರಿನಾಥರ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆ

ಸಾಂ ಪ್ರದಾ ಯ ಕ ಹಿ ನ್ನ ಲೆ

ನದಿಯ ಮೂಲ ಮತ್ತು ಋಷಿಯ ಮೂಲಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಾರದೆಂಬುದು ಒಂದು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಭಾವನೆಯೇನೋ ಅಹುದು ಏಕೆಂದರೆ, ನದಿಯ ಮೂಲವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಅನ್ನಿಸುವುದು “ಈ ಬುಗ್ಗೆಯೂ ನದಿಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಬಲ್ಲದೇ” ಎಂದು, ಮತ್ತು ಋಷಿಯಾದವನ ಜೀವನದ ಗತಿಯನ್ನವರೋಚಿಸಿದಾಗ “ಇಂತಹವನು ಪೂಜನೀಯನೇ” ಅನ್ನುವುದು ಅಂದರೆ ಮೂಲಾನ್ವೇಷಣೆಯ ಪರಿಣಾಮ ಈ ಒಂದು ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ಭಾವನೆಯ ಸಂಬಂಧವಷ್ಟೇ ಆಯಿತಾದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬಾರದೆಂಬುದು ಒಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಷ್ಟೇ ಇದನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯತಃ ಯಾರೂ ವಾಲಿಸದಿದ್ದರೂ, ನದಿಯ ಉಗಮ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಕೇವಲನೊಬ್ಬನು ಋಷಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೂ ಫೇವರ ವವಾಡವನ್ನೇ ಅನ್ವಯಿಸಿ, ಅವೆರಡಕ್ಕೂ ಒಂದು ವಾವಿತ್ರತೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವುದೇ ನಮ್ಮ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಮಹತ್ವ, ಇದನ್ನೇ ಸಂತ ಅರುಣಗಿರಿನಾಥರ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಅನುಸರಿಸಬೇಕು

ಸಂತ ಅರುಣಗಿರಿನಾಥರ ಜೀವನದ ಬಗ್ಗೆ ಅವರ ಸಮಕಾಲೀನರಿಂದ ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ಯಾವ ದಾಖಲೆಯಾಗಲಿ, ಅನುವಂಶಿಕವಾಗಿ ಬಂದಂಥ ನಿಖರ ಹೇಳಿಕೆಗಳಾಗಲಿ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಕಾಣಬರುವುದಿಲ್ಲ ಸಿಕ್ಕಿರುವ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟು ರುಜುವಾತುಗಳಿಂದ ದೈವಾಂಶ ಸಂಬಂಧರಾಗುವ ಮುನ್ನ ಅವರ ಜೀವನ ಹೀಗಿದ್ದಿರಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆ

ಅವರು ತಿರುವಣ್ಣಾಮರೈನಲ್ಲಿ ಮುತ್ತಮೈ ಎಂಬ ದಾಸಿಯ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದರು ಮತ್ತು ಬಹು ಕಾಲ ಅಲ್ಲೇ ನೆಲೆಸಿದ್ದರು ವಯಸ್ಕರಾದ ಮೇಲೆ ದಾಸಿಯರೊಡನಾಡಿಯಾಗಿ ಬೋಗಲಾಲಸೆಯ ರುಚಿಕಂಡ ಅವರಿಗೆ ಆ ಜೀವನವೇ ಆಪ್ತಾಯಮಾನವಾಗಿ ಕಂಡಿತು, ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಕಾಲವಾದ ಮೇಲೆ ಉಳಿದ ಆಸ್ತಿ ಪಾಸ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ದಾಸಿಯರಿಗೇ ದಾರೆಯೆರೆದ ಇವರಿಗೆ ಕೊನೆಯ ಆದಾರವಾಗಿ ಉಳಿದಿದ್ದ ಇವರನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸಹೋದರಿಯೊಬ್ಬಳಿ ಅವಳ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಇವರೇ ಅನುಬವಿಸಿದ್ದರು ನಂತರವೂ ಹಣ ಕ್ಕಾಗಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಖರೀದಿಸಿದಾಗ ಆಕೆಯ ಬಾಯಿಂದ ಹೊರಟ ಒಂದು ವಾಕ್ಯವೇ ಇವರ ಪೂರ್ಣಪರಿವರ್ತನೆಗೆ ನಾಂದಿಯಾಯಿತು ಅದಂದರೆ ‘ನಿನಗೆ ಇನ್ನೂ ತೃಪ್ತ ತೀರದಿದ್ದರೆ, ಇದೋ ನನ್ನ ದೇಹವೊಂದೇ ಉಳಿದಿದೆ, ಇದನ್ನೂ ಬೋಗಿಸಿ ತೃಪ್ತನಾಗು’ ಎಂಬುದು ಆಗ ಮಿಂಚಿನ ವೇಗದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಹೇಯಜೀವನವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿಮರ್ಶಿಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮಿಂದ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಆಗಬಹುದಾದ ಸಾದನೆಗೂ ತಾವೂ ಅನುಸರಿಸಿರುವ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೂ ತಾಳೆನೋಡಿ ಅಸಹ್ಯಪಟ್ಟುಕೊಂಡರು,

ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ಜೀವನವನ್ನೇ ಅಂತ್ಯಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಮೇಲಿಂದ ಬೀಳಲು ಅರುಣಾಚಲೇಶ್ವರ ದೇವಸ್ಥಾನದ ವಲ್ಲಾಳ ಗೋಪುರವನ್ನು ಹತ್ತಿದರು ಇನ್ನೇನು ಉರುಳಿ ಕೆಳಗಿದ್ದ ಬಂಡೆಗಳಿಗೆ ಪಟ್ಟಿಸಿ ದಿಢ್ರವಾಗಿ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಆ ದೇಹವನ್ನು ಬಗವಂತ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ ಸ್ವಾಮಿಯು ಮನುಷ್ಯ ರೂಪದಿಂದ ದಾವಿಸಿ ಹಿಡಿದು ತಡೆದು ನಂತರ ಅವರನ್ನು ಲೋಕೋದ್ಧಾರಕರನ್ನಾಗಿ ನಮಗಿತ್ತಿದ್ದ ವವಾಡವಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನು!

ಅರುಣಗಿರಿನಾಧರ ಕಾಲ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ

ಐತಿಹಾಸಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆ

ಅರುಣಗಿರಿನಾಧರು ಯಾವ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದರೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಚರಿತ್ರಾರ್ಹವಾದ ಯಾವ ವೃತ್ತಾಂತವೂ ಇಲ್ಲ ಆದರೆ ವಿಲ್ಲಿಪುತ್ತೂರರ್ ಮತ್ತು ಇರುತ್ತಾಯರ್ ಅವರ ಕಥೆಗಳು ಬಹಳ ಸಹಾಯಕವಾಗಿವೆ

ವಿಲ್ಲಿ ಪುತ್ತೂರರವರು ಮಹಾ ವಂಡಿತರು, ಅವರು ತಮಿಳು ನಾಡಿನಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸಂಚರಿಸಿ ದುರಹಂಕಾರದಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿದ ವಂಡಿತರುಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಸವಾಲು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು ಅವರನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ಸೋತವರು ಕಿವಿಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅವರ ಪರತ್ತು ಆದರೆ ಅರುಣಗಿರಿನಾಧರನ್ನೆದುರಿಸಿ ಅವರ ಕಾವ್ಯವಾದ “ಕಂದರ್ ಅಂತಡಿಯ” ಐವತ್ತಾಲ್ಕನೆಯ ಶ್ಲೋಕಕ್ಕೆ ಅರ್ಧವನ್ನು ಹೇಳಲು ಸೋತಾಗ ಅವರ ಸವಾಲು ಅವರಿಗೇ ಸವಾರಾಯಿತು, ಆದರೂ ವಿದ್ಯಾ ವಿನಯ ಸಂಪನ್ನರಾದ ಅರುಣಗಿರಿನಾಧರು ವಿಲ್ಲಿ ಪುತ್ತೂರರಿಗೆ ಕ್ಷಮಾ ದಾನ ಮಾಡಿ ಕಿವಿಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಹಿಂತಿರುಗಲು ಅನುಮತಿಯಿತ್ತರು

ವಿಲ್ಲಿ ಪುತ್ತೂರರ್ ಅವರು ದಕ್ಷಿಣ ಆರ್ಕಾಟ್ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಸನಿಯೂರ್ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ವೈಷ್ಣವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದರು ಅವರು ವಿರಚಿಸಿದ “ಬಾರತಮ್” ಎಂಬ ತಮಿಳು ಗ್ರಂಥ ಬಹು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದುದು ಅವರ ಕಾಲವು 1331 ರಿಂದ 1383 ರವರೆಗೆ ಇದ್ದಿತೆಂದು ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ ಅರುಣಗಿರಿನಾಧರ ಕಂದರ್ ಅಂತಡಿಯು ವಿಲ್ಲಿ ಪುತ್ತೂರರ್ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನದೊಂದಿಗೆ ಕಳೆದ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ ಇದರಿಂದ ಅರುಣಗಿರಿನಾಧರು ಮತ್ತು ವಿಲ್ಲಿ ಪುತ್ತೂರರ್ ಸಮಕಾಲೀನರೆಂದು ಊಹಿಸಲಾಗಿದೆ ಇರುತ್ತಾಯರ್ ಮತ್ತು ವಿಲ್ಲಿ ಪುತ್ತೂರರ್ ಒಂದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆಂಬುದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನಗಳಿವೆ ಇರುತ್ತಾಯರ್ ಎಂಬುವರು ಇಬ್ಬರು ದಾಯಾದಿಗಳು ಒಬ್ಬ ಕುಂಟ, ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಕುರುಡ ಇಬ್ಬರೂ ದೈವೀಕವಾಗಿ ಕವಿಗಳು ಕುರುಡ ಕವಿಯು ಕುಂಟ ಕವಿಯನ್ನು ಹೆಗಲ ಮೇರೇರಿಸಿಕೊಂಡು, ತಮಿಳು ನಾಡೆಲ್ಲಾ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಾ ದೇವರನ್ನು ಸ್ತುತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಅವರ ಕಾವ್ಯಗಳು ಬಹಳ ಅಮೋಘ ಹಾಗೂ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿದ್ದವು ವಿಲ್ಲಿ ಪುತ್ತೂರರು ಮತ್ತು ಇರುತ್ತಾಯರ್ ತಮ್ಮ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾಯಕ ಕೊಂಗುಕುಳ ವರವತಿ ಅಕ್ಕೊಂಡನ್ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದ್ದಾರೆ ಆ ನಾಯಕನು ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದನೆಂಬುದು ತಿಳಿಯದು ಆದರೆ ಇರುತ್ತಾಯರ್ ನಾಯಕರಾದ ಶಂಬುಮಲ್ಲನಾಥ ಮತ್ತು ತಿರುಮಲ್ಲಿನಾಧರನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಈ ನಾಯಕರುಗಳು (1337 ರಿಂದ 1361 ರ ವರೆಗೆ) ಆಳುತ್ತಿದ್ದರು ರಾಜನಾರಾಯಣ ಶಂಬುವರಾಯನ್‌ರವರು ಚೋಳರಾಜನ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಸ್ವತಂತ್ರರಾಗಿ ಈಗಿನ ಚೆಂಗೈಪುಟ್, ಉತ್ತರ ಮತ್ತು ದಕ್ಷಿಣ ಆರ್ಕಾಟ್ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಳುತ್ತಿದ್ದರು 'ಅರುಣಗಿರಿನಾಧರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ ರಾಜ್ಯವು “ರಾಜಗಂಜೀರ ನಾಡು” ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು

ಇರುತ್ತಾಯರ್‌ರವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂದಾನಂದನ್ ಎಂಬುವನು ಪ್ರೌಢದೇವರಾಯರ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕವಿಯಾಗಿದ್ದನು ಸಂಬಂದಾನಂದನ್ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಮಾಡಿದ ಬೂದಾನಗಳು 1340 ರಲ್ಲಿ ಶಾಸನವಾಗಿದೆ 1371 ರಲ್ಲಿ ಪುತ್ತೂರು ಮಠದ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕರಾದ ಸೋಮನಾಥ ಜೀಯಾರ್‌ರವರ ಹೆಸರು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದೆ ಸಂಬಂದಾನಂದನ್ ದರ್ಮನಿಷ್ಠ, ಆದರೆ ಕುಹಕಿ ತನ್ನ ಜ್ಞಾನದ ಬಗ್ಗೆ ದುರಹಂಕಾವಿತ್ತು

ಪ್ರೌಢದೇವರಾಯರು ಜ್ಞಾನ ಸನ್ಮಾನಿಗಳು ಮತ್ತು ದೈವಚಕ್ರರು ಅರುಣಗಿರಿನಾದರು ಜ್ಞಾನಿಗಳು ಮತ್ತು ಮುರುಗ ಬಕ್ತರೆಂದು ಕೇಳಿ ತಮ್ಮ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದರು ಆದರೆ ಅರುಣಗಿರಿನಾದರು ಮುರುಗ ದೇವರಲ್ಲದೆ ಮತ್ತಾರಿಗೂ ಗಮನವಿತ್ತವರಲ್ಲ ಅವರು ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಾರದೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಪ್ರೌಢದೇವರಾಯರೇ ಸ್ವತಃ ಅರುಣಗಿರಿನಾದರ ಹತ್ತಿರ ಹೋದರು ರಾಜನ ರೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಭಕ್ತಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಅರುಣಗಿರಿನಾದರು ರಾಯರ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಭೇಟಿಯಿತ್ತು ಗೌರವಿಸಲ್ಪಟ್ಟರು ಸಂಬಂಧಾನಂದನಿಗೆ ಈ ವಿಷಯ ತಿಳಿದು ಬಹಳ ತಳ ಮಳವಾಯಿತು ತಮಗೆ ಅರುಣಗಿರಿನಾಥರ ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಯೆಂದು ತಿಳಿದು ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಾಯಿತು ಅವರು ರಾಯ ನನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನ ಪೈಶಾಚಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟು, ಅದನ್ನು ನಡೆಸಲು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಿದನು ಅವನ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ತಾನು ಮತ್ತು ಅರುಣಗಿರಿನಾದರು ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟದೇವತೆಯನ್ನು ರಾಯನ ಸಮ್ಮುಖ ದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಪಡಿಸಬೇಕು ತಪ್ಪಿದಲ್ಲಿ ಪುನಃ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಡಬಾರದು ರಾಯನು ಅರುಣಗಿರಿನಾದರಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಯ ಪ್ರಸ್ತಾವ ಮಾಡಿದರು ಆದರೆ ಸ್ಪರ್ಧೆಯೆಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿಲ್ಲ ಅರುಣಗಿರಿನಾದರು ಮುರುಗ ಕಟಾಕ್ಷವಿದ್ದಲ್ಲಿ ತಾವು ರಾಜನಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿಸುವುದಾಗಿ ಒಪ್ಪಿದರು

ಸಭೆಯು ತಿರುವಣ್ಣಾಮಲಯ ಅರುಣಾಚಲ ದೇವಾಲಯದ ಸಭಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು, ರಾಯನು ತನ್ನ ಪರಿವಾರ ಸಮೇತವಾಗಿ ಆಗಮಿಸಿದನು, ಸಂಬಂಧಾನಂದನು ಬಹಳ ಆಡಂಬರದಿಂದ ತನ್ನ ಇಷ್ಟದೇವತೆಯಾದ ಕಾಳಿಕಾದೇವಿಯನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮಾಡಿಸುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದನು ಆದರೆ ಕಾಲಿಯು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಲಿಲ್ಲ ಕಾಳಿಯು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಲು ಇತ್ತಿದ್ದ 12 ವರ್ಷಗಳ ಗಡುವು ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ತೀರಿದ್ದರಿಂದ ಕಾಳಿಯು ಗೋಚರಿಸಲಿಲ್ಲ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ, ಮುರುಗನನ್ನು ತನ್ನ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಾಥ ರಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಿ ಕಾಳಿಯಿಂದ ಆಶ್ವಾಸನೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಸಪಲ ನಾದನು

ಅರುಣಗಿರಿನಾಥರು "ಅತಲ ಸೇದನಾರ್" ಆರಾ ಎಂಬ ತಿರುಪ್ಪಗಳ್ ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡಿದರು ಮುರುಗನು ಗೋಚರಿಸಲಿಲ್ಲ, ತಾಯಿಯಾದ ಕಾಳಿಯು ಅವನನ್ನು ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡರು ಅವರು " ದೇವೇಂದ್ರ ಸಂಗದಿಗುಪ್ಪು " ಎಂಬ ಮತ್ತೊಂದು ಹಾಡನ್ನು ಸುಶ್ರಾವ್ಯವಾಗಿ ಹಾಡಿದರು, ಅದರ ಬಾವ ಮತ್ತು ರಾಗ ವಿನ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ತಲೆದೂಗಿ ಮೈಮರೆತು ಮಗನ ಹಿಡಿತವನ್ನು ನಡಲಿಸಿದಳು ತಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯು ಸಪಲವಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು- ಕಂಡ ಅರುಣಗಿರಿನಾದರು " ಮೈಯ್ಯಿಲ್ ವಿರುತ್ತಮ್ " ಎಂಬ ಹಾಡನ್ನು ಹೇಳಿ ಮುರುಗನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ನವಿಲನ್ನು ಒದಗಿಸಿದರು ನವಿಲು, ಮುರುಗ ಮತ್ತು ಕಾಳಿಯ ಮುಂದೆ ಅರುಣ ಗಿರಿನಾದರ ಹಾಡಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಾಟ್ಯವಾಡಿತು ಕಾಳಿಯು ಸಂಸ್ಕಾರ ತಲ್ಲೀನಳಾಗಿ ಕೈಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಳು ಮುರುಗ ದೇವರು ತನ್ನ ವಾಹನವಾದ ಮಯೂರವನ್ನೇರಿ ಮಂಟಪದ ಕಂಬವನ್ನು ಒಡೆದುಕೊಂಡು ರಾಯನಿಗೆ ದರ್ಶನ ವನ್ನಿತ್ತನು ದೇವರ ಕಾಂತಿಗೆ ಋಷಿಮುನಿಗಳು ಮತ್ತು ದೇವರುಗಳೇ ಮೂರ್ತಿ ಹೋಗುವಾಗ ಪ್ರೌಢದೇವ ರಾಯನು ಕುರುಡನಾದದ್ದರಲ್ಲಿ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯೇನು!

ಇದರ ಮುಖ್ಯಾಂಶವೇನಂದರೆ "ಅತಲ ಸೇದನಾರ್ ಆರಾ" ಹಾಡು ಮುರುಗನು ತನ್ನ ವಾಹನ ವಾದ ಮಯೂರವನ್ನೇರಿ ನೃತ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಹಾಗೆ ನೃತ್ಯ ಮಾಡುವಾಗ ಭೂಮಿ ಮತ್ತು ವರ್ಷತ ಶಿಖರ ಗಳು ಸಡುಗುತ್ತವೆ ದೇವರುಗಳು ನೃತ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಬಕ್ತರ ಹೃದಯಗಳು ಆನಂದಾತಿರೇಕದಿಂದ ಮಿಡಿಯು ತ್ತವೆ ಎಂಬುದು

ಈ ಘಟನೆಯನ್ನು ಪುಷ್ಟೀಕರಿಸುವ ಮತ್ತೆರಡು ಹಾಡುಗಳ ತಾತ್ಪರ್ಯವು ಈ ರೀತಿಯಿದೆ -

ಜೇದಘೋಷವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ, ನಿನ್ನ ದಯಾಪಾತ್ರರಾದ ಬಕ್ತರ ಮಧ್ಯ, ನೀನು ತಿರುವಣ್ಣಾ ಮಲೈಯಲ್ಲಿ ದರ್ಶನವಿತ್ತೆ, ನನ್ನ ಮನದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಾಗಲಿ ನಿನ್ನ ಪದ್ಮಪಾದಗಳ ದೃಷ್ಟವನ್ನು ಹೇಗೆ ಮರೆಯಲಿ ! "

“ಹೇ ಮಯೂರ ವಾಹನ ವಿಜಯಿಯೇ! ಜಗತ್ತಿನ ಜನರು ಗ್ರಹಿಸುವಂತೆ ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ದಯೆಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುವಂತೆ ತಿರುವಣ್ಣಾಮಲೈಯಲ್ಲಿ ನೀನು ನನಗೆ ಅನುಗ್ರಹ ಮಾಡಿದೆ!

“ಅತಲ ಸೇದನಾರ್ ಆರ” ಕವಿತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಬಂಧಾನಂದನ್ ಆಗಲಿ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಯಾರದೂ ನಿರ್ದೇಶ ಚಿಹ್ನೆಗಳಿಲ್ಲ ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಎರಡು ಕವಿತೆಗಳು ದೇವರಾಯನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಪಟನೆಗಳಿಗೆ ನಿರ್ದೇಶನವಾಗಿದೆ ಈ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಾಂಶವಿದೆಯೆಂಬುದು ಲೇಖಕರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸಂಬಂಧಾನಂದನ್ ಹಾಗೂ ವಿಲ್ಲಿ ಪುತ್ತೂರರ್‌ರವರ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳಿಂದ ಸತ್ಯಾಂಶವನ್ನು ವಾಚಕರೇ ನಿರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು

“ಪ್ರೌಢದೇವ ಮಹಾರಾಯ” ಎಂಬುದು ವಿಜಯನಗರ ರಾಜರ ಬಿರುದೆಂದೂ ಅದು ಯಾವ ವೈಯಕ್ತಿಕ ರಾಜನ ಹೆಸರಲ್ಲವೆಂದೂ ಪ್ರಸ್ತಾಪವಿದೆ ಕೆಲವೆಡೆ ೨ ಶ 1423 ರಿಂದ 1446ರವರೆಗೆ ರಾಜ್ಯವಾಳಿದ ಎರಡನೇ ದೇವರಾಯನಿಗೆ ಈ ಗೀತೆಗಳು ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತದೆ ಹಾಗಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ವಿಲ್ಲಿ ಪುತ್ತೂರರ್ ಮತ್ತು ಸಂಬಂಧಾನಂದನ್‌ರವರ ವಿರುದ್ಧ ನಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸ್ಪರ್ಧೆಯು ಎರಡನೇ ದೇವರಾಯನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಆದ್ದರಿಂದ ೨ ಶ 1355ರಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಭಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ “ಪ್ರೌಢದೇವ ಮಹಾರಾಯ” ಎಂದು ಬಿರುದು ಹೊಂದಿದ ಒಂದನೇ ಬುಕ್ಕನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಗೀತೆ ವಿರಚಿತವಾದುದೆಂದು ಭಾವಿಸಲಾಗಿದೆ ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳು ನಡೆದದ್ದು ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಇರುತ್ತಾಯ್, ವಿಲ್ಲಿಪುತ್ತೂರರ್, ಸೋನುನಾಥ ಜೇಯರ್ ಮತ್ತು ಸಂಬಂಧಾನಂದನ್‌ರವರುಗಳು ತಿರುಪ್ಪುಗಳ್ ಅರುಣಗಿರಿನಾದರಿಗೆ ಸಮಕಾಲೀನರೆಂದು ನಿರ್ದರಿಸಬಹುದು

- ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಸಮೀಕ್ಷೆಯ ರೀತ್ಯ ತಿರುಪ್ಪುಗಳ್ ಅರುಣಗಿರಿನಾದರ “ವಿಬಾಗ ವತ್ರ ಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ೨ ಶ 1299 ರಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ಅರುಣಗಿರಿನಾಥರಾಗಲಿ ಕುಮಾರ ದಿಂಡಿಮ ಅರುಣಗಿರಿ ನಾದನ ಅಜ್ಜಂದಿರಾದ ಅರುಣಗಿರಿನಾದರಾಗಲಿ ‘ಲುವಾಚ್ಯಾದಯಂ’ ಗ್ರಂದಕರ್ತರಾದ ರಾಜನಾದರ ಪಿತ ಅರುಣಗಿರಿ ನಾದರಾಗಲಿ ಆಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ತಿರುಪ್ಪುಗಳ್ ಅರುಣಗಿರಿನಾಥರು ಒಂದನೇ ಬುಕ್ಕನ ಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೂ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದರೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ

ಸಂತ ಅರುಣಗಿರಿನಾಥರು 75 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಜೀವಿಸಿದ್ದರೆಂದುಕೊಂಡರೆ ಅವರು ೨ ಶ, 1330 ರ ಸುಮಾರಿನಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿ 1405 ರ ಸುಮಾರಿನಲ್ಲಿ ಕಾಲವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಊಹಿಸಬಹುದು ಒಂದನೇ ಬುಕ್ಕ ವಿಜಯ ನಗರದ ರಾಜನಾಗುವ ಮುನ್ನ ಯುವರಾಜನಾಗಿದ್ದ ವಿಜಯನಗರದ ಹಲವು ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಿಗೆ ರಾಜ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಯಾಗಿದ್ದರು ಅವನು ಮತ್ತು ಅವನ ಪುತ್ರ ಎರಡನೇ ಕಂಪನ್ನ ಹಲವಾರು ತಮಿಳು ರಾಜ್ಯಗಳ ನಾಯಕರ ಬಂಡಾಯವನ್ನು ಆಡಗಿಸಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಆಳ್ವಿಕೆಯನ್ನು ತಂದರು ಮುಂಚೆಯೇ ಹೇಳಿದ ರಾಜನಾರಾಯಣ ಶಂಭುಪರಾಯಣನನ್ನು ೨ ಶ 1361 ರಲ್ಲಿ ಸೋಲಿಸಿ ಅವನ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಿಜಯನಗರದ ಆಧಿಪತ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿ ಕೊಂಡರು

ಒಂದನೇ ಬುಕ್ಕನು ದಾರ್ಮಿಕ ಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದನು ಅವನನ್ನು ಮನುವಿನ ಅವತಾರವೆಂದು ಬಗೆದಿದ್ದರು ಆತನು ವೀರಶೈವ ಮತ ಪಾಲಕನಾಗಿದ್ದರೂ ಜೈನ ಮತ್ತು ವೈಷ್ಣವ ಮತಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದನು ಕುಂಬರಾಮಾಯಣವು ತಮಿಳುನಾಡು ಮತ್ತು ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಮೆಚ್ಚುಕೆಯನ್ನು ಗಳಿಸಿತ್ತು ಒಂದನೇ ಬುಕ್ಕನು ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಮನ್ನಣೆಯತ್ತಿದ್ದನು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಂಸರನ್ನು ಬೂಮಿ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಇತ್ತು ಗೌರವಿಸುತ್ತಿದ್ದನು ಅವನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇಶ ಸುಬಿಕ್ಷವಾಗಿತ್ತು ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅರುಣಗಿರಿನಾಥರು ಪ್ರವೃದ್ಧ ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಬಹುದು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಲೇಖಕರು ತಿರುಪ್ಪುಗಳ್ ಅರುಣಗಿರಿನಾದರ ಜೀವನವನ್ನು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಈ ರೀತಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ

ಅರುಣಗಿರಿನಾದರು ನಾಮಾನ್ಯ ದಾಸಿಯ ಮಗನಲ್ಲ ಅವರು ಒಳ್ಳೆಯ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ದವರು ಅವರಿಗೆ ಹಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಸಂಬಂಧಿಕರೂ ಇದ್ದರು ಅವರ ಮನೆದೇವರು ಮುರುಗ ಅಥವಾ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ ಅವರು ಮುರುಗನ ಆರಾಧಕರು ಅವರು ಒಳ್ಳೆಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೊಂದಿ ತಮಿಳು, ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ವಾಂಸರಾಗಿದ್ದರು ಇಷ್ಟಾದರೂ ಅವರು ಅನೀತಿ ವಂತರಾದ ವರಸ್ತ್ರೀಯರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತರಾಗಿದ್ದರು ನಂತರ ಅವರಿಗೆ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಗಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ಇತರ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದು ಮುರುಗನ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ “ಅರುಣಕವಿ” ಯಾದರು

ವಿಲ್ಲಿ ವುತ್ಸೂರರ್ ಮತ್ತು ಸುಬಂದಾನಂದನ್‌ರವರೊಡನೆ ಅವರು ನಡೆಸಿದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಷರತ್ತುಗಳು ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ನಡೆದ ಘಟನೆಗಳು ಅರುಣಗಿರಿನಾದರು ವಿಲ್ಲಿ ವುತ್ಸೂರರ್ ಮತ್ತು ಇರುತ್ತಾಯ್‌ರವರ ಸಮ ಕಾಲೀನರು ಪ್ರೌಢದೇವ ಮಹಾರಾಯ ಎಂದು ಉಲ್ಲೇಖ ಇರುವುದು ಒಂದನೇ ಬುಕ್ಕನಿಗೇ ಹೊರತು ಎರಡನೇ ದೇವರಾಯನಲ್ಲ ಅರುಣಗಿರಿನಾದರ ಜನನ 14ನೇ ಶತಮಾನದ ಎರಡನೇ ಪಾದದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಆಗಿರ ಬೇಕು, ಅವರು ದಿಂಡಿಮ ಕವಿಗಳ ಮುಖ್ಯ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿದವರಲ್ಲ ವಂಶವಾರಂಶರ್ಯವಾಗಿ ಬಂದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಗಳಿಕೆಯನ್ನು ಪರಿಸೀಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ಅವರು ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ ಅಥವಾ ಮುರುಗನ ಉಪಾಸಕ ತಂಡದವರು ಅವರು ತಮಿಳು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿದ್ವಾಂಸರು

ದಿಂಡಿಮ ಕವಿಗಳು ಕಾಮಕೋಟಿ ಕುಟುಂಬದವರು ಮತ್ತು ಕಾಂಚಿಪುರದ ಕಾಮಾಕ್ಷಿ ದೇವಿಯ ಬಕ್ತರು ಇನ್ನೊಂದು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅಂಶವೆಂದರೆ ಕಾಮಕೋಟಿಯ ಶ್ರೀ ಶೇಷಾದ್ರಿ ಸ್ವಾಮಿ ಗಳು, ವಲ್ಲಿಮುಲೈ ಶ್ರೀ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ವಲ್ಲಿಮುಲೈ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ವಾಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮಹಾ ಮಂತ್ರವಾದ ತಿರುಪ್ಪಗಳ್ ಪಾರಾಯಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಂತೋಷ ಪಡೆ ಎಂದು ಉಪದೇಶ ನೀಡಿದರು

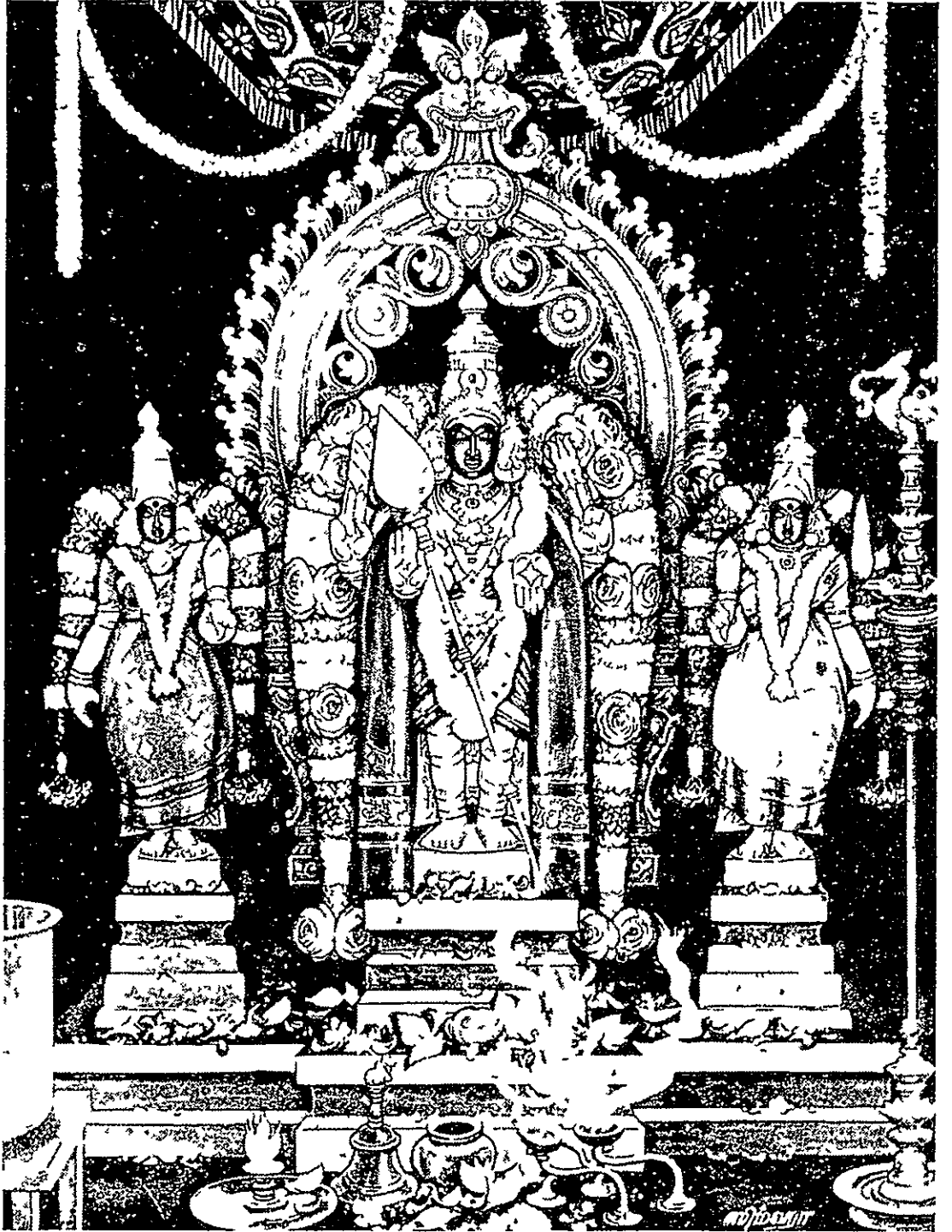
ಅಂತರಂಗ ಸಾಕ್ಷಿ

ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ರಚನೆಗಳಿಂದ ಮತ್ತು ಸಮಕಾಲೀನ ಲೇಖಕರ ಸಾಹಿತ್ಯದಿಂದ ಅರುಣಗಿರಿನಾದರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬೆಲೆ ಕಟ್ಟಿದರೆ, ಈ ಕೆಳಕಂಡ ಅಂಶಗಳು ಗೋಚರವಾಗುತ್ತವೆ

‘ಅರುಣಗಿರಿನಾಥರು ಸಂಪ್ರದಾಯ ಮನೆತನದವರು ಮತ್ತು ದೈವಬಕ್ತರು, ಮುರುಗನ ಉಪಾಸ ಕರು ತಮ್ಮ ತಿರುಪ್ಪಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ್ದಾರೆ ಓ ಕಂದಾ! ಗಿರಿವಾಸಿಯಾದ ಮಹಾಮಹಿಮನೇ! ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಿಕ ದೇವನಾದ ನೀನು ಈ ದೀನನಾದ ನನ್ನ ಬೆಕ್ಕಿಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಆಶೀರ್ವದಿಸು

ಅರುಣಗಿರಿನಾಥರ ದಾರ್ಮಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜ್ಞಾನ ಬಹಳ ವಿಶಾಲ ಮತ್ತು ಆಳವಾದದ್ದು, ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ವಿದ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಯನ ಬಹಳ ಅಶಿಶಯವಾದದ್ದು, “ತೇವರಂ, ತಿರುಕ್ಕು ರಾಳ್, ಕಾರಿಗೈ, ಉಲ, ಈಸಲ್ ಕಲಂಬಕಂ, ಕೋವೈ, ಎಂದು, ಮದರ್ ಮತ್ತು ಮಾಲೈ” ಗಳ ರಚನೆ ಯಲ್ಲಿ ತಮಿಳಿನ ಜ್ಞಾನ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ ದನಸಂಗ್ರಹಣೆಗಾಗಿ ಶ್ರೀಮಂತರನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸುವ ಕಲೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು ಅವರ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಶಬ್ದಗಳು ಇತಿಹಾಸ, ಪುರಾಣ, ಗೀತೆ, ಉಪನಿಷತ್ತು, ಆಗಮ, ಮಂತ್ರ, ತಂತ್ರ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು, ಯೋಗಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ಕಾಮಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣತ ಪಡೆ ದಿದ್ದರೆಂದು ದೃಷ್ಟಾಂತವಡಿಸುತ್ತದೆ

ಅವರು ಮುರುಗನ ಅರ್ಚನಗೆ ಹೇಳಿರುವ ಎರಡು ಹಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಶಬ್ದಗಳೇ ತುಂಬಿವೆ ಇದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಸಮಾನವಾದ ವಿದ್ವತ್ತಿತ್ತು ಎಂದು ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ.

பழமுதிர சோலை
PAZHAMUDHIR SOLAI

ಮೂಲ ರಚನೆಯನ್ನು ತದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಮಾಡುವಷ್ಟು ಪರಿಣತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದೇ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ, ದಾರ್ಮಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲೇ ಪಡೆಯದೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಇಷ್ಟು ವಿಶಾಲವಾದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲು ಅರುಣಗಿರಿ ನಾದರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಯಾವನಾವನ್ನೆ ಯಲ್ಲಿ ಅತಿ ಬೋಗಿಯಾಗಿದ್ದು ಅವರು ಮುರುಗಸ್ತ್ರೋತ್ರ ಮಾಡಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ "ನನ್ನ ಯೌವನವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪಾಪಪೂರಿತ ಕಾಮಲಂಛನದಲ್ಲಿ ವ್ಯರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮುದಿಯಾಗಿರುವ ನಾನು ನಿನ್ನ ಪಾದಾರವಿಂದ ಸೇರುವ ಬಗೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದೋ ಇಲ್ಲವೋ" ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅತಿ ಬೋಗದ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಬರೆದಿರುವುದೆಲ್ಲಾ ಅವರ ತಪ್ಪೆಪ್ಪಿಗೆ ಎಂದು ಬಾವಿಸಲಾಗುವುದು ಅವರು ಕಾಮ ಲಂಛನದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಾಲ ನಡೆದಿರಲಿಕ್ಕಲ್ಲ ಬಹುಶಃ ಅದು ಬಹು ಬೆರೆಯ ಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿ ಶೀಘ್ರವೇ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಕ್ಕಿಳಿದು ಖಿನ್ನರಾಗಿರಬೇಕು ಅವರ ಒಂದು ಹಾಡಿನಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ

ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲದೆ, ನಿನ್ನ ವವಿತ್ರ ಪಾದವನ್ನು ಪೂಜಿಸದೆ ಮೆಂದಬುದ್ಧಿಯವರು ಮತ್ತು ಅತಿ ದುಷ್ಟರಾದ ಜನರನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಅಲ್ಪ ಹಣವನ್ನು ವೇಶ್ಯೆಯರಿಗಾಗಿ ಯಾವಾಗಲೂ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಿದ ನನಗೆ-ಮುರುಗಾ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಕರುಣಿಸು ಇನ್ನೊಂದು ಹಾಡಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತುಚ್ಛವಾದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೃದಯಸ್ಪರ್ಶಿಯಾಗಿ ಈ ರೀತಿ ಹಾಡಿದ್ದಾರೆ

ಹೆಂಡತಿಯಿಂದ, ಊರಿನ ಜನರಿಂದ, ಅಲ್ಲಿಯ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಂದ ತಂದೆಯಿಂದ ಮತ್ತು ಸಂಬಂಧಿಕರಿಂದ ಗೇಲಿ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು, ನನ್ನ ಗುಣದ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಂದ ತುಚ್ಛನೆನಿಸಿಕೊಂಡು, ಎಲ್ಲರ ಕೂಡೆಯೂ ಭ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡು, ಯಾರು ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದರೋ ಅವರಿಂದ ಹೀನನೆನಿಸಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಮನವು ವಿಷಣ್ಣತೆ ಮತ್ತು ಅಂಧ ಕಾರದಿಂದ ತುಂಬಿದೆ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಈ ದೇಹವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಹೇಣಗಾಡಿದ್ದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇದ ಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಎಂದು ನನಗೆ ನಾನೇ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತೇನೆ

ಒಬ್ಬ ಮಹಾತ್ಮರು ಬಂದು ಮದುರಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿವಿಶ್ವಾಸಗಳಿಂದ ಮಾತನಾಡಿಸಿದಾಗ ಮೊದಲ ಬಾರಿ ದೇವರ ಕೃಪೆ ಮತ್ತು ಕರುಣೆ ಅರುಣಗಿರಿನಾದರಿಗೆ ಬಂದಿತು ಆರು ಮುಖಗಳು ಉಳ್ಳ ಪಣ್ಮಗನನ್ನು ದ್ವಾನಮಾಡುವಂತೆ ಮಹಾತ್ಮರು ಬುದ್ಧಿವಾದವನ್ನಿತ್ತರು ಆದರೆ ಅರುಣಗಿರಿನಾದರು ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ಬುದ್ಧಿವಾದಕ್ಕೆ ಗಮನ ನೀಡಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಜನಗಳು ಮಹಾತ್ಮರ ಬುದ್ಧಿವಾದವನ್ನು ಅಲಕ್ಷಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಹೇಳನ ಮಾಡಿದರು ಶೀಘ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಬದಲಾವಣೆ ಕಂಡುಬಂತು ತನ್ನ ದೈನ್ಯಾವಸ್ಥೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅತೀವ ಚಿಂತೆಯುಂಟಾಯಿತು ಮಹಾತ್ಮರ ಬುದ್ಧಿವಾದದ ಬಗ್ಗೆ ಆಲೋಚಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಗೋಪುರದಲ್ಲಿದ್ದ ಮುರುಗನ ಮುಂದೆ ಹಲವು ಗಂಟೆ ಜಪವನ್ನು ಮಾಡಲು ಯತ್ನಿಸಿದರು ಆದರೆ ಅವರ ಅನೀತಿ ಜೀವನ ಈ ಯತ್ನಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲ ನೀಡಲಿಲ್ಲ ಜೀವನದ ವಿಷಮೃತ್ತಿ ಉಲ್ಬಣವಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಏನೂ ಸಾಧಿಸಲಾಗದೆ ತನ್ನ ದೇಹವನ್ನು ಮುರುಗನ ಪಾದಾರವಿಂದಕ್ಕೆ ಅರ್ಪಿಸಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನಾಟ್ಯವಾಡುತ್ತಿರುವ ಮಯೂರದ ಮೇಲೇರಿರುವ ಮುರುಗನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಅವರ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅವರನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ವಾಧೀನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು

ಓ ಗುರುನಾಥಾ! ಕ್ರೌಂಚಪರ್ವತವನ್ನು ಚೂರು ಚೂರು ಮಾಡಿದ (ಮೇಲು) ತ್ರಿಶೂಲಧಾರಿಯಾಗಿ ಮಯೂರ ವಾಹನದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡಿದ ನಿನ್ನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಕೊಂಡಾಡಲಿ"

'ನನ್ನ ದೇಹವನ್ನು ಆತ್ಮದಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವಾಗ, ನನ್ನ ಮೇಲಿನ ಅನುಕಂಪದಿಂದ ಮತ್ತು ನನ್ನನ್ನು ಉತ್ತಮ ಹಾಗೂ ಪ್ರಶಂಸನೀಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ದಿವ್ಯಚಕ್ರರನ್ನೊಡಗೂಡಿ ನಾಟ್ಯವಾಡುತ್ತ ಬಂದು ನನನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದೆ"

ಮುರುಗನಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಅನುಗ್ರಹಿತನಾದಮೇಲೆ ಬೋಗಾಬಿಲಾಷೆಯು ಆರುಣಗಿರಿ ನಾಥರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಯಿತೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ದೇವರಿಗೆ ಶರಣಾಗತನಾದಮೇಲೂ ಹತ್ತಿರುವ ಪಾವದ ಕೊಳೆಯು ಹೋಗದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅರ್ಪಣೆಗೆ ಅರ್ಧವಿಲ್ಲ ದೇವರು ಆರುಣಗಿರಿನಾಥರನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದಮೇಲೆ ಬೋಗಾಬಿಲಾಷೆಯಿಂದ ವಿಮುಕ್ತನಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳೂ ತಮಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ ಆದರೆ ಇತರರ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ಹಾಡಿರುವುದು,

ಇಲ್ಲಿ- ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಚಿಂತಿಸಬೇಕು-ಆರುಣಗಿರಿನಾಥರ ತಮ್ಮ ಜೀವನ ಅಂತ್ಯಗೊಳಿಸುವ ನಿರ್ದೇಶ ಕೇವಲ ಜಿಗುಪ್ಸೆ ಮತ್ತು ಆಶಾಬಂಗಳಿಂದೇನು? ಸಹಿಸಲಸಾಧ್ಯವಾದ ಹಿಂಸೆಯ ಜೀವನವನ್ನು ಒಂದು ಸರಳ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯಿಂದ ದೂರಗೊಳಿಸಲು ಯಶ್ಯಿಸಿದರೇನು! ಎಂದು ಎಲ್ಲರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಲ್ಲೂ ದೇವರು ರಕ್ಷಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಆರಿಯಜೇಕು ನಾಟ್ಯವಾಡುತ್ತಿರುವ ನವಿಲಿನಮೇಲೆ ನಿಂತಿರುವ ಮುರುಗನ ದರ್ಶನ ನಿತ್ಯದ ಅನುಭವವಲ್ಲ ಅತಿ ಪ್ರಮಾಣಿಕ ಭಕ್ತರಿಗೂ ಕೂಡ ಇದು ದುರ್ಲಭ ಆದರೂ ವಿಷಯ ಲಂಘನವಾದ ಆರುಣಗಿರಿನಾಥರಿಗೆ ಅತಿಮೇಲ್ಮಟ್ಟದ ಸತ್ಕಾನುಭೂತಿಯು ದೊರಕಿತು ನಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ರೀತ್ಯ, ಪುನರ್ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಣವು ದೇಹವನ್ನು ಬಿಡುವ ಮುನ್ನ ಇರುವ ಮಾನಸಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಮುಖ್ಯಕಾರಣ ಯಾರು ದೇಹ ತ್ಯಜಿಸುವ ಮುನ್ನ ನಾರಾಯಣ ಅಥವಾ ಶಿವನಾಮ ಜಪದಲ್ಲಿಯೂ ಖ್ಯಾತಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ ಆತನಿಗೆ ಮೋಕ್ಷವು ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಪುನರ್ಜನ್ಮವಿಲ್ಲ ತಮ್ಮ ದೈವ ನಿಮಿತ್ತವಾದ ದೇಹವನ್ನು ಅದರ ನಿಯಮಿತ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬ ಕಟುಸತ್ಯವನ್ನು ಆರುಣಗಿರಿನಾಥರು ಆರಿತಿದ್ದರು ಅದನ್ನು ಅಶ್ಲೀಲವಾದ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸಿದರು ಕೊನೆಗೆ ತಮ್ಮ ಮನವನ್ನೂ- ತನುವನ್ನೂ ದೇವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸುವುದನ್ನು ಹೊರತು ಅವರಿಗೆ ಬೇರೇನೂ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾದನಂತರ ಅವರು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹಾಡಿದ್ದಾರೆ, ದೇವರನ್ನು ಕೂಂಡು, ದೇಹವನ್ನು ದೂಷಿಸಿ

ಓ ಮನವೆ! ಕಷ್ಟದೀ ದೇಹವನು ನಂಬುವುದು
ಇದು ಸುಖವನ್ನು ನೋವಾಗಿ ಸಬಲ್ಲ ಮಾರಕ ಯಂತ್ರ
ನಿನಗೆ ವಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಇದನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದುದು
ಕಮಲಾರುಹನಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮನ- ತಂತ್ರ
ಓ, ಮನವೇ! ಜೀವಿಸು, ಚಯದಿಂದ ವಾರಾಗಿ
ಅವನನ್ನು ಅನ್ವೇಷಿಸು ಅನ್ಯಾಹತವಾಗಿ
ಆಶ್ರಯಿಸು ಅವನನ್ನು ಅನನ್ಯವಾಗಿ
ಪ್ರೀತಿ ತೋರು ಪೂರ್ಣ ಶರಣಾಗಿ
ಓ, ಮನವೇ! ನಿನಗದೆಷ್ಟು ದಯೆ!
ಶರಣಾಗಲು ಆಗರೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿಬಿಟ್ಟೆಯಾ!
ಅದೋ, ಬಂದನವನು ಮಯೂರವಾಹನವಾಗಿ
ನಿನಗೆ ಬಯದಾನ ಮೂಡಲೋಸುಗವಾಗಿ
ಓ, ಮನವೇ! ಚಿಂತಿಸಬೇಡವಿನ್ನು
ಇದಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದ ಪರವಿಲ್ಲ
ಸದಾ ದ್ಯಾನಿಸು ಅವನ ನಾಮವನ್ನು
ಹೀಗೆಂದು "ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ ಕುಮಾರ, ವಡಿವೇರಾ"
ಕಿಂಕಿಣಿ ತಿಂ ತಿಮಿ ಎಂದಿತ್ತು
ಗಂಜೆಯ ನಾದವು ಕೇಳಿತ್ತು

ಕವಿಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಮರೆತಿತ್ತು
ನಾದವು ಮಾತ್ರ ಆವರಿಸಿತ್ತು
ಆ ಹಾರದ ಕದಂಬ ಕುಸುಮ
ಉಸಿರು ಕಟ್ಟಿಸುವಷ್ಟು ಪಮಪಮ
ಆ ನೋಮ ವದನ, ಆ ಸೌಮ್ಯ ಹಸನ
ಮೈಮೆರೆಸುವಷ್ಟು ರೋಮಾಂಚನ,
ಆ ಕಮಲ ಚಕ್ರಸ್ಸು, ಆ ದಿವ್ಯ ಜ್ಯೋತಿ
ಆ ಕೋಮಲ ವಕ್ಷಸ್ಸು ಆ ಬವ್ಯ ಮೂರ್ತಿ
ಇಂತು ದಾವಿಸ ಬಂದೆಯೈ ಕರುಣಾಳು
ಕಂಡು ಪೆರಮ ದನ್ಯನಾದೆನ್ನೆ, ಇಹದೊಳು

- This is translated version of chapters
2 (i) to 3 (iii) of " ARUNAGIRI NATHA"
of Swami Arunananda